

GRATUIT thrillerul **Cei trei justițieri (II)** de Edgar Wallace

SALA DE
LECTURĂ

FLACĂRA

100
de ani
de la primul număr

Royal E.U.

Spațiul, ultima
frontieră?

Automedicația,
pro și contra

Scorpions,
adio, dar rămân cu tine

9,90 lei

ADEVĂRUL

În biroul
abdicării

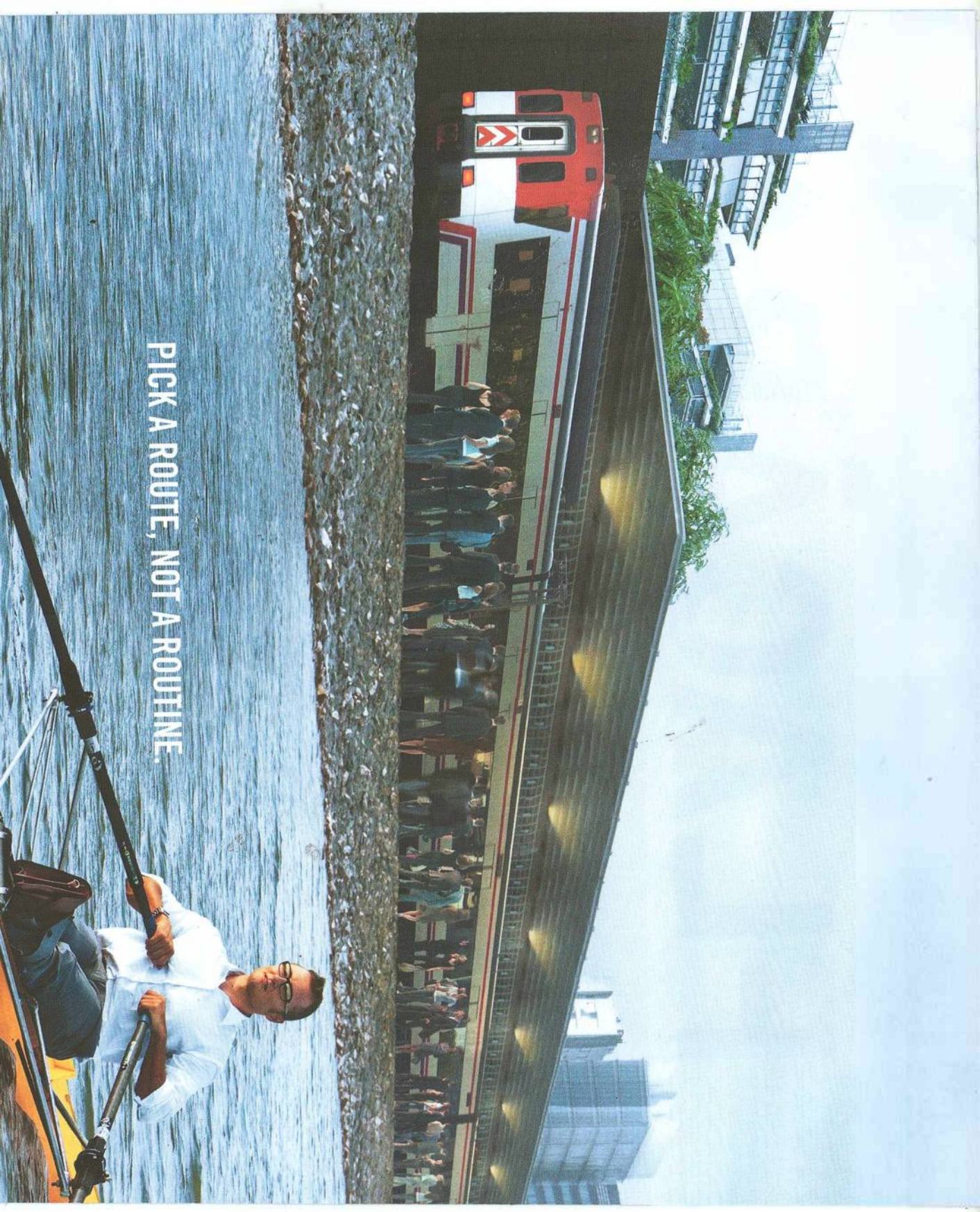
6 42258 000016 00007

100 pagini | 7,70 lei | 7,30 USD

Consumați cu moderație

www.romania.gov.ro

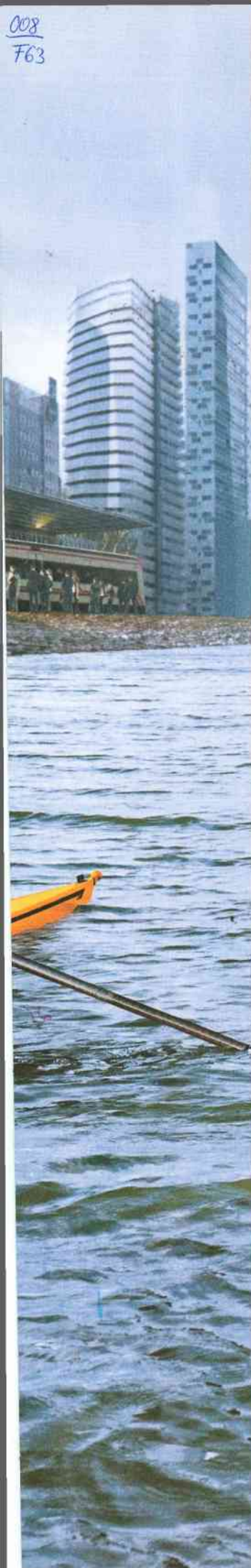

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

008
F63

PLAN *Ballantine's*®

Handwritten text in blue ink, including 'P/463645' and other illegible markings.

LEAVE AN IMPRESSION

DOSAR

Adevărul regal

Atunci când prezentul e tulbure sau cam albastru sau cum mai vreți să-i spuneți explicându-vă portofelul gol, firele de păr alb, gastrita, nervii șefilor și, mai ales, când viitorul e absolut cețos, ei bine chiar atunci, apare eterna și fascinantă soluție salvatoare: greaua moștenire. Și, pentru că despre ultima guvernare s-a tot vorbit, despre ceilalți conducători post '89 de asemenea, epoca de aur e hăcuită, ultimii 50 de ani s-au tocit,... ne tot întoarcem în trecut cu speranța că mai există vreun țap ispășitor universal, cel care va lua toate vinile prezente și trecute și, astfel, cu toții vom trece veseli prin purgatoriul prezentului...

Ați înțeles ce am vrut să spun?

Nu? Am încercat să vă amețesc... Să nu pricepeți mare lucru, să arunc cu fum, să arunc cu vorbe...

Nimic nou. Se face de multă vreme. De multe ori cu succes. Noi încercăm să scriem adevărul. Adevărul care ar trebui să fie unic și veșnic. Clar. Decisiv.

Mă refer la adevărul regal. Iată-l!

(Bogdan Hrib)

Regina-Mamă întâmpinată
în Gara Jimbolia de
Regele Mihai, 1940

Am fost în biroul abdicării

Mă aflu în biroul de lucru al Regelui. O încăpere nu foarte mare, dominată de două drapele: al României și al Uniunii Europene. La prima vedere, nimic special: un birou, un șemineu, icoane, cărți. Multă literatură română: Eminescu, Blaga, Nichita... În această încăpere, însă, chiar s-a scris istorie. Aici a fost semnat, sub presiune și șantaj, actul abdicării. „Uitați, faimoasa ușă trântită de Vișinski, de a crăpat zidul!”, îmi explică Majestatea Sa Mihai I al României. „Era furios pe mine, a bătut și cu pumnul în masă. Eu am zis că o să facem lucrurile așa cum s-a stabilit la Ialta. El mi-a răspuns: «Eu sunt Ialta aici!»”

„Nu am vrut să mă agăț de putere
cu prețul unor vieți nevinovate!”

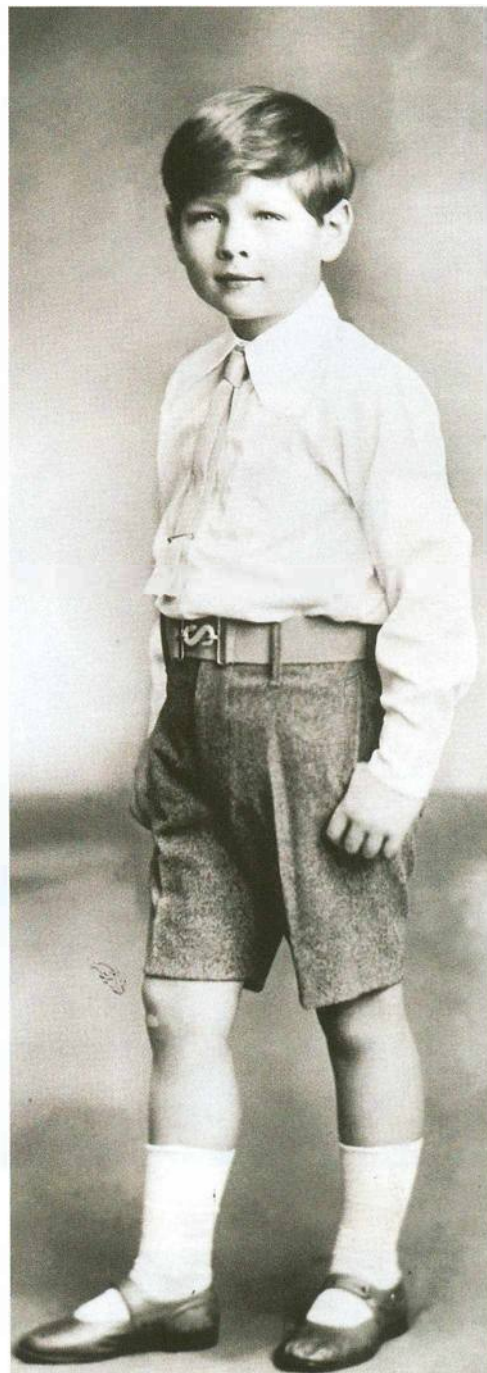

Regele Mihai și Principesa-Mamă Elena, la București, 1928

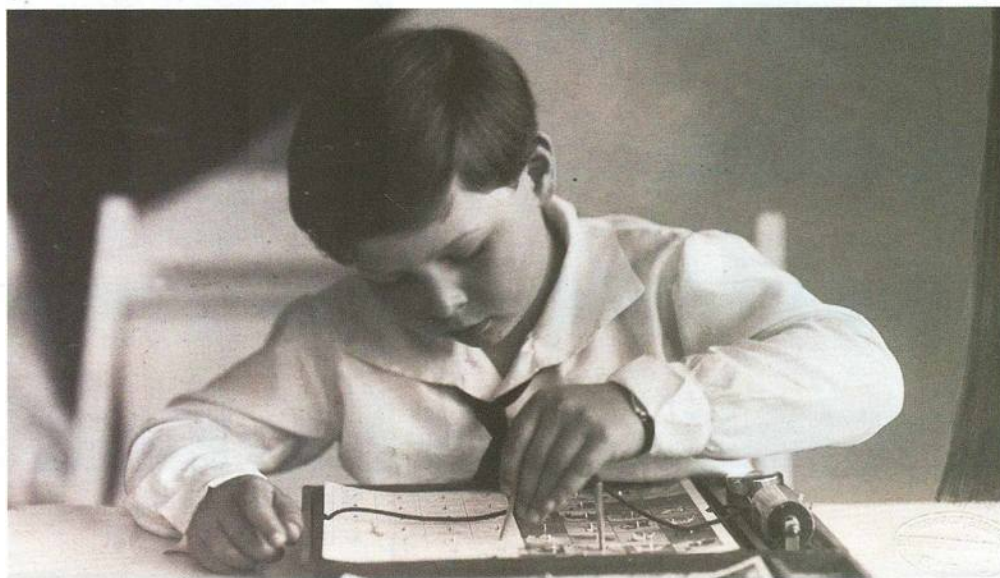
D

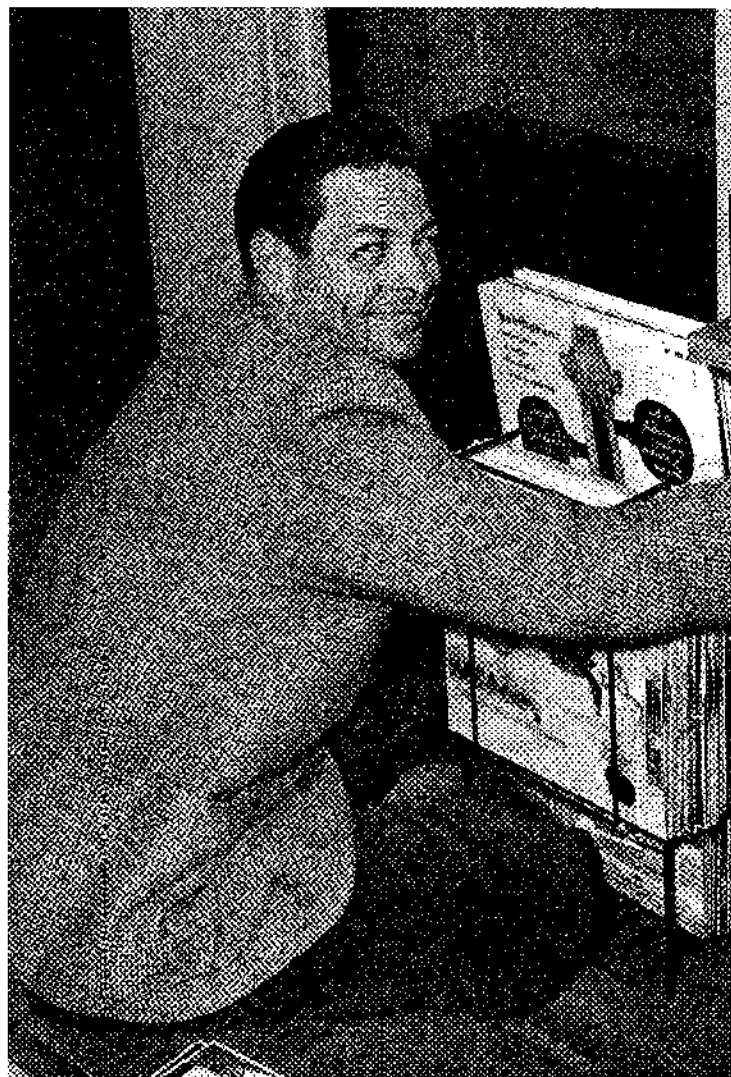
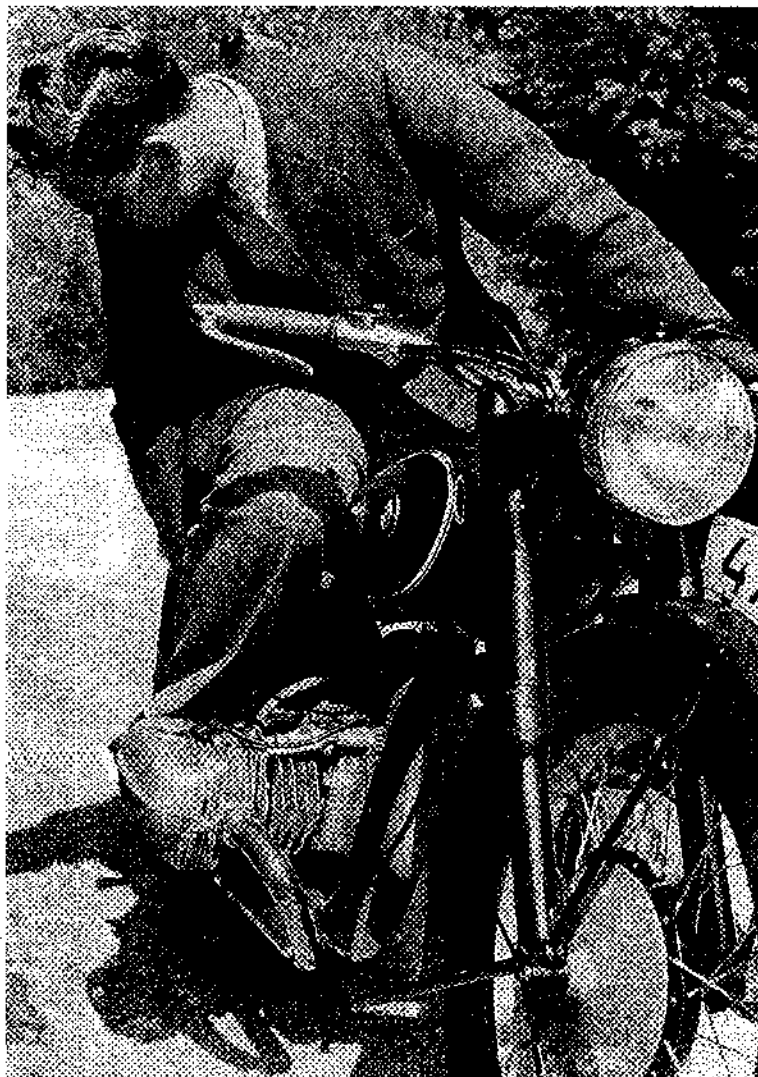
Prima oară am auzit despre Regele Mihai de la bunicul meu, Nicolae. El nu le avea pe astea cu zâne și feți-frumoși, îmi spunea povești de pe front. A făcut ambele războaie, în al Doilea a fost prizonier la ruși. N-ai vrea să știți ce era la gura lui pe adresa sovieticilor! Pentru ceea ce noi numim abdicare, folosea expresia *ne-au lăsat fără Rege, l-au fugărit!* Îmi mai aduc aminte că „era blând, iubitor cu țara, curajos”. Una peste alta, pe la vreo șase-șapte ani, în plin comunism, eu aveam un rege moștenit de la bunicul. Partea proastă este că l-am luat, mai apoi, cu mine la școală. Unde, mă-nțelegeți, era altă moștenire, învățam altceva. Despre un rege care a plecat cu vagoane încărcate cu aur... Confuză, dezamăgită și furioasă, am tăbărit în cămăruța bunicului. Era bolnav, nu-i ardea de manualul meu de istorie. Știți cât de cinici pot fi, uneori, copiii, nu? Așa că dă-i cu acuzații, că habar nu are despre ce vorbește, că m-a mințit. Mi-e atât de rușine, acum! Ca să mă protejeze, probabil, nu mi-a răspuns în nici un fel. Peste vreo câteva zile, așa, ca din întâmplare, mi-a spus: „Auzi, tu învață, acolo, ce vă spune, și îți promit că mai vorbim noi despre asta când oi crește și le judeci cu mintea ta”. Nu și-a ținut promisiunea, a murit prea devreme. Am crescut, am citit niște cărți, Regele s-a întors acasă. Și-acum, iată-mă povestind despre o vizită la Palatul Elisabeta. Fără protocol, doar așa, la o cafea cu Familia Regală. Un privilegiu, desigur, nesperat. Un act reparator sublim pentru una dintre traumele copilăriei mele. Un fel prea târziu, dar, uite, regal, de a-i cere iertare bunicului. Și de a nu mai aștepta să mi se ceară iertare. Pentru toate aiurelile învățate la școală. Și, în fine, un mod de a vă ruga – poate prea subtil, dar eu, totuși, încerc – să nu mai rescrieți istoria. Chiar dacă, întâmplător, sunteți președinți. Din păcate, de țară!

În 1926, la numai cinci ani, Mihai era moștenitorul tronului României

Când a împlinit 9 ani, urmând tradiția familiei sale, Regele-copil s-a înrolat în armată

Regele Mihai și Regina-Mamă Elena
la stâna regală

O pasiune regală
– aparatul de filmat

Mihai al României

Imagini din albumul
„Mihai al României”,
realizat de Principele
Radu și editat de
Humanitas în 2001.
Fotografii publicate în
„Flacăra” nr. 11 / 2001

Nuntă
regală în
exil

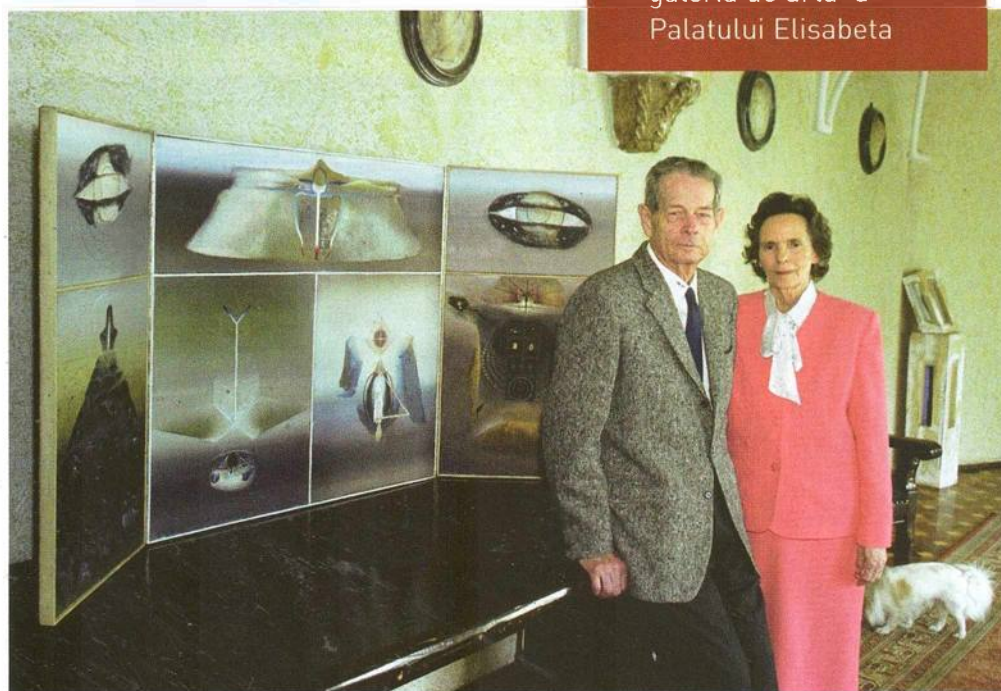
Regele
și
Regina
la nunta
de aur,
Franța,
10 iunie
1998

Familia
Regală, în
grădina
Palatului
Elisabeta

Majestățile Lor
Regele și Regina, în
galeria de artă a
Palatului Elisabeta

După verificările de rigoare, aghiotantul Regelui ne conduce în Salonul de primiri, aflat la parter. Este ora 13.30. Alteța Sa Principele Radu ne invită să ne așezăm în jurul unei mese tocmai pregătită pentru a servi o cafea: „Sau poate un ceai, aici avem lapte, zahăr...” Fotografiez interiorul din priviri: canapele, fotolii și draperii din pluș verde, covoare în același ton, două veioze, multe tablouri. Majestatea Sa Regele Mihai intră în salon aproape pe nesimțite. Dă mâna cu fiecare dintre noi și se alătură conversației. Simplu, ca și când ne-am cunoaște de-o viață. Vorbim despre multe, de la NATO la vremea capricioasă, de la Săvârșin la pasiunea pentru mașini. Pe tema asta a avut mici probleme și cu cei doi SPP-iști din paza personală. I-a rugat să stea pe bancheta din spate a mașinii, cu un argument foarte convingător: „Eu am condus prima dată la șase ani, în 1927. Altfel spus, conduc de atâția ani câți nu aveți voi împreună. Așa că eu mă așez la volan, voi în spate”. Majestatea Sa se interesează dacă vrem să scriem în *Flacăra* despre această vizită. Desigur, poate ceva de genul *Acasă la Familia Regală*. Zâmbește. Nu crede că acesta ar fi un subiect spectaculos.

Sunt lucruri obișnuite: „Dimineață, eu și Regina am fost într-o vizită la Biofarm. E curat, acolo, ca într-o farmacie, cu aparatură modernă, atmosfera mi s-a părut degajată. Am luat prânzul împreună, acum stăm de vorbă cu dumneavoastră, după-amiază răspundem la scrisori, apoi cinăm în familie, mai povestim, de una, de alta”. Nu mă simt în stare să descriu această simplitate atât de înaltă. Atât de... regală! Mai bine ne amintim ce spunea regretatul Corneliu Coposu, într-un interviu realizat de Sorin Dumitrescu: „Regele este un om înțelept. Este un om cu o bunăvoință deosebită, de o inteligență și de o bogăție de informație care, din nefericire, nu rezultă din convorbirile cu dânsul. Are, în toate domeniile, ideile lui proprii, pe care le poți sesiza într-o lungă convorbire. Are atâta cultură, însă nu este aparentă din discuțiile cu el. El dă aparența unui om blajin. Este un om destinat să fie rege. Are gesturi maiestuoase. Toate mișcările lui sunt regale. E o plăcere deosebită să stai de vorbă cu dânsul”.

Doi cățeluși, parcă de jucărie, unul alb și altul maroniu, se agită printre picioarele noastre, ca și când ar vrea să ne anunțe ceva. Majestatea Sa Regina Ana se scuză pentru hârjoneala căteilor: „Nu pot să-i stăpânesc!” Rasa lor, *Chiuaua siberian*, este tare jucăușă. Și-apoi sunt băiețel și fetiță, ba, mai mult, îl au la mijloc pe Ursus, un maidanez adoptat de Familia Regală. Între timp vine și Alțeta Sa Principesa Margareta, luminoasă și spontană, ca de obicei: „Ce mai faceți? Asta e cafeaua mea?” Mai vorbim despre Fundație, proiecte culturale, apoi, gata, cafeaua a fost bună, la treabă! Vizitarea Palatului Elisabeta începe, firesc, cu biroul de lucru al Majestății sale Regele Mihai. Nu întreb nimic, e prea multă istorie. Aici a fost semnat actul abdicării. Regele a povestit de atâtea ori despre asta încât îmi imaginez că a obosit. Citez din ultimul interviu pe această temă, acordat revistei *Ogoniok*, supliment al cotidianului *Kommersant*, în luna mai: „Liderul comunistilor, Gheorghe Gheorghiu-Dej, și premierul Petru Groza, care nu era comunist, dar era în relații bune cu ei, m-au rugat să-i primesc pentru a discuta, după cum s-au exprimat ei, *chestiuni de familie*. M-am gândit că vor să vorbească despre logodna mea cu prințesa Ana. În schimb, Gheorghiu-Dej și Groza mi-au prezentat proiectul unui manifest privind abdicarea și m-au rugat să-l semnez în jumătate de oră. Le-am spus: *Nu se procedează așa. Poporul trebuie să-și exprime voința*. Mi-au răspuns: *Nu avem timp pentru așa ceva!* (...) Groza și Gheorghiu-Dej au amenințat să-i execute pe studenții arestați anterior, în timpul unei demonstrații anticomuniste la București. Am privit pe fereastră și am văzut cum paza palatului fusese înlocuită cu militari din diviziile loiale comunistilor și îmbrăcați în uniforme sovietice. Asupra clădirii era îndreptată artileria. Nu am vrut să mă agăț de putere cu prețul unor vieți nevinovate și am semnat manifestul. După ce

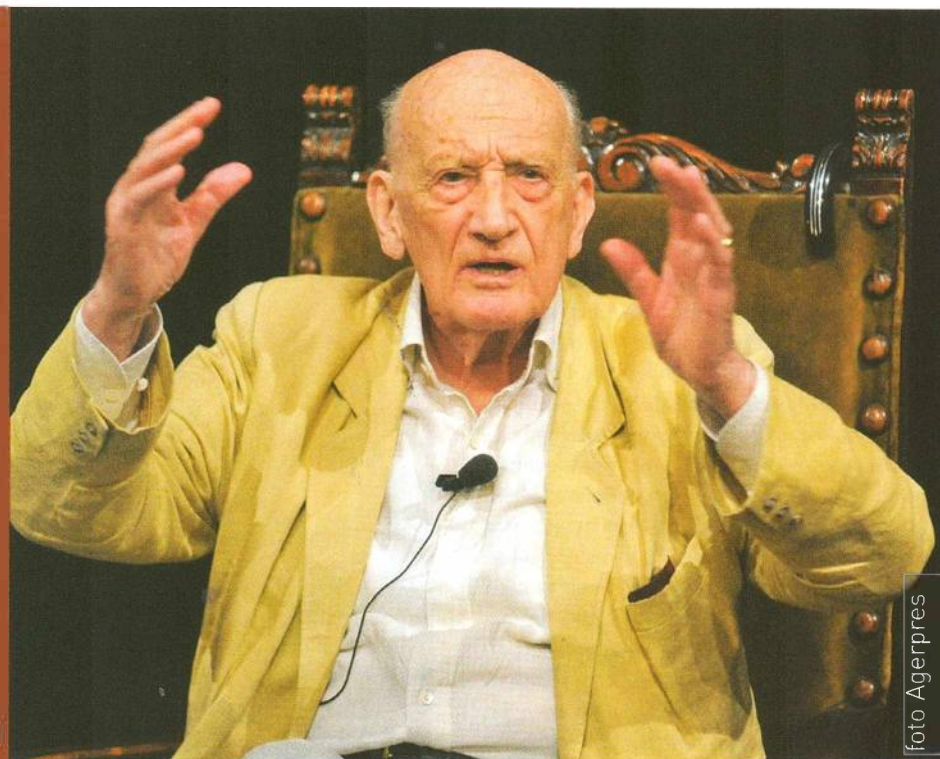

foto Agerpres

EXCLUSIVITATE

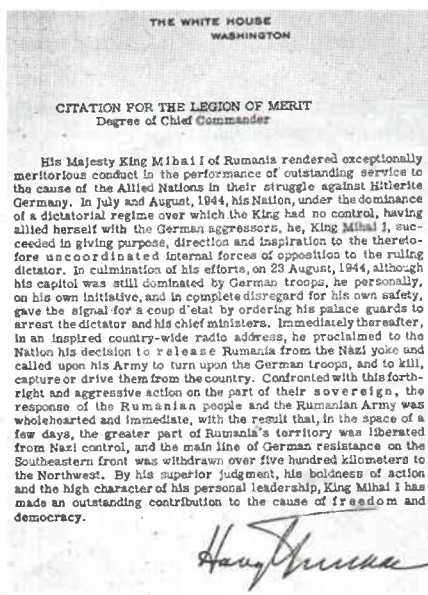
NEAGU DJUVARA: A afirma că abdicarea regelui Mihai, în decembrie 1947, a fost un act de trădare e curată aberație

Consider „ieșirea” președintelui Bănescu, provocată de o întrebare a domnului Cristoiu, ca aberantă și nedemnă de un președinte al Republicii. În aprecierea unor grave momente din trecutul țării al cărei președinte te afli pe moment, n-ai voie să vorbești după simpatii sau antipatii. Trebuie să judeci faptele și evenimentele cu responsabilitatea rangului pe care-l ocupi: a afirma că abdicarea regelui Mihai în decembrie 1947 a fost un act de trădare e curată aberație. Tancurile sovietice înconjurau reședința regelui și Petru Groza, devenit instrumentul imbecil al poruncilor lui Stălin, amenința pe suveran că vor fi împușcați tinerii susținători ai lui care erau arestați. În asemenea postură, nu există altă ieșire, reprezentanții Statelor Unite și Marii Britanii fiind total neputincioși în a-l susține. Altă soluție nu era și regele își rezerva dreptul să denunțe public, odată ajuns în Occident, violența ce i se făcuse, **recuzând astfel abdicarea ce i se smulsese.**

Despre diferența dintre acțiunile regelui Mihai și ale mareșalului Antonescu, m-am exprimat de nenumărate ori: Antonescu n-a avut înțelepciunea generalului Franco, care l-a luat lângă el pe viitorul rege Juan Carlos; l-a ținut pe tânărul rege Mihai în totală necunoștință a actelor sale de guvernare, astfel încât el nu poate fi azi ținut co-responsabil de gravele erori ale auto-proclamatului Conducător. Intrarea noastră în război alături de germani, la 22 iunie 1941 (**regele a aflat-o prin radio BBC!!!**) a fost un gest normal și indispensabil pentru recuperarea Basarabiei și Bucovinei, dar trecerea Nistrului, contrar sfaturilor insistente ale șefilor „partidelor istorice” și a exemplului finlandezilor, care n-au depășit granița lor, a fost o mare greșală, continuată cu obstinație și după intrarea Statelor Unite în război, și după dezastrul de la Stalingrad, și până la prăbușirea frontului germano-român din Moldova la 20 august 1944. Nici atunci acceptarea lui verbală de a semna armistițiul n-a fost clară și francă. V-o spune cel care a fost trimis la Stockholm la 23 august cu mesajul de a se relua negocierile cu sovieticii, misiune care nu putea sosi mai devreme de 48 de ore, când o telegramă cifrată n-ar fi luat decât câteva minute. Consider că în acele luni Antonescu pierduse cu totul simțul realității.

Harry Truman, Președintele Statelor Unite ale Americii, despre Regele Mihai, în 1946

Majestatea Sa Regele Mihai I al României a dat dovadă de un comportament excepțional de merituos în exercitarea unui serviciu remarcabil pentru cauza Națiunilor Aliate în lupta lor împotriva Germaniei hitleriste. În iulie și august 1944, Națiunea sa, sub dominația unui regim dictatorial peste care Regele nu avea control, aliindu-se cu agresorii germani, el, Regele Mihai I, a reușit să dea țel, direcție și inspirație forțelor interne, necoordonate până atunci, care se opuneau conducerii dictatorului. În culminarea eforturilor sale, pe 23 august 1944, deși capitala lui era încă dominată de trupele germane, el personal, din propria lui inițiativă, și în completă nepăsare pentru siguranța lui personală, a dat semnalul pentru o lovitură de stat ordonând gărzilor palatului său să-l aresteze pe dictator și pe principalii lui miniștri. Imediat apoi, într-o inspirată proclamație către țară adresată la radio, el a declarat țării decizia lui de a scoate România de sub jugul nazist și a chemat Armata să se întoarcă împotriva trupelor germane, și să ucidă, captureze prizonieri sau să-i alunge din țară. Puși în fața acestui frontal și puternic act din partea suveranului lor, răspunsul poporului român și al armatei române a fost imediat și din toată inima, cu rezultatul că, în doar câteva zile, cea mai mare parte a teritoriului României a fost eliberată de sub controlul nazist, și linia principală a rezistenței germane pe frontul de Sud-Est a fost mutată mai mult de cinci sute de kilometri spre Nord-Vest. Prin judecata lui superioară, prin ascutimea acțiunii sale și prin înaltul caracter al cărmuirii sale personale, Regele Mihai I a adus o contribuție extraordinară la cauza libertății și democrației.

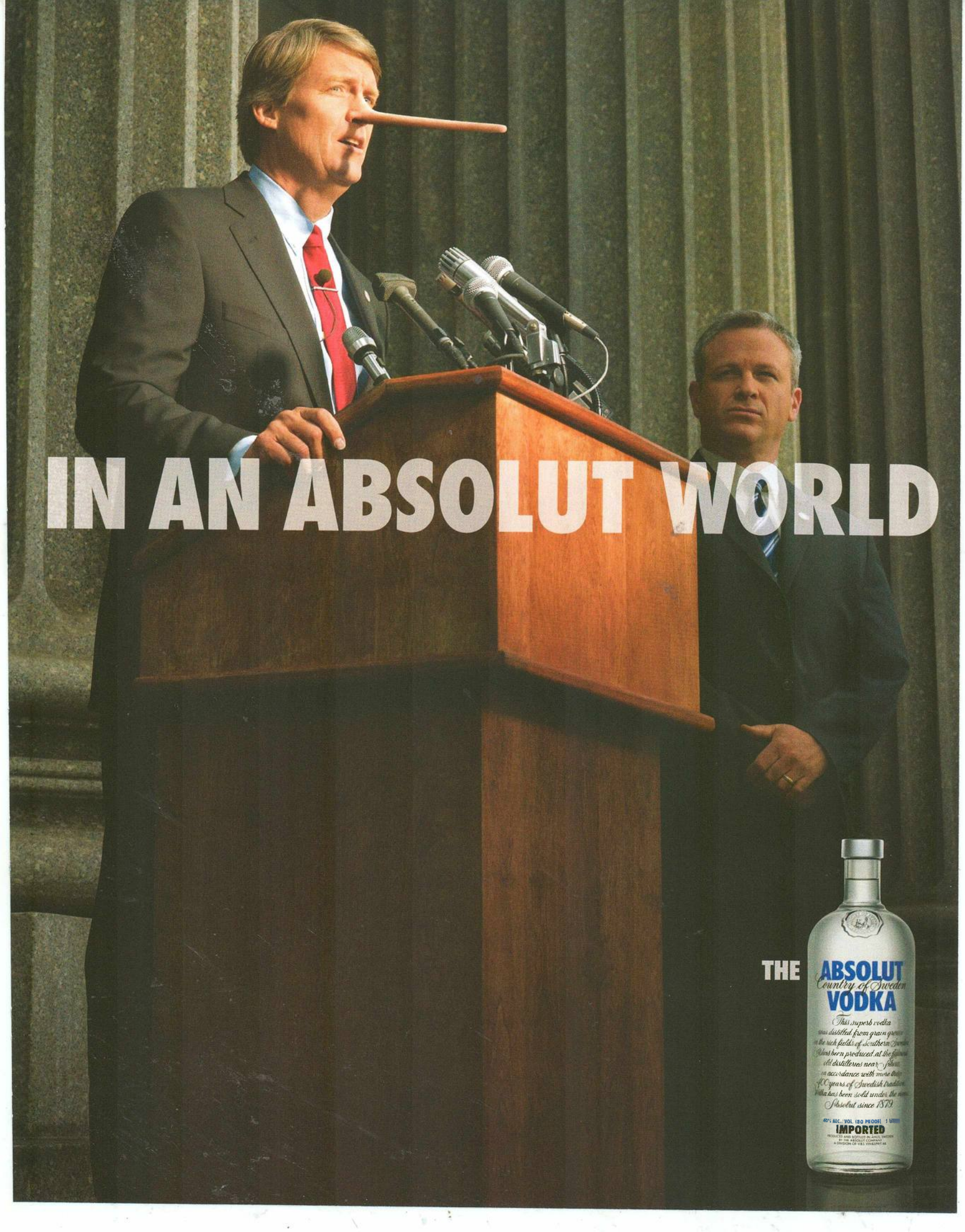
„Geamantanul Regelui”, chiar și în viziunea artiștilor, este plin cu trupul țării

mi-am depus semnătura, Groza s-a lovit peste buzunar, unde era un pistol, și mi-a zâmbit grosolan: *Nu mi-ai fi dorit o repetare a sorții lui Antonescu!*” Despre același pistol a povestit și Arpad Gherghel, aghiotantul Regelui în momentul abdicării, într-un interviu realizat de Vlad Georgescu, pentru *Radio Europa Liberă*, în urmă cu peste 30 de ani: „Petru Groza, care în mod obișnuit ne invita să-i pipăim mușchii de la brațe când venea în audiență de lucru, mi-a arătat un revolver, afirmând că l-a luat deoarece în oraș a fost pusă la cale o revoltă militară. De fapt, sub justificarea acestei inventate revoluții, o serie de ofițeri fusese arestată anterior, iar alții erau programați să fie arestați dacă misiunea pentru care cei doi veniseră nu reușea”.

În timpul ședinței foto, pe care a suportat-o mult peste așteptările noastre, și ca timp și ca scenariu, Regele ne-a arătat, cu bucurie, tot felul de amănunte dragi Majestății Sale: actul de la inaugurarea Palatului Elisabeta, din 1937, cu semnăturile celor prezenți, tabloul înfățișând-o pe Regina Elena cu fiul ei Mihai, la întoarcerea din exil, în 1940, un alt tablou, Regele Ferdinand I, și, ca o pată de culoare, două mașinuțe de jucărie, primite cadou. Următorul obiectiv este Salonul cu bărne, un loc destinat întâlnirilor intime, în familie sau între prieteni.

Și aici domnesc simplitatea și bunul gust, răspândite în vase de ceramică, mobilier sobru și... flori de tei, așezate între geamuri, la uscat. Ca și în casa copilăriei mele, din Ardeal. Cu această imagine, dulce-amăruie, coborâm în Galeria de artă. Cele 65 de lucrări expuse au fost donate Familiei Regale, de artiștii plastici români, ca semn de prețuire, la întoarcerea în țară. *Geamantanul regelui*, în viziunea artistului Marian Zidaru, este plin cu trupul țării. Harta României se repetă parcă la nesfârșit, din ceară, aluat de pâine, lemn, fier, țesătură. Regina Ana ne atrage atenția asupra unui copac desfrunzit, pictat de Ștefan Câlția. Majestatea Sa crede că tabloul sugerează o anume stare a Regelui, prin istorie.

Îeșim în grădină. Altă lumină, alte culori, alte fotografii. Aceleași personaje, aceeași noblețe. Născută, iar nu făcută. Brusc, mă încercă o ușoară senzație de ireal. Peisajul ăsta parcă e prea frumos ca să existe în realitate. Încerc să-l privesc din exterior, cu încetinitorul. Ne aflăm la Palatul Elisabeta. Familia Regală s-a întors acasă. Regele și Regina se plimbă prin grădină cu niște ziaști. Principele Radu se străduiește să disciplineze câinii. Principesa Margareta dă din mâini, a pagubă. Stop cadru! Vreau să rețin această imagine! Ca model regal de normalitate.

A man in a dark suit and red tie stands at a wooden podium, speaking into several microphones. He has a comically long, thin nose. Another man in a dark suit stands behind him to the right, looking on. The background consists of large, fluted columns.

IN AN ABSOLUT WORLD

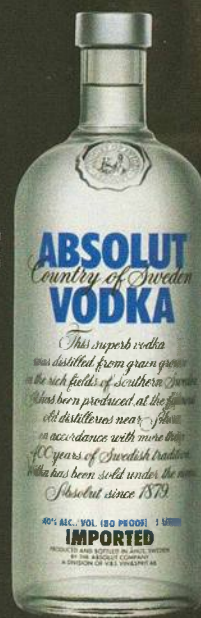
THE
ABSOLUT
Country of Sweden
VODKA

*This superb vodka
was distilled from grain grown
in the rich fields of southern Sweden.
It has been produced at the famous
old distilleries near Åhus
in accordance with more than
100 years of Swedish tradition.
Vodka has been sold under the name
Absolut since 1879.*

40% ALC. VOL. (80 PROOF) 1 LITER

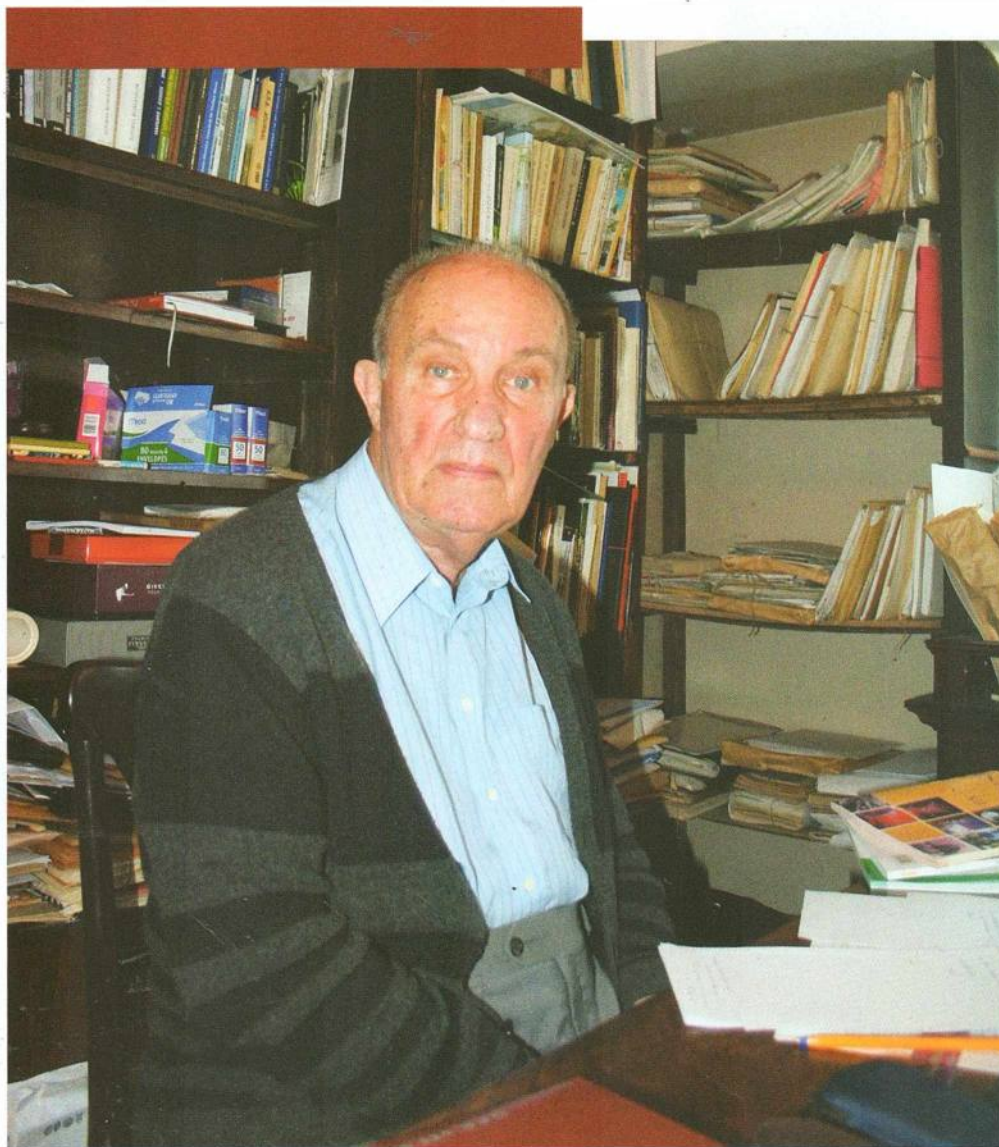
IMPORTED

IMPORTED BY THE ABSOLUT COMPANY
A DIVISION OF V&S VIN&SPIRIT AB

O frumoasă dimineață de vară, sâmbătă, devreme. Orașul este pustiu. Un apartament într-un bloc nou, din centru. Cu portar. Lift. Sonerie. Profesorul îmi deschide ușa și mă invită în încăperea din dreapta. Și deodată, ca o vrajă, o altă lume, biroul academicianului Giurescu.

Martor atunci și acum

Dinu C. Giurescu s-a născut în 1927
și este fiul istoricului Constantin C. Giurescu.

text și foto Bogdan Hrib

– Luați loc acolo, domnule Hrib. Pe scaunul acesta.

– Vă mulțumesc, domnule profesor. Pot să folosesc această formulă și nu cea cu domnule academician?

– Vă rog chiar. Înainte de toate sunt profesor...

Îmi pregătesc reportofonul, un notes, pixul, volumul *Lichidatorii*, o foaie cu întrebările scrise de mână – din respect – și aparatul foto. Sunt într-o cameră invadată de cărți, pe rafturile care înconjoară pereții, pe o masă uriașă, pe birou.

– Vă uitați la cărți? Sunt doar cele pe care le-am strâns în ultima vreme. Celelalte sunt în America.

Nu comentez. Profesorul Dinu C. Giurescu se așază pe scaunul de lângă mine. Pune o carte pe masă. Ca și mine, are un exemplar din *Lichidatorii*, volum al cărui autor este, apărut anul trecut la Editura Enciclopedică.

– În caz că am nevoie de un citat exact, îmi explică domnia sa.

Sunt ușor emoționat și copleșit de om și de loc.

– Putem începe?

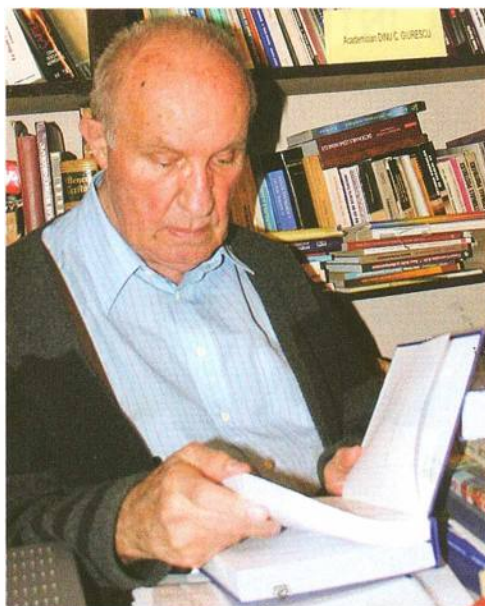
– Vă ascult.

Prima întrebare. Considerați că actul din 30 decembrie 1947 a fost premeditat? Mă gândesc la momentul ales, între Crăciun și Anul Nou...

– Nu cred că a fost premeditat în sensul stabilirii cu mult timp înainte a datei de 30 decembrie. Și pentru a susține aceasta aduc două sau trei argumente. Unul e că planul de măsuri pe care partidul comunist l-a luat și a fost aprobat în vederea abdicării Regelui și a proclamării republicii poartă data de 29 decembrie. Așadar, cu o zi înainte și e clar că a fost lucrat în viteză. Al doilea argument este că Regele s-a întors pe 22 decembrie în București, pe 23 a stat la Palatul Elisabeta, a doua zi a plecat la Sinaia. Și probabil că atunci au luat hotărârea de a grăbi puțin lucrurile. Al treilea argument este că în septembrie, când s-a înființat Cominform-ul în Polonia, Gheorghiu-Dej a prezentat un raport despre situația din România, raport care s-a publicat după abdicarea Regelui sau în ziua aceea. Raportul acela vorbea de eliminarea lui Tătărescu, dar nu se făcea nici o referire la monarhia din România, în nici un fel. Sigur că era în aer, se vorbea la București, se vorbea și în alte cercuri, pentru că Regele Mihai era ultimul suveran în funcție într-o țară din zona de dominație sovietică. Monarhia fusese abolită în Bulgaria cu un an înainte, în 1946; în 1945 în Iugoslavia, sigur, în Grecia mai exista pentru că erau acolo trupele britanice, altfel ar fi fost și de acolo eliminată. Ungaria renunțase la regent și era republică. Așadar, România era excepția și, în plus, prezența unui suveran nu era compatibilă cu regimul spre care ne îndreptam. Semne erau. Avem și o mărturie a lui Ionnițiu, fratele secretarului particular al Regelui, Mircea Ionnițiu, conform căreia ei credeau acasă că înfruntarea între monarhie și regim ar fi trebuit să aibă loc mai curând spre martie sau aprilie 1948. Toate acestea arată că planul a fost făcut atunci, ad-hoc, în grabă, guvernul fiind, cred, foarte deranjat de întoarcerea Regelui.

Aceasta era și cea de-a doua întrebare: considerați că guvernul spera ca suveranul să nu se mai întoarcă din călătoria sa în străinătate?

– Sunt semne în acest sens. Iată de ce: când regele a plecat din București la 12 noiembrie, tot guvernul era acolo să-i ureze drum bun, cu fețe surâzătoare... Și corpul diplomatic. Când s-a întors, pe de o parte corpul diplomatic era reprezentat numai din diplomații țărilor prin care trecuse Regele cu trenul, atât și nimic mai mult, și martori oculari spun că fețele erau destul de posomorâte, că Ana Pauker protocolar i-ar fi urat bun venit, atâta tot, dar că atmosfera era mai curând întunecată. Și mai era încă un semn apropo de corpul diplomatic. La venirea lui Tito, tot corpul diplomatic a fost convocat, pe când acum, când s-a întors Regele țării, adică șeful statului, doar, cum am spus, reprezentanții țărilor pe care le-a parcurs cu trenul îl

Pe masa de lucru a profesorului Giurescu, mai multe proiecte. Unul dintre ele, o analiză a manualelor școlare de istorie.

așteptau... Nerevenirea suveranului ar fi fost o ocazie propagandistică deosebită pentru guvern de a bate toba, că Regele și-a părăsit țara. Guvernul ar fi marșat pe această idee până în pânzele albe...

Și atunci credeți că, Regele întorcându-se, s-au grăbit să găsească o soluție rapidă?...

– Da, cred că s-au grăbit. Ce nu știm, și asta ar lămuri toate lucrurile, este ce directive au venit de la Răsărit. Moscova s-a decis să grăbească lucrurile văzând că Regele s-a întors. S-ar putea să fie asta. Și atunci, pe cale de consecință, și guvernul a spus, gata, am primit dispoziție, trecem la actul abdicării.

I-ar fi putut speria și logodna suveranului?

– Da și nu, pentru că logodna proaspătă a Regelui cu principesa Ana de Bourbon-Parma intervenise acolo în particular, în perioada în care a stat în Elveția, la revenirea de la Londra. Dar, oricum, pentru căsătorie, conform uzanțelor, Regele ar fi trebuit să aibă asentimentul guvernului. Și dacă acest asentiment nu era dat, nu era nici o urgență, puteau să aștepte.

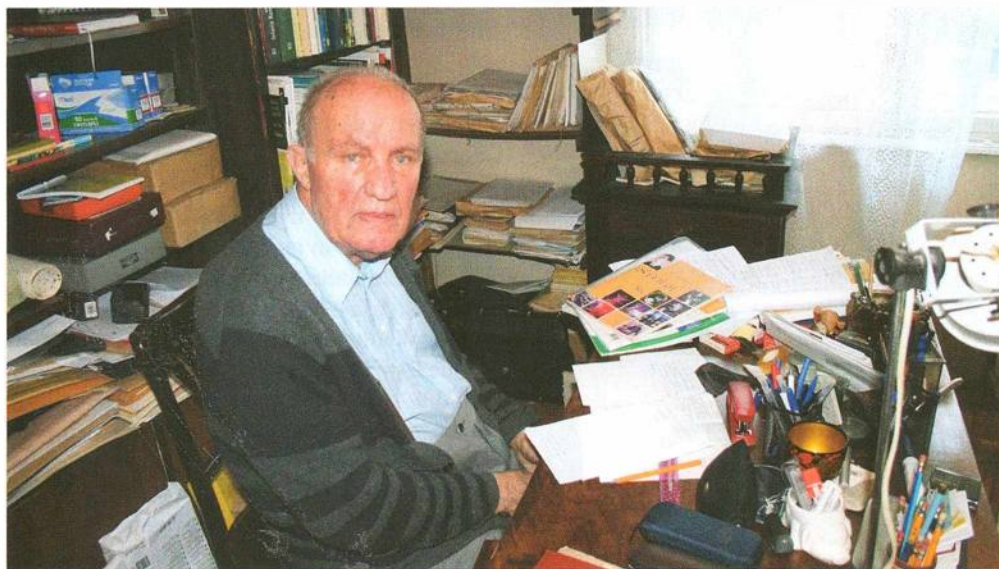
Abdicarea era iminentă oricum? Ce soluții ar fi avut monarhia? Ce șanse ar fi avut suveranul să evite această situație?

– Nici o șansă. Absolut nici o șansă. Cuvinte din acestea cu totul negândite, că ar fi trebuit să reziste, calificative ca trădare pentru faptul că a abdicat... Toate acestea nu au nici un

rost! Și dovedesc ori o totală necunoaștere a faptelor, ori pur și simplu o calificare dată cu un scop propagandistic sau de politică actuală. Nu avea nici o șansă. Se întorsese în țară. Armata fusese deja epurată, avuseseră loc epurări masive de ofițeri, în plus fusese redusă la efectivele preconizate de Comisia Aliată de Control și de Tratatul de Pace. Toți ofițerii superiori care ar fi putut să aibă gânduri de rezistență erau în rezervă... Ca atare, nu exista nici o posibilitate ca vreo unitate să intervină în favoarea Majestății Sale. În plus, diviziile Tudor Vladimirescu și Horia Cloșca și Crișan, formate pe teritoriul URSS-ului din prizonieri români, în 1944, erau acolo prezente la București. Plus că țara se afla sub ocupație sovietică. Partidul Național Țărănesc fusese brutal dizolvat și liderii lui se aflau în închisoare, Partidul Național Liberal-Brătianu de asemenea se dizolvase, Gheorghe Tătărescu fusese îndepărtat de la guvern... Nu exista nici o posibilitate de opoziție politică sau militară în momentul abdicării.

Credeți că suveranul a părăsit țara cu speranța unui guvern în exil și a unei posibile intervenții a aliaților anglo-americani, după ceea ce ar fi putut fi modelul Greciei?

– Cred că suveranul nu avea nici un fel de iluzii. Și să vă spun de ce: el la Londra a expus cazul României (eram deja în noiembrie) ministrului de Externe al Marii Britanii, Ernest Bevin, și diplomaților americani din capitala britanică. Or, purtarea lui Bevin și a altor oficiali britanici a fost foarte stranie. O relatare spune că Bevin s-a mărginit să-l asculte pe Rege și să pună una sau două întrebări... Toți diplomații cu care a intrat în contact se mărgineau să-i spună două lucruri: că hotărârea privind întoarcerea aparține Majestății Sale și ca nu cumva să facă vreo declarație politică atâta timp cât se afla pe teritoriul Elveției și pe cel al Marii Britanii. Aveau o atitudine față de el, implicit față de România, total nepotrivită, o atitudine distantă, generată de dorința de a nu provoca vreun gest politic al Regelui care ar fi periclitat poziția respectivei țări. Așa încât, cred că Regele nu avea nici un fel de iluzie cu privire la atitudinea puterilor occidentale. Or, neavând aici nici un fel de trupe din Vest, era exclusă vreo intervenție... De altfel, ar trebui o dată pentru totdeauna, în manualele de școală, de liceu și în mass-media să se spună foarte clar că România, ca și Bulgaria, ca și Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia și Polonia, toate fuseseră lăsate de către aliații din Vest pentru a intra în sfera de dominație a URSS. Avem documente în acest sens. Primul document a fost la Teheran, când s-a spus clar că Aliații din Vest nu vor debarca nici măcar în Balcani, deci, pe cale de consecință, rămânea că Armata Roșie va opera în toată zona aceasta. Acesta a fost primul, al doilea este înțelegerea dintre britanici și soviete în mai-iunie 1944, ca britanicii să aibă

poziția dominantă în Grecia și sovieticii poziția dominantă în România. Pentru acel moment, doar aceste țări. Și avem documentele publicate, cunoscute... Al treilea, în același an '44, e faimoasa întâlnire din 9 octombrie dintre Churchill, venit la Moscova, și Iosif Vissarionovici, cu tot atât de faimoasele procentaje: România 90% a sovietelor, Grecia 90% a britanicilor și cu tocmeala pentru celelalte țări, dar cu sovietele având evident vocea dominantă. În al patrulea rând, declarația de la Ialta, pe care, dacă o citești atent, e așa de bine întoarsă încât fiecare poate să înțeleagă ce vrea, nici pomeneală de un control al vesticilor în Răsărit. Și în al cincilea rând, chiar la Potsdam... Încât, luând toate acestea și după experiența personală a Regelui, care a făcut actul acela cu totul deosebit – greva regală –, ar trebui o dată pentru totdeauna să se explice că instaurarea democrației populare și a socialismului în România, ca și în celelalte țări, s-a făcut cu acceptul explicit al puterilor occidentale. Că poate nu aveau altceva ce face, mă rog, dar acestea trebuie spuse! Să nu aruncăm numai vina pe soviete... Iosif Vissarionovici a declarat foarte clar în 1945, la o întrevedere cu fruntașul iugoslav Djilas, Milovan Djilas, până unde ajung armatele unei țări, până acolo se impune sistemul ei social și politic. A fost foarte brutal și foarte direct. Ar trebui să știm toate astea și să le acceptăm, fără lamentări și acuze!

■ Cum ați petrecut acea zi?

– Se anunța o zi frumoasă, am spus-o și în cartea *Lichidatorii...* Mi-o aduc foarte bine aminte. Era o zi caldă, eram în vacanță, în anul III deja. Fusesem invitați mai mulți colegi studenți la Odette Pătrașcu, ce locuia în casa elegantă dintre bulevardul Lascăr Catargiu și Căderea Bastiliei, fost I.G. Duca... Acum este renovată clădirea. Acolo, la parter, aveam pregătit un ceai, cu dans, cu discuri... Ne pregăteam de o petrecere cel puțin toată seara. Pe la 5 și ceva,

Licențiat în istorie în 1950, doctor în științe istorice din 1968, profesor universitar la Universitatea București, Facultatea de istorie, membru titular al Academiei Române din 2001 (membru corespondent din 1990). A publicat sute de articole științifice și mai multe lucrări de istorie contemporană.

poate și jumătate, cineva a deschis radioul și am auzit anunțat insistent că în curând se va da un comunicat important pentru țară. Bineînțeles că în condițiile astea n-am mai pus muzică sau a rămas undeva în surdina și... nu ne-am dat seama ce poate să fie. Aici e partea stranie, că auzisem și noi, cât eram de tineri, de posibilitatea abdicării Regelui – se discuta în București – dar nu era iminent, dimpotrivă, noi aveam o părere exact inversă atunci pentru că Regele se întorsese de câteva zile și întoarcerea a fost ca un sentiment de ușurare – s-a întors, înseamnă că – poate că lumea azi nu pricepe – înseamnă că lucrurile sunt încă normale, atâta vreme cât îl știm că este acolo sus, în fruntea statului român, cu toate desfășurările dramatice din anul respectiv. Și atunci când ni s-a anunțat: s-a citit la radio, firește, actul abdicării, redactat cu grijă și în cele mai mici amănunte de către guvern – nu știam nici un detaliu că ar fi fost forțat să semneze, am constatat a doua zi privind afișele din oraș că actul este semnat într-adevăr de Majestatea Sa... Am rămas pierduți, a fost ca o lovitură de măciucă, nu ne venea să credem – cum e posibil – apoi repetându-se și proclamația guvernului, și cu retorica respectivă de la radio, după o jumătate de oră ne-am dumirit. Știu că unul dintre noi, un coleg de la Politehnică, Toni, parcă, a ridicat paharul și a spus să ne gândim la întoarcerea Majestății Sale în România... Atâta tot... Apoi ne-am împrăștiat, ne-am dus acasă. Am înțeles că nu vom mai face nici dans... Nimica. În seara aceea îl așteptam pe tata, care se întorcea de la Predeal cu trenul. L-am așteptat la gară. Sigur că în tren se auzise – era cam 6 jumătate – 7 și m-a întrebat: E adevărat? Da, i-am răspuns, și i-am povestit pe scurt ce auzisem noi la Odette Pătrașcu. Stătea pe gânduri în timp ce mergeam pe jos de la gară la locuința noastră din Berzei 47 și îl auzeam cum murmură: Cum e posibil? Cum e posibil? Nu îi venea să creadă. Trebuie înțeles că Regele era un simbol pentru noi. Nu numai un simbol, dar și un fel de garanție psihică, sufletească – el e acolo, și atâta vreme cât e acolo, avem o șansă ca să ducem mai departe, în anumite condiții, o viață normală. În momentul în care el a dispărut, a fost scos forțat de pe scenă, abia atunci am realizat că vine altceva, nu știam exact ce vine... Era sfârșitul unei întregi epoci. Și pe urmă am simțit-o din plin...

■ Cred că a fost unul dintre cele mai triste revelioane pe care le-ați trăit.

– A fost unul dintre cele mai triste și pe urmă, ca o reacție, foarte curios, pentru că eram toți invitați, am mers toți pe la revelioane. Am mers toți pentru că, așa cum spunea atunci un domn altcuiva – mi s-a relatat și mie – Măi, nu știm când vom mai avea un revelion cum trebuie. Din moment ce totul e pregătit, măcar

hai să încercăm să-l petrecem. Evident că la revelion s-a difuzat mesajul Prezidiului Marii Adunări Naționale, instituită în ziua aceea, către poporul român, cu toată retorica și blabla-ul despre ce bunătați ne așteaptă în cadrul noii orânduiri... Dar lumea a mâncat, a dansat, viața mergea înainte, pentru că după aceea va fi din ce în ce mai greu să mănânci și să dansezi.

I De ce credeți că se folosește în sprijinul explicării caracterului forțat al abdicării, imaginea pistolului? Pentru a genera un dramatism suplimentar?

– E o imagine care poate fi mai repede înțeleasă, prinsă de către cei care ascultă... De fapt, pistolul era așa: erau trupele Tudor Vladimirescu, care ocupaseră poziții la palat, nu numai prin față, dar și în spate, în partea de grădină care coboară către Bulevardul Aviatorilor, pe atunci Șoseaua Jianu; era garda palatului care a fost schimbată după intrarea regelui, erau telefoanele tăiate... Regele a cerut un răgaz pentru a examina actul abdicării și guvernării noastre, Groza și Dej, i-au dat o jumătate de oră. Retrăgându-se într-o altă cameră și citind actul abdicării, s-a uitat pe fereastră, a văzut militarii înarmați cu pistoale mitralieră, a ridicat receptorul telefonului și a constatat că era mort, tăiat... Încât tot actul acesta s-a petrecut ca în stare de asediu... Sigur, dacă spui de pistol, lumea pricepe mai repede. Și avem și o dovadă în sensul acesta pentru că, în 1961, în decembrie, de revelion, Emil Bodnăraș a evocat actul abdicării, după 13 ani, și a vorbit chiar așa, citez: „înarmat era el cu partea teoretică, adică Gheorghiu-Dej, iar pentru partea practică i-am dat un pistol în mână, putea să-l bage în buzunar, și i-am dat unul mai mic să-l dea și lui Petru Groza.” Și tot Bodnăraș adaugă: „de fapt luase toate măsurile organizatorice – partidul adică – până în cele mai mici amănunte, ca nici o vrabie să nu poată scăpa observației noastre...” Vasăzică pistolul a existat și în realitate, dar evident că nu a fost folosit.

I De ce este evocat acest moment iar și iar după atâta vreme?

– În scopuri politice. Este modul cel mai potrivit sau cel mai ușor pentru a suci mințile oamenilor. Toată lumea știe de abdicare acum, chiar dacă nu cunoaște nici un amănunt, dar știe că Regele a fost silit să abdice și atunci folosesc un eveniment cunoscut de toți ca să declanșeze o reacție politică azi. E modul cel mai simplu ca să înșeli opinia publică. N-are nici o legătură abdicarea cu ceea ce se întâmplă astăzi, dar ca mijloc propagandistic sau pentru a stârni interesul opiniei publice este foarte limpede... Dacă mai adaug la acest act al abdicării și un calificativ – așa cum s-a spus că a fost un act de trădare – atunci am declanșat în întreaga opinie publică precum și în mass-media tipărită și audio-vizuală o reacție puternică, dar care

Regele Mihai I a fost suveran al României între 20 iulie 1927 și 8 iunie 1930, precum și între 6 septembrie 1940 și 30 decembrie 1947

reacție, de această dată, este în favoarea monarhului, pentru că în condițiile pe care le-am descris, în imposibilitatea de a reacționa față de abdicare, evident că nu e vorba de trădare, e vorba de un act impus cu forța de cineva din afară.

I Considerați că poporul român nu își asumă istoria, așa cum a fost?

– Ba și-o asumă, dar, știți, sunt câteva clișee de acest gen care se repetă. În primul rând, sunt specialiștii care exploatează orice trăsătură negativă, orice pată din trecut, o exploatează ca să supraîncarce și să arate că acest popor nu a făcut nimic bun. Asta este deja o specialitate a câtorva hiene intelectuale și hiene ale istoriei... Și ultimul exemplu cu adevărat detestabil este un titlu apărut într-o revistă de specialitate în care autorul se întreabă dacă Avram Iancu a fost un erou sau un criminal. Sunt lucruri de negândit aproape, de negândit pentru o minte normală, dar, în sfârșit, aceștia sunt oamenii... Aștia pe de o parte. Pe de altă parte, ni se tot reproșează că nu ne asumăm istoria. Ba da, noi ne-am asumat-o și-n timpul din urmă, în

ultimii 20 de ani, profesioniștii, oamenii de meserie, au căutat să explice o mulțime de elemente. Dar sunt unii total intransigenți pentru care, dacă nu interpretezi istoria așa cum vor ei, atunci înseamnă că dintr-o dată nu îți asumi istoria... În al treilea rând, mai sunt și politicienii care habar n-au istorie și care din motive propagandistice, ca să placă și cercurilor din afară, repetă așa prostește: să ne asumăm istoria. Nu, noi ne-am asumat-o și o lămurim treptat, firește, nu așa cum vor unii sau alții, ci așa cum ne arată documentele pe care le avem la dispoziție. Și aceste documente uneori nu slujesc deloc interesele unei partide sau altei partide sau interese din afară.

De ce planează încă misterul asupra desfășurării exacte a acțiunilor din ziua de 30 decembrie și chiar a celor din ziua precedentă?

– Nu cred că există mister. Se cunosc lucrurile generale, în detalii... Nu știu că mai există în afară de Majestatea Sa supraviețuitori care să explice... Despre 29 decembrie se știe de telefonul dat de Petru Groza regelui, aflat la Sinaia, căruia i-a spus pe un ton cam imperativ și neobișnuit că avem de discutat afaceri de familie – este expresia folosită de premier –, că regele a crezut că este vorba de logodna sa cu principesa Ana de Bourbon-Parma, că aceeași părere o avea și Mircea Ionnițiu și fratele lui și tatăl lor aici la București, ca atare, mai mult decât atât nu cred că există altceva pentru 29. Și nu avem nici o informație că ei bănuiau altceva. Și mai bănuiau ceva, că guvernul o să-i ceară suveranului să renunțe la mareșalul palatului, Dumitru Negel, care fusese pentru scurtă vreme în guvernul Antonescu în 1941, înainte de intrarea noastră în război. Știm că Regele a condus el personal mașina de la Sinaia până la București, că atunci când a intrat în Palatul Elisabeta era încă garda palatului, cel puțin la vedere... Asta era tot. Și după aceea cunoaștem detaliile acestei întrevederi de la miezul zilei, Groza, Dej și Regele în prezența Reginei-mamă. Regele, de fapt, a descris această întâlnire în cartea pe care Arthur Gould Lee a scris-o – *Coroana împotriva secerii* – o carte despre domnia Regelui Mihai și în special despre cele petrecute între 23 august 1944 și 30 decembrie 1947, pe baza mărturiilor și documentelor adunate, precum și pe baza întrevederilor cu Majestatea Sa. Astfel doar detalii să mai rămână necunoscute, în rest... Mai mult, avem și o scrisoare foarte bună, publicată deja, a fratelui lui Mircea Ionnițiu, care a plecat și el cu trenul regal și care a scris o lungă misivă, o lungă relație, despre călătoria Regelui până la Lausanne... Deci nu mai există nici un mister pe lucrurile esențiale. Dar sigur că lumea ar dori să afle amănunte care n-au existat. Cei ignoranți spun: am auzit eu că ar mai fi niște docu-

Cel mai recent volum apărut al profesorului Giurescu: „Lichidatorii. România în 1947”, publicat în 2010 la Editura Enciclopedica

mente care nu s-au dat publicității și care ar aduce elemente noi... E o manie acum și cum la istorie se pricepe oricine...

Domnule profesor, o ultimă întrebare, care nu este legată de Majestatea Sa și de abdicare: Credeți că ultimele evenimente fericite care au avut loc în familiile domnițoare din Spania, Danemarca, Suedia, Marea Britanie și acum din Monaco vor genera o nouă imagine a caselor monarhice europene, le vor mări notorietatea?

– Cred că este spre binele instituției monarhice. Dacă m-ați întrebat, vă rog să consemnați chiar, în calitate de istoric, consider că monarhia constituțională este forma cea mai potrivită pentru România, o spun acum, am spus-o și înainte, acum 10 ani... Dar acum sunt din ce în ce mai convins și vă pot da și argumente de om de știință, nu numai sentimentale. În al doilea rând, aceste căsătorii, care au avut loc între un membru al unei familii regale și un *commoner*, cum spun britanicii, o persoană din lumea obișnuită, sunt spre binele atât al instituției cât și al apropiierii între casele regale și supușii lor. E o înnoire a instituției monarhice cu persoane potrivite, aceste căsătorii sunt între oameni tineri, în afară de Monaco, unde principele este un pic mai matur... Imaginea tinereții place, este extraordinară. Sunt evenimente sociale, dar și populare. Mai văd un argument, țările unde monarhia este prezentă sunt țări stabile. În plus, în țările republicane nu există un președinte neutru, pentru mine, este un președinte care formal poate și-a dat demisia din partid, dar în SUA sau Franța nici măcar... Câteodată acești președinți caută să fie echidistanți, alteori nici nu se jenează să pună în aplicare programul partidului respectiv. Monarhia nu are nevoie de legitimitate, pentru că o are. Prin transmisie directă din generație în generație. Apoi nu guvernează, ci domnește, nu se amestecă în treburile zilnice de guvernare ale unei țări, ele sunt lăsate pe seama guvernului format de majoritatea politică... În al treilea rând, este un arbitru. Să nu uităm încercarea de lovitură de stat din Spania de acum mai mult de un deceniu, unde Juan Carlos a intervenit eficient cu priceperea și autoritatea sa morală. Pentru noi, o spun cu toată convingerea, monarhia constituțională, așa cum era ea consemnată în Constituția din 1866 și cea din 1923, este cea mai bună soluție pentru România în situația actuală și care ar deschide o perspectivă de mai multă liniște și dezvoltare. O singură dată a greșit monarhul, Carol II, când a vrut să fie și jucător, ca să folosesc o expresie la modă, prin Constituția din 1938 și domnia autoritară pe care a instituit-o. Și a plătit-o cu tronul în doi ani de zile.

Vă mulțumesc mult, domnule profesor.

FLACĂRA

100 DE ANI

DE ACTUALITATE ROMÂNEASCĂ ÎN IMAGINI

1911

1933

1952

1978

1989

1997

2011

www.revistaflacara.ro

DOSAR

Adevărul regal

p. 04

■ În biroul
abdicării 06

■ Neagu Djuvara:
„A afirma că abdicarea
Regelui Mihai, în decembrie
1947, a fost
un act de trădare, e curată
aberație” 13

■ Dinu C. Giurescu –
Martor atunci și acum 16

ZOOM

p. 26

Royal E.U.

p. 32

Spațiul, ultima frontieră?

PEOPLE

p. 48

Scorpions, adio, dar rămân cu tine

FLACĂRA Nr. 7
iulie 2011

DOSAR

Adevărul regal 04
În biroul abdicării 06
Dinu C. Giurescu – Martor atunci și acum ... 16

ZOOM

Royal E.U. 26
Spațiul, ultima frontieră? 32
Automedicația, pro și contra 38
PDLături 40

PEOPLE

Irina Rădulescu: „Sunt o Balanță aparent
liniștită” 44
Scorpions, adio, dar rămân cu tine 48

FLACĂRA 100

Bucureștiul luptă, toată țara luptă. Victoria e a
poporului 52

CULTURĂ

Prokofiev, o legendă cântată rusește 55
Film 56
Teatru 58
Top carte 60
Cărți proaste, de ieri și de azi 62
La drum cu autorul meu 64
Cătălin Teniță pune
„filtru uman” în social media 66

LIFESTYLE

Auto 68
Turism 72
Rodon, o incursiune în lumea eleganței 74
Food & drink 76
Gadgets 78

DIVERTISMENT

..... 82

foto coperta 1: Octavian Tibăr

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat
Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în con-
formitate cu Standardele Internaționale de Audit.
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență,
conform Studiului Național de Audiență FOCUS,
măsurate în perioada Ian. 2010 – Ian. 2011

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro
REDACTOR-ŞEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR
Radu Pocovnicu
radu.pocovnicu@revistaflacara.ro

EDITOR
Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro,
Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya,
Călin Hentea, Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit,
Claudia Nedelcu Duca, Steluța Năstase, Silvana
Pătrășcanu, Raluca Spătareanu, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tibăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tibăr
dtp@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Bardan

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul
Registrului Comerțului București** sub nr.
J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 **Cod Unic de
Înregistrare RO1582276 S.C. PUBLICAȚIILE
FLACĂRA S.A.** este membru al **Biroului
Român de Audit al Tirajelor – BRAT**

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro,

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.anghel@publicatiileflacara.ro,

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE – Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Veliu
Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44

Fax: 021.317.91.43

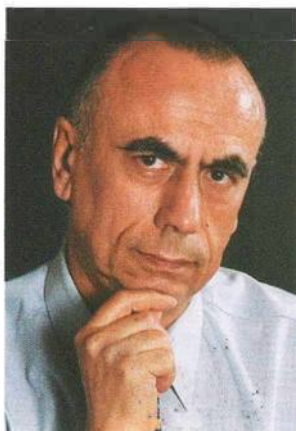
E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,
Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

Anul acesta, la BAC, la proba de română, elevii au trebuit să scrie un text despre cunoașterea de sine, pornind de la o afirmație a lui Nichita Stănescu: „A avea un ideal înseamnă a avea o oglindă.”

Imaginea reală

Extraordinară întâmplare! Din voia hazardului, însuși bacalaureatul a devenit o uriașă oglindă care a contribuit la cunoașterea de sine a învățământului românesc.

Dar de ce s-au inflammat în așa hal spiritele când s-au afișat rezultatele? Nu se știa demult care e starea de fapt în care se găsește mult lăudata școală românească? De mult timp, într-un consens vinovat, părinți, elevi, cadre didactice, politicieni și mulți alții au contribuit la o minciună „mai mare decât veacul”.

Iar adevărul a ieșit la iveală în primul rând datorită instalării unor camere de supraveghere în sălile de examene. Acolo unde acestea n-au existat, promovabilitatea a fost cu mult mai mare decât media pe țară de aproximativ 44%.

Dar întreaga societate românească ar avea nevoie să fie urmărită cu ajutorul unor mijloace video. Poate doar din frică s-ar elimina minciuna în care ne complacem să trăim în toate domeniile. Ne mistificăm istoria, ne împăunăm cu mari realizări economice, ne facem a nu vedea în ce țară coruptă trăim și care ne sunt „modelele” – maneliști, fotbaliști scandalagii, starlete cu morală de doi bani, oameni de afaceri dubioși.

„A avea un ideal înseamnă a avea o oglindă.” Dar cine va avea curajul să o pună românilor în față, astfel încât să se vadă cum sunt în realitate? Și la ce bun? La urma urmei, câți dintre ei înțeleg ce înseamnă „a avea un ideal”?

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Alexandru Coman
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu,
Ramona Constantinescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:

publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție:
Nicoleta Predescu

Distribuție: (021.317.91.37):

Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stojan

ADMINISTRATIV:

Constantin Balica, Iulian Stanciu
Citorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Ballantines®
Ballantines®
Ballantines®

Norme normale

Pe nepusă masă, norma de hrană pentru polițiști a fost redusă cu 550 lei. Orice s-ar zice, nu poate fi plăcut să rămâi peste noapte fără cinci milioane jumătate de lei vechi pe lună. Pe bună dreptate revoltați, polițiștii au ieșit pentru scurt timp în stradă. Apoi s-au liniștit, nu e clar de ce. Noi, ceilalți, am rămas însă puțin uimiți, căci habar n-aveam că există așa ceva, normă de hrană. Te pomenești că există și normă de copii xerox pentru profesorii universitari, normă de enciclopedii medicale pentru doctori sau normă de schimburi de experiență la cercetători! Sau nu?

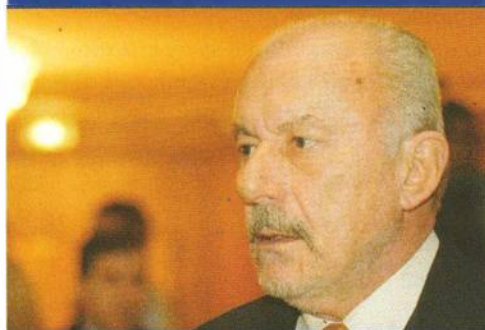
Să se revizuiască, primesc!

Traian Băsescu încearcă să-și încheie cele două mandate la Cotroceni cu câteva demersuri de mare impact: revizuirea Constituției, reîmpărțirea teritorială a României și un Statut al minorităților. La ora la care scriem aceste rânduri, bătălia – chiar și în cadrul coaliției de guvernare – e pe numărul de regiuni și există nu mai puțin de trei proiecte diferite. Aparent, toată lumea e de acord și să se schimbe legea fundamentală, și să se redeseneze harta. Dar cum – aici deja nu mai găsești două păreri la fel. Cineva propunea ca, dacă tot schimbăm Constituția, să revenim la cea din 1923, adusă la zi pe unde e nevoie. Poate n-ar fi o idee rea.

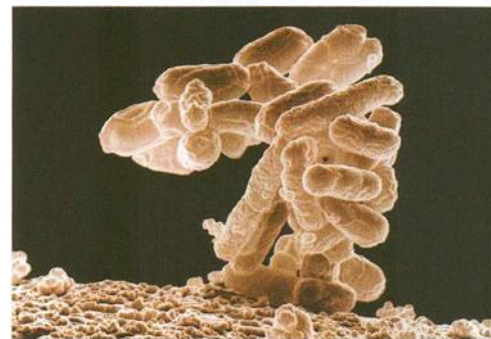
Ai noștri ai lor

Bogdan Ota, un pianist și compozitor din Botoșani, stabilit în Norvegia, a extasiat juriul concursului „Norvegienii au talent”. Interpretând o compoziție proprie, Bogdan a smuls uralele publicului și aprecierea juriului, care a spus că România ar trebui să fie mândră de el. Ar trebui... În finală, a fost depășit doar de un băiețel care-l imita pe Michael Jackson. Un premiu mai degrabă emoțional. Vă sună cunoscut? Dincolo de mare, Razy Gogonea a executat un senzațional dans acrobatic stil Matrix, cu care a obținut locul patru la „Britain's Got Talent”. Măcar așa să mai audă lumea despre noi.

Sfârșit de capitol

A fondat *Telegraf*, *Evenimentul zilei*, *Expres*, *Expres Magazin*, *Infractorul*, *Academia Cațavencu*, *Cuvântul*, *VIP*, posturile *Tele 7abc*, *SOTI Neptun*, *TV 89 Timișoara*. Era asociat la *Expres SRL București* – filiala *Brașov*, *Style Product*, *Editura Cuvântul*, *CMC International Holding*, *SOTI Cable Neptun*, *Compress Group*, *Telegraf Advertising*, *Xenoti*, *Sigma Trading SA*, *Moara cu noroc Argeșană*, *Pâinea Argeșană*, *Muca&Co Prod COM*, *Victoria International*, *Compress Advertising*, *Compress Holding*. Istoria presei românești post-decembriste ar fi greu de rescris fără Mihai Cârciog, care s-a stins, la 70 de ani, la Viena, în urma unei pancreatite. Dumnezeu să-l ierte!

Amenințări mortale

Recapitularea devine deja dificilă: Eboli, gripă aviară, bacteria ucigașă, gripă porcină – sigur am uitat ceva. Nu contează că toate astea la un loc n-au ucis nici a suta parte din numărul victimelor SIDA, ca să nu mai vorbim despre afecțiunile cardiace sau accidentele rutiere. Acum, e rândul E.coli (parc-ar fi numele unui produs IT), care s-a dezvoltat pe castraveții din Spania – ba nu, a celor din Germania – ba nu, pe niște boabe încolțite cultivate (!?) lângă Hamburg. Bilanț provizoriu: două mii de bolnavi, 25 de morți. Ce urmează? Ah, da! Noua criză, anunțată din mai multe părți.

Antrenamente pentru autostradă

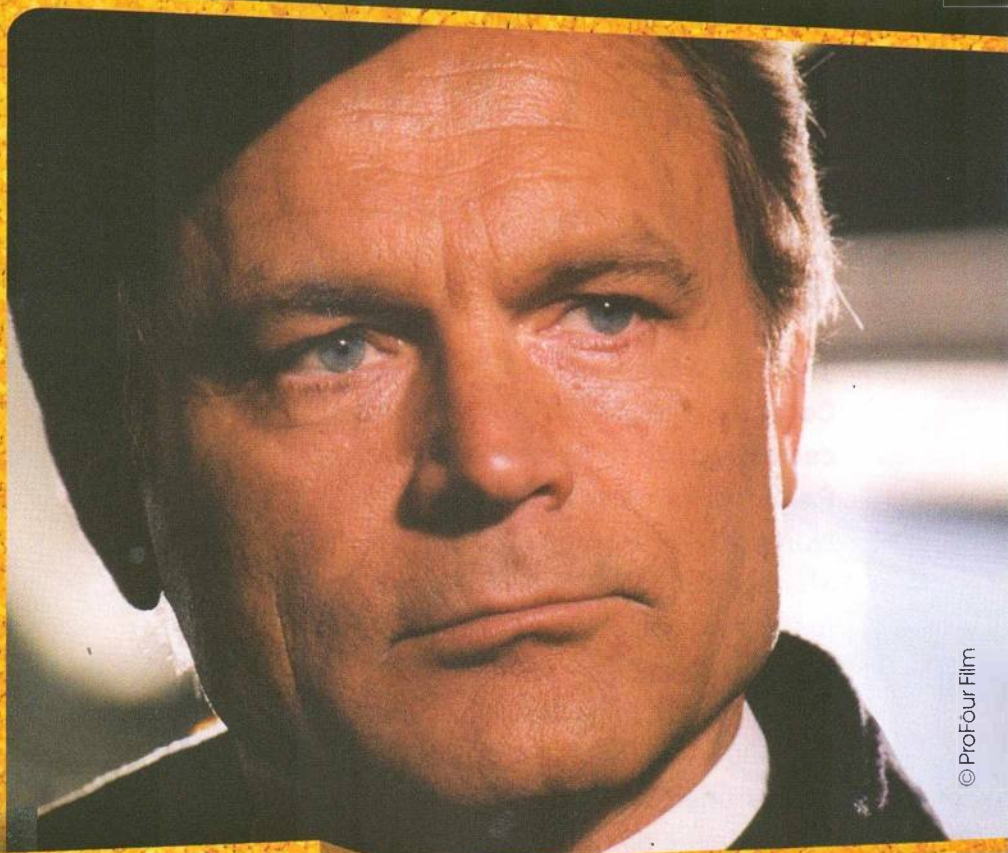
Bucureștiul se transformă la greu. Podul Bășarab a fost inaugurat, în sfârșit. Magistrala nord-sud prin Berzei a ncremenit în proiect, din rațiuni juridice, după ce s-a demolat trei sferturi din ce era de pus jos. Pasajul Pipera va fi terminat anul ăsta. La parcare de la Universitate s-au reluat lucrările, după ce s-a schimbat proiectul urmare a descoperirilor arheologice. Se pregătesc pasajul, parcare și magazinele de la Piața Charles de Gaulle. Până la urmă, Sorin Opreșcu o să facă și autostrada aia suspendată.

AXN CRIME®

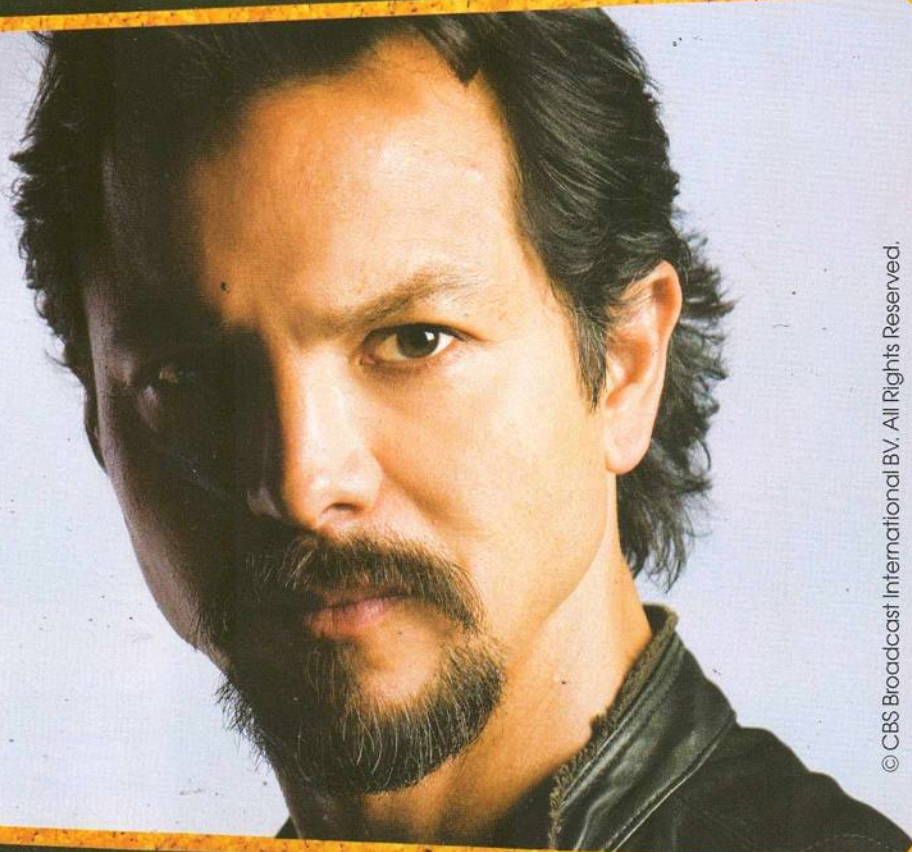
www.axncrime.ro

DON MATTEO SEZONUL 3

Din 13 iulie,
în fiecare miercuri,
de la ora 15:50

© ProFour Film

© CBS Broadcast International BV. All Rights Reserved.

VIETI CURATE SEZONUL 2

Din 6 iulie,
în fiecare miercuri,
de la ora 01:40

POLICE CRIME SCENE DO NOT CROSS POLICE CRIME SCENE

ZOOM

ROYAL E.U.

1 și 2 iulie 2011.

Ceremonia civilă în Sala Tronului și cea religioasă în curtea interioară a Palatului Princiar din Monaco.

Nunta dintre Prințipele Albert II de Monaco și Charlene Wittstock, o fostă înotătoare sud-africană. Charlene a reprezentat Africa de Sud la Olimpiada de la Sydney din 2000, tot în 2000 l-a cunoscut pe Albert cu ocazia unei Gale de înot în Monaco. Se întâlnesc din 2006, în 2007 ea s-a retras din activitatea competițională. Logodna din 2010 a lăsat să se întrevadă o altă nuntă regală în 2011. Comentatorii, cu evident aer malițios, declară că această nuntă este importantă pentru principat, asigurând un nou capital de imagine necesar atragerii turiștilor și păstrării statutului de paradis fiscal. Și totuși, parcă tot dragostea învinge. Altfel, dacă ar trebui să ne luăm după speculațiile teoriilor conspirațiilor mondiale, cred că și Africa de Sud va câștiga în imagine și vizibilitate... Dar să nu speculăm!

Glamour și emoții, rochii de firmă, limuzină hybrid, lume bună, rating mare pe televiziuni, lacrimi, apoi zvonuri... Se încheie încă o nuntă regală dintre un os domnesc și un „commoner”, cum zic britanicii...

După Danemarca, Spania, Suedia, Regatul Unit, Monaco, ce va mai urma?

ANALIZĂ

Regat sau republică?

O întrebare auzită din întâmplare pe stradă sau poate la televizor: *Da' ce e, dom'le, Europa asta unită, republică sau regat, că nu prea înțeleg?* Să fiu sincer, și eu m-am întrebat cam cum stau lucrurile, așa încât am purces la cercetări. Și ia uitați-vă ce am aflat!

Răspunsul ar fi simplu: Nici una, nici alta!

De pe site-ul oficial al Uniunii Europene aflăm:

Uniunea Europeană este un parteneriat economic și politic unic în lume, care reunește 27 de țări.

Uniunea Europeană (UE) nu este federație ca Statele Unite ale Americii. Nu este nici organism de cooperare interguvernamentală, ca Organizația Națiunilor Unite. În realitate, este unică. Țările care formează UE (statele membre) rămân națiuni independente și suverane care își exercită însă în comun o parte din suveranitate pentru a dobândi, la nivel mondial, o putere și o influență pe care nu le-ar obține dacă ar acționa pe cont propriu.

Șapte dintre țările membre sunt monarhii. Regatul Unit, Spania, Danemarca, Suedia, Belgia, Olanda, Luxemburg.

Norvegia nu a aderat la UE. Se adaugă micile state: Monaco, Andorra, Liechtenstein și Vatican.

Cei care au fost și nu mai sunt

La începutul secolului XX doar trei state aveau ca formă de guvernământ republica: Franța, Elveția și... un alt microstat, de altfel singurul republican dintre microstate, San Marino.

Grecia, cu un popor pătimas, uneori radical, deseori nemulțumit și o economie dezchilibrată parcă de-a pururi, este statul cu cele mai multe transformări ale formei de guvernământ și ultimul fost regat al Europei. George I (prinț danez la origine) este ales rege în 1863 de către Adunarea Națională, domnește până în 1913, când, la două săptămâni de la sărbătorirea semicentenarului domniei, este asasinat. Fiul său, Constantin I, îi urmează la tron în 1913, se confruntă cu primul său ministru Venizelos, susținător al Antantei, și

statul grec se sparge. După lungi negocieri diplomatice și confruntări sângeroase în Atena între forțele aliate și cele regaliste, regele abdică la 29 mai 1917. Alexandru I, 1917–1920. Un plebiscit îl aduce pe Constantin din nou pe tron, pentru ca în 1922 forțele armate să îl forțeze din nou să abdice în favoarea fiului său George II. Este căsătorit din 1921 cu prințesa Elisabeta de România, fiica regelui Ferdinand și a reginei Maria. Adunarea Națională dezbată viitoarea formă de guvernământ. Este forțat să abdice în decembrie 1923. În 25 martie 1924 se proclamă a doua Republică. Între 1924 și 1935 se perindă 23 de guverne, au loc 13 lovituri de stat. În 1935 monarhia este restaurată, dar din 1936 este proclamat regimul autoritar al generalului Metaxa. În 1940–1941 trupele grecești resping atacul Italiei și cuceresc parțial Albania. Metaxa moare înainte de contraatacul trupelor germane, regele se refugiază în Creta, apoi în Egipt. Reîntors în țară în 1946, moare în 1947. Războiul Civil, unul dintre primele conflicte ale Războiului Rece – între trupele guvernamentale și Armata Demo-

1931.
Regele
Constantin
II al Greciei
și regina
Elisabeta în
exil la
Londra

cratică a Greciei, susținută de țările socialiste vecine – izbucnește în 1947 și se stinge în 1949. Se formase NATO. Paul, fratele lui Constantin I, domnește între 1947 și 1964. Fiul lui Paul, Constantin II, va fi ultimul rege al Greciei. În 1967 printr-o lovitură se instalează Regimul Coloneilor; regele încearcă o contralovitură, nereușită, apoi părăsește țara. În 1974 monarhia este abolită și se proclamă a treia Republică greacă. Ultimul rege nu a abdicat niciodată. În 2010 participă împreună cu soția sa, Ana-Maria de Danemarca, la nunta prințesei moștenitoare a Suediei, Victoria.

Peninsula Iberică are un destin neobișnuit.

În Portugalia, Carlos I și moștenitorul său sunt asasinați în 1908, iar Manuel II nu este încoronat pentru că în 1910 se proclamă republica.

În Spania plecarea în exil a regelui Alfonso XIII în 1931, proclamarea celei de-a doua Republici, apoi din 1939 regimul generalului Franco ce se încheie în 1975 prin moartea acestuia. Tronul Spaniei era vacant de 38 de ani, atunci când, în 1969, Franco îl desemnează pe Juan Carlos ca viitorul șef de stat. Noua constituție din 1978, votată prin referendum, confirmă monarhia și pe regele Juan Carlos.

Dar au fost doar câteva exemple. După Primul Război Mondial iau naștere multe state independente, cu structuri statale instabile, regimuri autoritare sau temporar democratice... Iugoslavia pierde regalitatea după război, în 1945, Italia în 1946, România, forțată, în 1947... Și povești mai sunt multe.

Cei de astăzi.

Atunci când mass-media poate transmite în direct orice eveniment, o lume întreagă

Prima dintre cele cinci nunți regale ale ultimilor ani: Danemarca – Frederik și Mary

urmărește un meci de fotbal, un război sau o... nuntă regală. Lady Di a fost prima personalitate asociată unei case domnitoare, cea britanică, evident, care a încercat și a reușit să... democratizeze imaginea regalității apropiind-o foarte mult de omul obișnuit. A fost prima personalitate care a apărut într-o căsătorie ce nu părea dictată de interese geo-politice. A fost însă o poveste cu final tragic, un divorț și apoi o moarte ce pare și acum misterioasă.

Tot ca într-o poveste au trecut anii..

Pentru că, iată, apar noi moștenitori ai tronurilor europene, tineri, frumoși, având soți sau soții, oameni obișnuiți, din popor (cum se zicea pe vremuri, dar în cu totul alt context), jurnaliști, afaceriști, publicitari... Fără nici un pic de sânge albastru.

Se pare că dragostea chiar învinge câteodată.

14 mai 2004, Catedrala din Copenhaga

Nunta Prințului moștenitor Frederik cu Mary Elisabeth Donaldson, o tânără australiană, consultant de marketing. Cei doi s-au cunoscut în 2000 cu ocazia Jocurilor Olimpice de la Sydney. Cuplul are patru copii, Christian născut în 2005, Isabella în 2007 și gemenii Vincent și Josephine născuți în ianuarie 2011.

22 mai 2004, Catedrala Santa Maria de Real de la Almudela, Madrid.

Nunta lui Felipe, Prinț de Asturias, moștenitorul tronului regal spaniol, cu Letizia Ortiz Rocasolano, o jurnalistă multi-premiată. A lucrat pentru CNN și pentru TVE. Prințesa divorțase în 1999 după o scurtă căsătorie cu un profesor de liceu. Cuplul are două fete, Leonor și Sofia, născute în 2005 și 2007.

Cu această nuntă Catedrala Santa Maria de Real devine Catedrala Regală a Madridului

19 iunie 2010, Catedrala din Stockholm.
Nunta Victoriei, prințesa moștenitoare a tronului,
cu Daniel Westling, antrenorul său personal și
om de afaceri. Data a fost aleasă cu ocazia
 aniversării a 34 de ani de la nunta părinților
 prințesei, regele și regina Suediei. A fost descrisă
 de presă drept cea mai mare nuntă regală de la
 aceea dintre Prințul Charles de Wales și Lady
 Diana Spenser. Dar nu pentru mult timp.

29 aprilie 2011, Westminster Abbey,
Londra.

Nunta Prințului William, fiul cel mare al moștenitorului tronului Regatului Unit, cu Catherine Middleton, după o frumoasă și furtunoasă poveste de dragoste ce a debutat în 2001. Transmise în direct, festivitățile au avut între 161 și 300 de milioane de telespectatori, în funcție de organismul care a efectuat măsurătorile. Kate, o persoană fără ascendent nobiliar, o *commoner*, a atras întreaga atenție și s-a bucurat de toată simpatia. Festivitățile au avut 1.900 de invitați și ziua nunții a fost declarată *public holiday*. Alte comentarii nu mai sunt necesare, televiziunile noastre au fost toate cu ochii pe Will și Kate, iar talk-show-urile au avut, din fericire și prea rar de altfel, și alte subiecte decât corupția, situația economică și alte chestiuni grave și sumbre. Discuțiile despre rochia prințesei, deși au fost lungi și furtunoase, parcă ne-au mai deconectat puțin.

Ce se poate învăța de aici? Marketing și PR bun sau doar iubire oarbă? Chiar totul a fost întâmplător? Cu siguranță, fericitele cupluri se iubesc. Se vede cu ochiul liber. Totuși, undeva din umbră, consilierii de imagine ai caselor regale europene au înțeles care este rolul și locul și aura viitorilor regi și regine dintr-o epocă în care nu te mai poți ascunde după zidurile palatelor sau geamurile fumurii ale mașinilor luxoase. Să le acordăm o șansă.

AUGUSTIN BUZURA
FEȚELE TĂCERII

**

FĂNUȘ NEAGU
DINCOLO DE NISIPURI

MARIN PREDĂ
RISIPITORII

VASILE ALECSANDRI
TEATRU

CALISTRAT HOGAȘ
PE DRUMURI DE MUNTE

**BIBLIOTECA
PENTRU TOȚI**
O colecție de literatură românească

EUGEN BARBU
PRINCEPELE

MIHAIL SADOVEANU
BALTAGUL
CAZUL EUGENIȚEI COSTEA

În fiecare miercuri,
numai împreună cu
JURNALUL
NAȚIONAL

MARIN PREDĂ
INTRUSUL

AUGUSTIN BUZURA
FEȚELE TĂCERII

*

ALEXANDRU MACEDONSKI
EXCELSIOR

MIHAIL SADOVEANU
FRAȚII JDERI

**

NICOLAE BREBAN
BUNAVESTIRE

**

La 54 de ani de la *Sputnik 1*, în jurul Pământului se învârt vreo 8.000 de obiecte create de mâna omului, dintre care doar vreo 560 sunt sateliți în funcțiune, iar diferența – resturi scoase din uz care n-au ajuns încă să ardă în atmosferă. Sateliții sunt militari sau civili. Cei militari pot trage. Civili se ocupă de cercetare, navigație, telecomunicații, meteo, *Google Earth* și, cu voia dv., spionaj. Există sateliți care pot fi închiriați și chiar redirectionați privat. *For the record*, pentru prima oară ideea de satelit artificial i-a venit scriitorului **Edward Everett Hale**, în 1869. În prezent, există zece țări care au lansat sateliți (Rusia, SUA, Franța, Japonia, China, Marea Britanie, India, Israel, Ucraina, Iran), plus numeroase altele care pot să-i construiască, dar nu și să-i lanseze. **România** a anunțat că a terminat construcția primului său satelit, *Goliat*, care ar urma să fie lansat anul acesta!

DOCUMENTAR

ZOOM

Spațiul, ultima frontieră?

24 februarie 2011. Naveta DISCOVERY este lansată în ultima ei misiune în spațiu. 31 mai 2011. ENDEAVOUR aterizează cu bine în Florida, pentru ultima oară. Cea mai tânără dintre navete a fost construită ca înlocuitor pentru CHALLENGER, pulverizată la scurt timp după lansarea din 1986. ENDEAVOUR a adunat 299 de zile pe orbită și 200 de milioane de km, de la primul zbor, început pe 7 mai 1992. De-acum, nu mai rămâne decât un singur zbor, cel al surorii ATLANTIS, programată să se lanseze pe 8 iulie. Și... gata!

What next?

Poate ar trebui să spunem că totul a-nceput cu Jules Verne, ale cărui cărți *De la Pământ la Lună* și *Călătorie în jurul Lunii* au aprins imaginația copilului Hermann Julius. Fapt e că a construit primul model de rachetă la 14 ani! Ocazie cu care a inventat și conceptul de ardere în etape a combustibilului.

Absolvent de medicină (!), doctor militar în timpul Primul Război Mondial, s-a întors cu o experiență traumatizantă și a abandonat halatul alb, dedicându-se fizicii. Dar lucrarea sa de doctorat despre știința rachetelor a fost respinsă, fiind considerată utopică... În 1929 a lansat prima lui rachetă cu combustibil lichid, experiment la care a fost asistat de studenți de la *Universitatea Tehnică din Berlin*, printre care... Wernher von Braun. La construirea primei rachete de mari dimensiuni din lume, V2, acesta avea să folosească 95 dintre invențiile și recomandările lui Hermann Oberth.

După multe schimbări de orașe, sfârșitul războiului l-a găsit pe Oberth în complexul WASAG, de lângă Wittenberg, lucrând la rachete pentru apărarea aeriană. Modificările de domiciliu au continuat și după terminarea războiului: Germania, Elveția, Italia, Germania, Statele Unite (unde von Braun pusese bazele viitoarei NASA), iar Germania. Lucra la planurile pentru un vehicul lunar, o catapultă lunară, un elicopter și un avion silențioase... S-a retras din activitate în 1962, la 68 de ani, dedicându-se filosofiei, dar criza petrolului din 1977 l-a provocat, născând planul unei centrale eoliene. Lucru prea puțin cunoscut, Hermann Oberth s-a stins din viață după revoluție, la 28 decembrie 1989, în vârstă de 95 de ani, în dragul său Feucht, orașul unde revenise cel mai des.

Și așa a-nceput cursa spațială, în paralel, dar și în legătură cu cursa înarmărilor nucleare. Miza era atât de mare, încât americanii îi șterseseră lui von Braun trecutul de comandant al unui lagăr în care muriseră – de epuizare și din cauza condițiilor de viață – mii de oameni. Ca să nu mai vorbim că rachetele fabricate în acel lagăr tocaseră Londra și nu numai. *C'est la guerre*.

Pe 4 octombrie 1957, rușii le iau fața americanilor, trimițând pe orbita Pământului primul obiect creat de mâna omului, satelitul *Sputnik 1*. În Occident a fost panică la greu, nu numai de oftică, ci și pentru că nu se știa ce poate face un satelit care trece nestingherit pe

deasupra capului tău. Acum se știe...

Al doilea punct a fost marcat tot de sovietici, care au trimis în spațiu o ființă vie, *cățelușă Laika*. E drept, nu s-a-ntors tot vie, dar demonstrase că se poate trăi pe orbită. Drept care, pe 12 aprilie 1961, Iuri Gagarin ocolește planeta, devine erou al istoriei lumii și-i aruncă pe americani în grea depresie, pentru o întârziere de... trei săptămâni! Căci la doar 20 de zile după *Vostok 1*, capsula *Mercury*, cu Alan Shepard la bord, pornea într-un zbor suborbital de 16 minute (mult mai modest, așadar).

Abia pe 20 iulie 1969 își iau americanii revanșa, când Neil Armstrong și Buzz Aldrin devin primii oameni care calcă pe alt corp cosmic decât Pământul, în cadrul misiunii *Apollo 11*, după o îndelungată pregătire prin misiuni care doar ocoleau Luna. Cum între timp se răspândise televiziunea, evenimentul e urmărit live în întreaga lume, fiind primul asemenea moment din istoria mass-media.

Dar rușii nu se lasă. Peste doar un an, la 17 noiembrie 1970, descarcă și lansează pe suprafața astrului nopții vehiculul teleghidat *Lunohod 1*, care făcea practic inutil riscul de a

trimite oameni pe-acolo. Lucru care își arată brusc adevărata valoare atunci când *Apollo 13* e la un pas de-a nu se mai întoarce acasă.

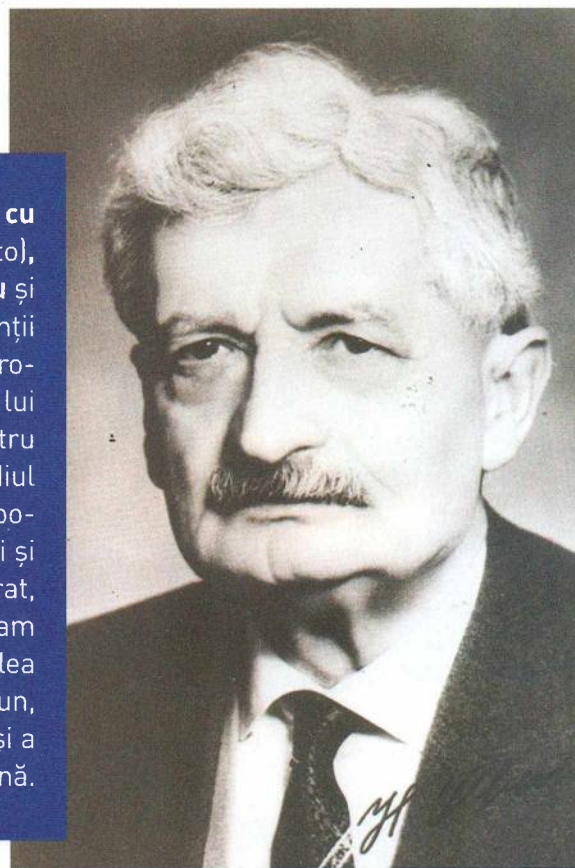
Programul *Apollo* a fost totuși un succes. În 25 martie 1961, Kennedy promisese un american pe Lună până la sfârșitul deceniului 6, și urmașii săi i-au împlinit voia. Între 1961 și 1975, folosind racheta purtătoare *Saturn* și având „în spate” reușitele programelor *Mercury* și *Gemini*, NASA a trimis misiune după misiune, în total 17, cu 12 oameni pășind pe Lună.

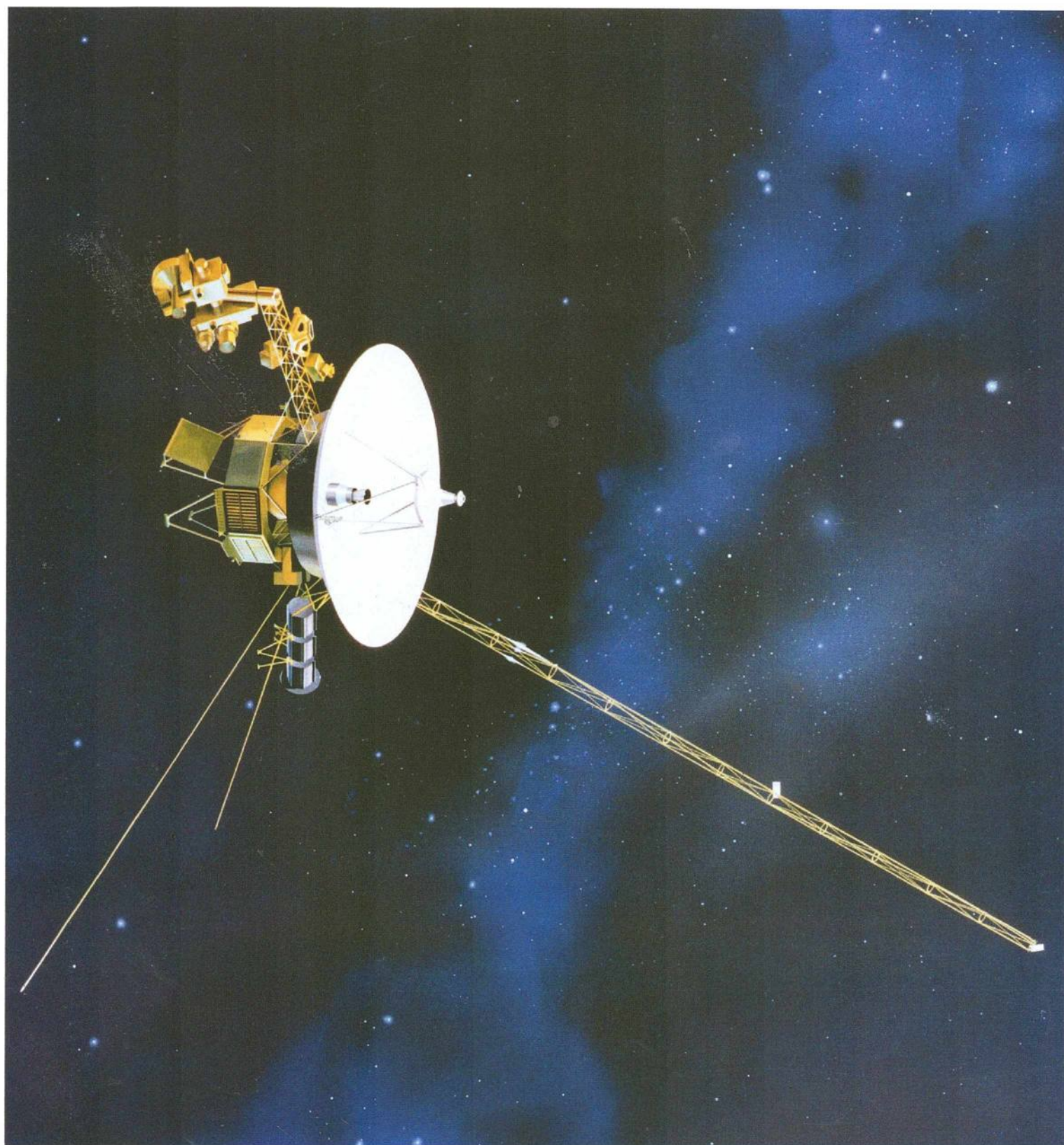
Dacă rușii plățiseră din greu tributul de vieți (recent a fost făcută publică o cumplită înregistrare audio cu un cosmonaut care moare la reîntrirea în atmosferă), americanii n-au fost nici ei scutiți, *Apollo 1* luând foc la decolare, tragedie repetată peste ani cu navele *Challenger* și *Columbia*.

Dar fuseseră proiectate nu 17, ci 20 de misiuni, numai că... se cam pierduseră și scopul, și bugetele.

După ce s-au plictisit de Lună – mai exact după ce s-au consumat toate victoriile

Totul a-nceput în... România, cu Hermann Julius Oberth (foto), născut în 1894, la Sibiu și devenit unul dintre părinții fondatori ai rachetelor și astronauticii. Nu degeaba, chipul lui este unul dintre cele doar patru care veghează intrarea în sediul central NASA. Deși contemporani, Oberth, Tsiolkovski și Goddard n-au colaborat, ajungând independent la cam aceleași rezultate. Al patrulea portret este cel al lui von Braun, cel care a construit SATURN și a trimis oamenii pe Lună.

Plecând spre Lună, americanii se gândeau deja mult mai departe. Între 1962 și 1973 ei au lansat 10 sonde spre Marte, Venus și Mercur, în cadrul programului MARINER. Grație lor, știm azi mult mai multe despre sistemul nostru solar. Dar dincolo de el? MARINER-11 și MARINER-12 au fost rebotezate VOYAGER 1 (foto) și VOYAGER 2 și au intrat în programul spațial cu același nume. Lansate în 1977 și aflate încă în stare de funcționare, cele două au depășit deja orbita lui Pluto, pregătindu-se să părăsească sistemul solar, ducând în spațiul infinit mesajul oamenilor, cu speranța că va fi citit de cineva.

simbolice și, în același timp, a devenit clar că până la eventuala exploatare, în orice fel, a satelitului natural, mai e cale lungă – pionierii spațiului, Statele Unite și URSS, și-au îndreptat din nou atenția mai aproape de ograda pământeană. Așa a apărut ideea *stațiilor orbitale*, de pe care se pot face observații la fel de bine ca de pe Lună. O stație orbitală cu echipaj permanent are însă nevoie de transporturi relativ frecvente – și astfel s-au născut *navetele*. Dar și primii pași în colaborarea dintre americani și ruși. Bancul zice că prima tentativă de a adoca o navetă americană la stația sovietică *Mir* (*Pacea*) a eșuat din cauza diferențelor de presiune a aerului: în navetă presiunea era de o atmosferă, iar în stație era cu totul altă atmosferă...

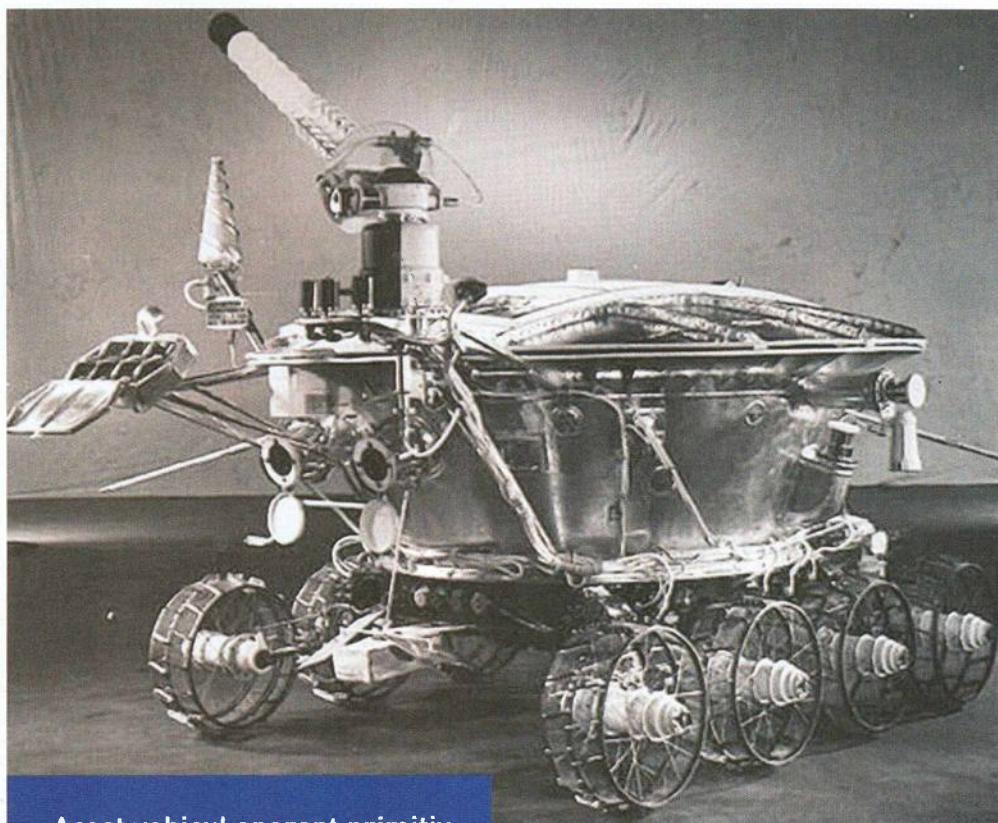
Micile răutăți nu pot însă ecrana faptul că *Mir* a funcționat cu bine între anii 1986 și 2001, atingând o prezență umană neîntreruptă în spațiu de 3.644 de zile (record depășit ulterior de SSI). Stația era formată din nouă module și a servit ca laborator de cercetare în condiții de microgravitație pentru experimente de biologie, fizică, astronomie, meteorologie și aeronautică, în scopul declarat de a dezvolta tehnologii necesare pentru viața permanentă în spațiu. Al doilea său record probabil că nu va fi bătut prea curând: Valeri Poliakov a trăit acolo 437 de zile și 18 ore la rând...

Componentele stației au fost duse pe orbită de rachete *Proton* și apoi a fost deservită de navetele *Soiuz*, *Progress* și, spre final, cele americane. După sfârșitul (oficial) al Războiului Rece, prin colaborări precum *Intercosmos*, *Euromir* și *Shuttle-Mir*, stația a devenit accesibilă astronauților din America de Nord, Japonia și Europa – în total din 12 țări. Costul total (proiectare, construire, transport, asamblare, utilizare) a fost estimat la 4,3 miliarde de dolari de-a lungul duratei de viață, ceea ce o plasează pe locul 11 între cele mai scumpe obiecte construite vreodată.

Are 277.598 de kilograme. Construcția ei a început pe 20 noiembrie 1998. Se-nvârte între 319,6 și 346,9 km de sol. Poate servi ca spațiu locuibil pentru un echipaj, post de comandă pentru operații pe orbită, port de întâlnire și acostare pentru mici nave spațiale. Poate fi văzută cu ochiul liber de pe Pământ. Doamnelor și domnilor, faceți cunoștință cu Stația Spațială Internațională!

Există grație eforturilor reunite a cinci mari agenții spațiale: NASA, RKA (Rusia), JAXA (Japonia), CSA (Canada) și ESA (Europa).

A fost precedată de șase modele de stații de tip *Saliut*, plus laboratorul *Skylab*. A fost cerută expres de Ronald Reagan, în 1983. Doi ani mai târziu, Agenția Spațială Europeană adera la proiect, urmată de Canada și Japonia. Explozia navetei *Challenger* în 28 ianuarie 1986 schimbă însă toate planurile. Bugetul, estimat inițial la 8

Acest vehicul aparent primitiv, LUNOHOD 1 [foto], a cam zădărnicit ditamai programul APOLLO: dincolo de „Un pas mic pentru om...”, ce sens are să riști viața unor oameni când poți să te plimbi pe Lună printr-un intermediar mecanic? Bașca faptul că și costurile sunt mult mai mici.

miliarde de dolari, crește la 12, apoi la 25-30! În 1993, Bill Clinton invită Rusia să participe la proiect și, totodată, cere reducerea drastică a costurilor. Se consideră că experiența rușilor în domeniul misiunilor lungi la bordul stațiilor spațiale îi va feri de costisitoare erori strategice sau tehnice. Cu toate acestea, în 1995 costurile sunt re-estimate la 93,9 miliarde de dolari, mai mult de jumătate pentru zborul navetelor. Pentru început, americanii se antrenează la bordul *Mir*. Navetele NASA acostează de nouă ori la *Mir*, transportând oameni și provizii.

Pe 20 noiembrie 1998 este lansat pe orbită, de la cosmodromul Baikonur, primul element al ISS, modulul *Zarea* (*Zorile*), cu ajutorul unei rachete *Proton*. În final, ISS va avea 14 module (9 sunt deja la locul lor).

Până acum, 16 națiuni participă la proiect, care a devenit astfel cea mai mare cooperare internațională. Poate înseamnă ceva faptul că se petrece în cer...

Să nu uităm însă *Telescopul spațial Hubble*, aproape la fel de important ca stațiile orbitale, chiar dacă nu e locuit. Plasat în afara atmosferei terestre, are mari avantaje față de suratele sale pămânetene, imaginile nefiind perturbate de către turbulențele atmosferice. În plus, *Hubble* poate capta informații și în spectrul ultraviolet, ale cărui lungimi de undă sunt puternic atenuate de către stratul de ozon. A fost lansat în 1990 și a devenit unul dintre cele mai importante instrumente din istoria astronomiei, cu care s-au făcut descoperiri esențiale în astrofizică. Deși... imediat după amplasare s-a descoperit că oglinda lui principală suferea de o aberație de sfericitate care-i compromitea grav capacitățile! Oglinda primară, cea mai precisă creată vreodată, era turtită pe margini cu o eroare de... 2,3 micrometri, suficientă însă ca lumina reflectată de marginea oglinzii să focalizeze în alt punct decât cel în care focaliza lumina reflectată de centru!

A urmat un mare scandal, încheiat după

„Inițiativa Defensivă Strategică” (SDI), mai bine cunoscută sub numele „Scutul spațial american” și „Războiul stelelor” este programul prin care, după jumătate de secol de așteptare, americanii au ajuns în fine în România și în estul Europei. Deși destinat exclusiv apărării (interceptarea și distrugerea rachetelor balistice eventual lansate de inamici), scutul spațial a stârnit mai mult decât îngrijorare la Moscova. Există voci de ambele părți care susțin că Rusia ar trebui, pur și simplu, să fie parte a SDI, dușmanul comun fiind identificat în altă parte. Până una-alta, faptul că baza din România se va afla la Deveselu (foto) pare o veselie a sorții.

trei ani printr-o misiune de întreținere (mai exact, o improvizație genială) grație căreia și-a atins calitățile preconizate în proiect (vezi foto). Până în prezent au mai fost alte patru misiuni de întreținere, incluzând adăugări de instrumente. *Hubble* e programat să funcționeze cel puțin până în 2013, când va fi lansat succesorul lui, *Telescopul Spațial James Webb*, mult superior tehnic, dar destinat exclusiv observațiilor în infraroșu.

Un detaliu senzațional: *Hubble* este bun public și oricine poate cere să-l folosească un timp! Iată de ce se-ntâmplă să auziți că un amator a descoperit nu știu ce formațiune necunoscută pe Marte. Dar, firește, trebuie să-ți motivezi solicitarea și... să stai la coadă. Toate datele de la *Hubble* sunt în cele din urmă puse la dispoziția publicului printr-o arhivă publică,

vizibilă la adresa <http://archive.stsci.edu/hst>.

Un alt detaliu, de data aceasta mai degrabă nostalgic: telescopul spațial e atât de vechi încât inițial datele din observări se înregistrau, chiar la bordul lui, pe... benzi magnetice.

Recent, programele spațiale și-au dovedit încă o dată excepționala importanță nu doar pe plan pragmatic, ci și științific, prin confirmarea a două predicții sembrate Albert Einstein. Experimentul *NASA Gravity Probe B*, lansat în 2004, a folosit patru giroscopuri ultraprecise pentru a măsura un efect geodezic ipotetic – distorsiunea spațiului și a timpului în jurul unui corp gravitațional, respectiv faptul că un obiect aflat în mișcare de rotație în jurul propriei axe atrage în acest proces spațiul și timpul. Bingo!

Ce urmează? Miliardari plătindu-și locul în zboruri cosmice – s-a făcut deja. Lansări private – *done*. Turism spațial pe SSI – în scurt timp. Revenirea pe Lună, ca bază pentru saltul spre alte planete, cu avantajul decolării la o gravitație de șase ori mai mică. Exploatarea mineralelor de pe Lună. Primul zbor spre Marte. O stație locuită permanent pe Lună, apoi una pe Marte. O uluitoare descoperire științifică, posibilă doar în spațiu, apoi alta, apoi alta. Primul mesaj de la o civilizație extraterestră. Prima întâlnire oficială.

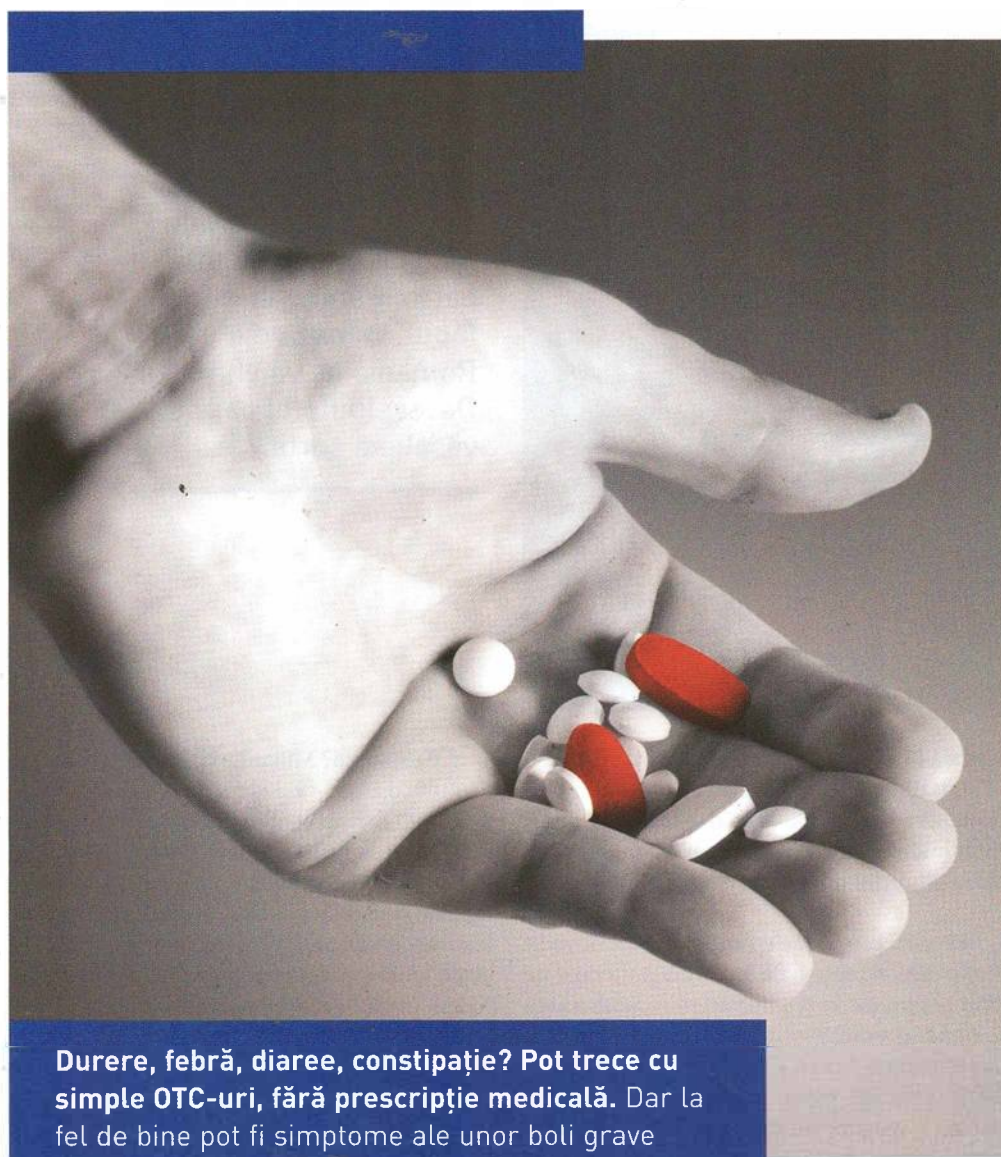
Vise îndepărtate? Între primul obiect în spațiu și primul pas pe Lună au trecut doar 12 ani...

Cine ia pastile fără să meargă la doctor își face automedicație.

De-o parte medicii și cercetătorii strigă din rărunchi: „automedicația este o gravă eroare!” De cealaltă parte, pacienții care nu au bani, sunt ignoranți sau au trecut prin diagnostice incorecte și nu mai au încredere în medici, dau replica: „Nu ne interesează!”

text Alice-Claudia Gherman

Automedicația pro și contra

Durere, febră, diaree, constipație? Pot trece cu simple OTC-uri, fără prescripție medicală. Dar la fel de bine pot fi simptome ale unor boli grave precum cancerul, ocluziile intestinale, infecții ale sângelui etc. care necesită prezentarea de urgență la medic. Pacientul alege.

Statisticile spun că 73% dintre români își administrează singuri medicamente, iar campioane sunt femeile, în 82% dintre cazuri, în timp ce bărbații apelează la automedicație în 63% dintre cazuri. Medicamentele fără rețetă sunt, în general, mai ieftine, sau în orice caz accesibile și te scutesc de vizita la medic. Pe termen scurt pare a fi soluția, pe termen lung însă lucrurile stau altfel. De pildă, antibioticele luate în neștire slăbesc imunitatea omului, dar întăresc rezistența bacteriilor rele la medicamente. Alteori, antibioticele dau alergii grave care se finalizează cu decesul pacientului. Banalele calmante, folosite fără judecată, pot ascunde de fapt afecțiuni grave, care rămân astfel nediagnosticate și pot determina moartea. Excesul de vitamine și minerale poate duce la alte boli grave (fragilizarea oaselor, probleme ale tiroidei, rinichilor, ficatului, sângerări gastrice etc.), iar lista e lungă. Se naște întrebarea: ar trebui să interzicem comercializarea oricărui medicament fără rețetă sau mai degrabă să educăm corect populația în relația cu medicii? Am întrebat medicii pentru a vedea care este punctul lor de vedere și până unde este permisă automedicația.

Constanța Țigănișteanu, medic internist la Clinica Medicală *Eurosantity*, crede că problemele legate de automedicație derivă din educația sanitară deficitară a românilor și din lipsa banilor: „Sunt două categorii de oameni: cei ignoranți, care spun iau x medicament pentru că am auzit eu la televizor sau mi-a zis o vecină că-mi trece (cazuri frecvente și cele mai periculoase, vina aparține pacientului) și cei care nu au bani, motiv pentru care evită să se adreseze medicului. (vina aparține sistemului sanitar). Mai mult, fiindcă la medicul de familie, în ziua de astăzi, adesea trebuie să te programezi cu mult timp înainte, iar durerea pe care o are pacientul nu poate să sufere amânare, omul se lasă păgubaș și merge direct la farmacie și cere ceva ca să-i treacă suferința sau să i-o amelioreze. Dacă se adresează cu lucruri mărunte, atunci farmacistul poate răspunde OK, iar acest tip de automedicație poate fi corect, în fapt e recomandarea unui specialist. Se întâmplă, însă, nu de puține ori, ca probleme banale să fie simptome pentru afecțiuni grave, lucrurile sunt complicate și țin de competența doctorului. De pildă, pacientul are o constipație care poate ascunde o ocluzie/subocluzie intestinală. Vine la farmacie, cere purgative și luându-le rupe ocluzia și face peritonită! Iată doar un exemplu, care ne spune de ce nu trebuie evitată vizita la medic. Și mai este un aspect! Pacienții nu spun întotdeauna farmacistului despre celelalte afecțiuni de care suferă și pentru care poate chiar se afla sub tratament. Medicamentele pot da reacții adverse ele însele, dar dau reacții adverse și interacționând cu medicația pe care o ia pacientul în urma altor afecțiuni de care suferă. Acesta e cazul diabeticilor, al cardiacilor, cărora nu li se pot administra anumite medicamente fiindcă respectivele interacționează cu tratamentul pentru problemele cardiovasculare, diabetice etc. Așadar, noi medicii nu suntem porniți împotriva automedicației doar de dragul de a chema pacienții la cabinet, ci avem motive foarte serioase, văzând ce se întâmplă în spitale cu cei care au luat medicamente fără rațiune.”

Ileana Andreescu, medic specialist Pneumologie de la Centrul Medical *Regina Maria*, a făcut la rândul său câteva precizări cu privire la automedicație. „Oamenii au dreptul și datoria să participe la propria îngrijire medicală, atât în cazul problemelor medicale minore, dar mai ales în cazul afecțiunilor cronice. Acest lucru este realizabil ca urmare a informațiilor și cunoștințelor medicale pe care le dobândesc prin colaborarea cu asistentele medicale și medicii implicați în tratamentul lor. Un pacient informat și educat asupra afecțiunii de care suferă va putea fi proactiv și va fi capabil să ia decizii în cunoștință de cauză privind îngrijirea lui. Automedicația înseamnă tratamentul unor afecțiuni cu medicamente special concepute și aprobate ca fiind sigure și eficiente atunci când sunt utilizate fără

Medicii recomandă o atenție sporită în cazul femeilor însărcinate sau care alăptează ori al nou-născuților și copiilor mici. Aici automedicația trebuie pe cât posibil evitată.

prescripție și supraveghere medicală. Automedicația este parte a auto-îngrijirii; asociațiile medicale, agențiile de control al medicamentelor și Parlamentul european susțin și promovează importanța automedicației responsabile. Aceasta presupune o delimitare clară a medicamentelor obținute pe bază de prescripție versus *fără prescripție medicală*. Această clasificare este făcută de către *Agenția Națională a Medicamentului*, autoritatea națională care trebuie să se asigure că medicamentele, etichetate *fără prescripție medicală*, sunt suficient de sigure astfel încât să nu aibă un efect dăunător asupra sănătății.

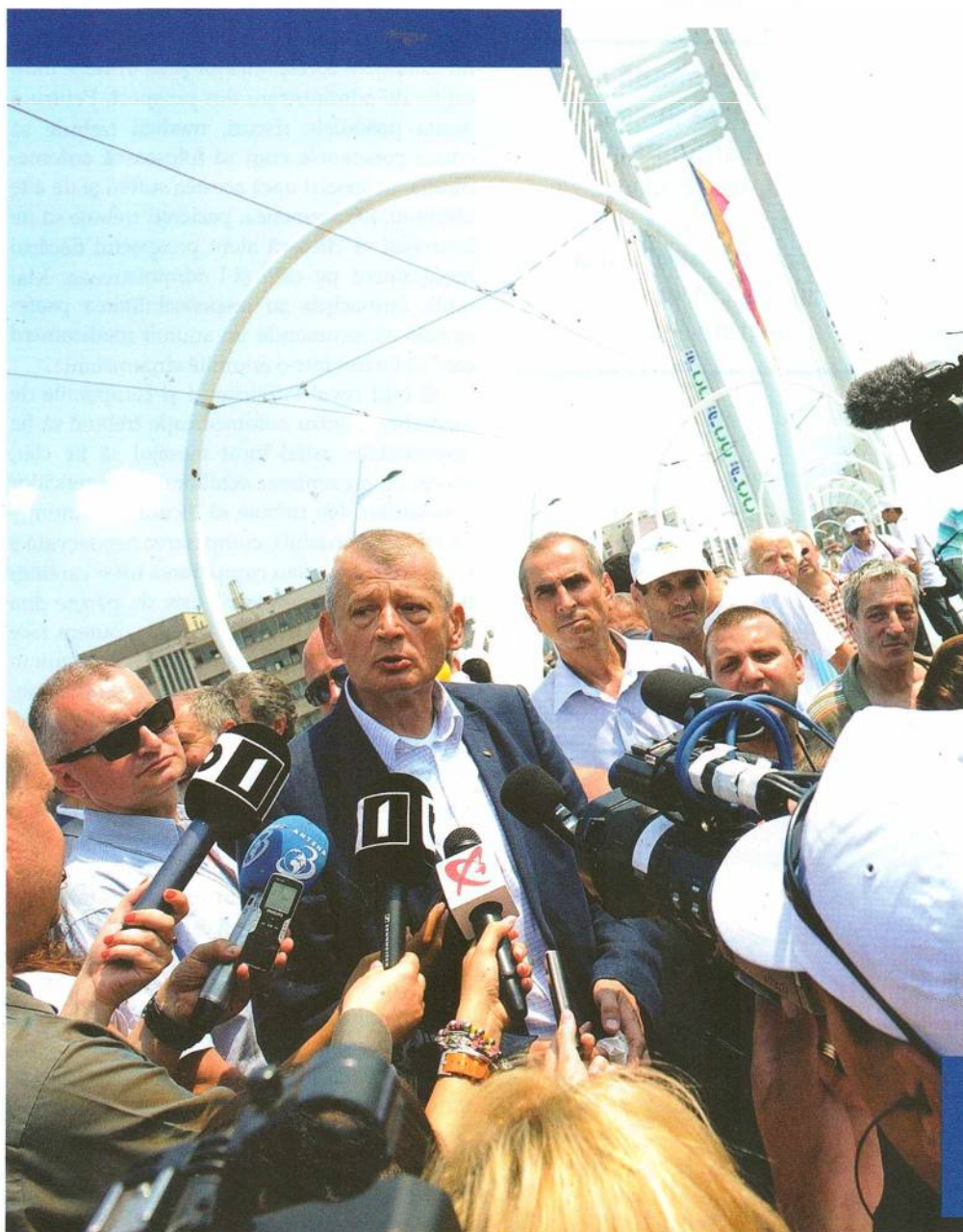
O altă caracteristică a automedicației responsabile este folosirea doar a acelor medicamente care sunt aprobate și înregistrate legal ca putând fi administrate fără prescripție medicală. În plus, în cazul automedicației, responsabilitatea pentru folosirea unui medicament îi revine în special persoanei respective. Ca urmare, aceasta trebuie să fie capabilă să recunoască simptomele, să decidă dacă ele pot fi tratate cu astfel de medicamente, să aleagă un tratament corespunzător și să urmeze indicațiile de administrare din prospect. Pentru a limita posibilele riscuri, medicii trebuie să educe persoanele cum să folosească automedicația, în special dacă acestea suferă și de alte afecțiuni. De asemenea, pacienții trebuie să fie încurajați să citească atent prospectul fiecărui medicament pe care și-l administrează. Mai mult, farmaciștii au responsabilitatea profesională să recomande un anumit medicament care să fie util într-o anumită circumstanță.

Și încă ceva! Publicitatea și campaniile de marketing pentru automedicație trebuie să fie responsabile, astfel încât mesajul să fie clar, precis, cu prezentarea echilibrată a beneficiilor și riscurilor. Nu trebuie să încurajeze automedicația iresponsabilă, cumpărarea neadecvată a medicamentelor sau cumpărarea unor cantități mai mari decât necesare”, este de părere dna doctor Ileana Andreescu. Așadar, putem face automedicație, dar în niște limite. Când putem recurge la automedicație? „Durata automedicației variază în funcție de circumstanțe, însă, în mod normal, nu ar trebui să depășească trei-sapte zile. Exemplele de condiții medicale la care se poate aplica automedicația sunt: răceală, gripă, tuse, durerea în gât, dispepsie, arsurile gastrice, constipație, diaree, vărsături, insolație, dureri de intensitate mică/moderată, cum ar fi cefaleea sau durerile musculare, afecțiuni cronice deja diagnosticate și la care s-a exclus riscul de patologie gravă (de exemplu: rinita alergică, migrenă, artroză moderată a genunchiului). Automedicația nu este adecvată în următoarele situații: simptomele persistă, starea generală se agravează, simptomele cresc în intensitate, durerea devine severă, automedicația nu are nici un efect, apar reacții adverse. În aceste situații se recomandă să se consulte un medic.”

A fost o lună cam „sleită”, una care s-a scurs greu, ca uleiul pe gătul (dinăuntru) al sticlelor. O lună de eclipsă, care s-a târât, toropită, spre arșița verii. Una cu mușcături politice, cu turniruri oboșite, fără vlagă, doar cu mici isterii de cartier. Și, mai ales, cu un de neînțeles, aproape, atac la Rege. Un șah la Rege pe care l-a dat, cu un tupeu greu justificabil prin ceva, însuși Președintele.

text Mihail Gălățanu
foto Agerpres și Mediafax

PDLățuri

Odată cu „sujetul” reîmpărțirilor administrativ-teritoriale, s-a văzut, încă o dată (dacă mai trebuia, adicătelea dacă lucrul ăsta chiar mai trebuia *probat!*) cât de PDLățuri sunt Traian Băsescu și gașca lui. S-au emis multiple mobiluri pentru care o asemenea propunere a fost aruncată în joc: că s-ar dori controlarea / falsificarea alegerilor, reîmpărțirea în circumscripții electorale. Toate convingătoare – și nu prea.

Da, dar ultimul care a făcut o reîmpărțire administrativ-teritorială a unităților a fost (regimul) Ceaușescu, în anul 1968.

Succesiv, România a fost împărțită, de-a lungul istoriei ei personale, în ținuturi, plase, regiuni, județe.

Acum, nu cred că se mai poate identifica vreo rațiune cât de cât coerentă pentru care să se „șchimbe” schimbarea. Decât bucuria nebulilor. Ba chiar regimul Ceaușescu nu proceda-se chiar prost împărțind țara în județe, adică în unități cât mai mici și mai ușor de administrat. Singurul lucru înțelept ar fi fost repunerea în drepturi a județelor abuziv desființate.

În rest, să mergi de la Focșani – sau de la Măcin – la Constanța pentru o cât de mică

Sorin Oprescu are un pasaj pe care ar putea să își scrie numele: un bărbat de trecere

Schimbarea administrativ-teritorială a țării, bucuria nebunilor

aprobare și pentru niscai hârtoage – chiar nu are sens și, în plus, e nebunie curată. Vecină cu paranoia de bună calitate.

Până la urmă, tembelismul ăsta fără seamăn, făcut de niște găozari ai gândirii, nu slujește nimănui. Nu îi va face pe pedeliști să câștige alegerile. Pentru că nimic nu îi mai poate face. Ar face bine să se pregătească pentru o lungă perioadă de opoziție.

Într-unul dintre ultimele week-end-uri, Primarul Capitalei, Sorin Oprescu, a inaugurat pasajul Basarab. Se pare că nu a fost doar un simplu pasaj, ci (re)apriinderea unei rivalități politice.

S-au lansat fluturași care atribuiau reușita (după îndelungi strădanii, strofocări, ovații & ovulații) lui Traian Băsescu.

Sorin Oprescu a recunoscut: pasajul a fost început de Băsescu și terminat de Oprescu.

O nouă *contră* care se consumă în războiul, interminabil parcă, al lui Traian Băsescu cu Sorin Oprescu – și, mai mult, al lui Băsescu (personal) cu restul lumii (minus PDL, deși nici aici nu suntem prea siguri).

O întrebare recurentă: Mai are sau nu familia regală șanse de a-i convinge pe români? Proaspăt reales, în urmă cu două săptămâni și mai bine, în funcția de președinte al PNȚCD, Victor Ciorbea s-a gândit să reia eterna temă a monarhiei.

Și, cum ar fi ea mai bine reluată decât printr-un referendum?

Dar, chiar dacă șansele monarhiei de a reveni în forță nu par să fi crescut considerabil, meritul lui Ciorbea este că, măcar, readuce în discuție o reparațiune istorică.

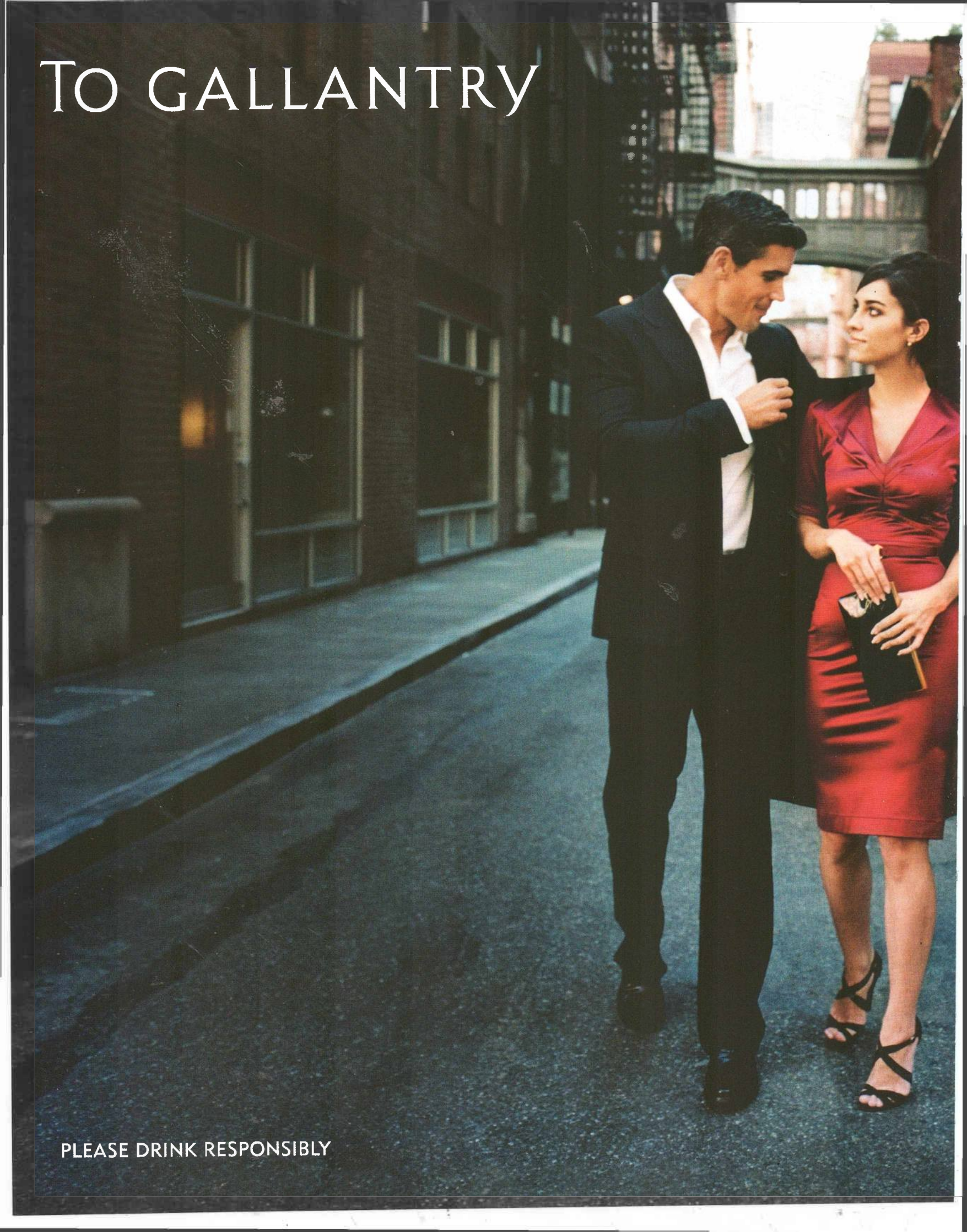
Tot acum, colac peste pupăză, Traian Băsescu a ieșit la rampă cu o declarație greu explicabilă. Ea i-a băgat în buzunar Regelui Mihai voturi și simpatii de la cetățeni la care nu se aștepta.

De la vreo 1-2, poate chiar 3%, simpatizanții monarhiei au crescut, brusc, spre un onorant 8%. De ce va fi făcut celebrele declarații Băsescu? Să fie, în ele, un instinct de *animal politic*? Să urmărească Traian Băsescu vârarea de voturi în buzunarul Monarhiei tocmai pentru a o susține ulterior? Oricum, cert e că PDL se află într-o situație disperată.

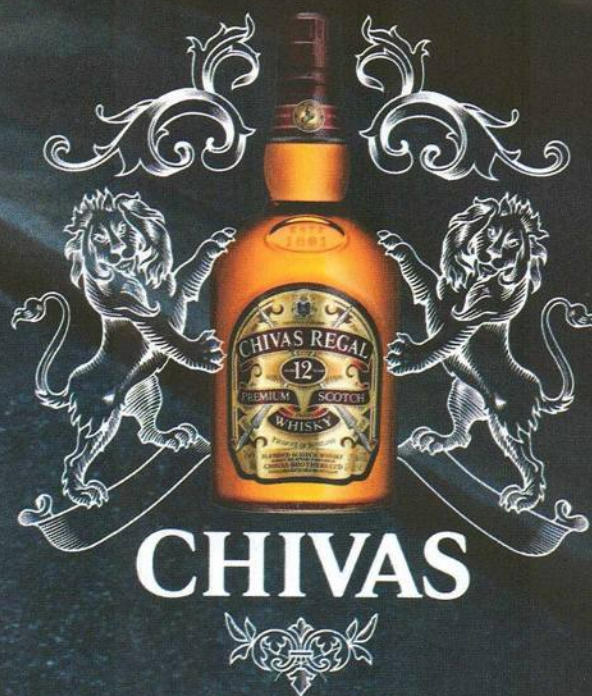
TOATE măsurile pe care le ia sunt abulice. Numai gugumării: reîmpărțirea teritorială, etichetarea Regelui ca laș (pentru că ar fi cedat, chipurile, coroana de bunăvoie; de parcă există pe lume vreun rege care să fi renunțat pe degeaba/ de florile mărilor la atribuțiunile unui cap încoronat).

Suntem pe ultima sută de metri a unui regim (l-am numit pe Băsescu) rușinos, care iese pe ușa din spate a istoriei. Păcat: ar fi putut fi un moment exemplar pentru România. Dar, vorba lui Noica, încă o dată: n-a fost să fie...

TO GALLANTRY

A man in a dark suit and a woman in a red dress are walking down a city street at night. The man is looking at the woman, and she is looking back at him. They are both smiling. The street is dark, and there are buildings in the background. The man is wearing a dark suit and a white shirt. The woman is wearing a red dress and black heels. They are walking on a sidewalk. The background shows a city street with buildings and a bridge.

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

Mai ales când râde, seamănă cu tatăl ei. Totuși, spune că puțini recunosc în ea trăsăturile acestuia. „Nu te-a întrebat nimeni, niciodată, dacă ești fata lui Dem Rădulescu?” – o întreb. „Nu. Doar cunoscuții sesizează asemănările.”

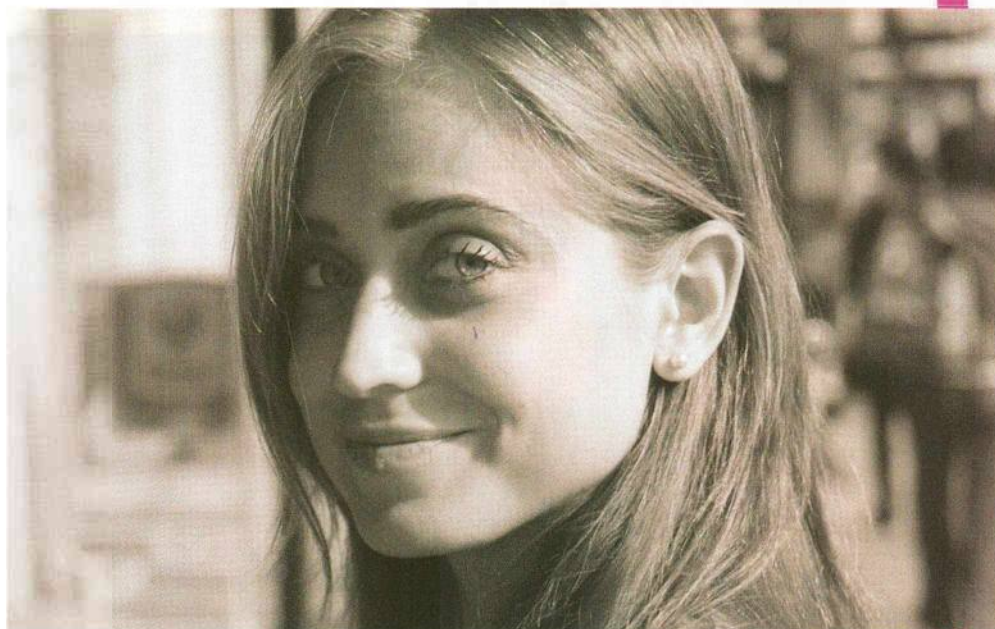
text Radu Pocovnicu
foto arhiva personală

Irina Rădulescu: „Sunt o Balanță aparent liniștită”

Irina Rădulescu este fiica lui Dem Rădulescu și a Adrianei Șchiopu. Născută într-o familie de actori, copilăria ei s-a petrecut aproape de scenă. E normal, deci, ca primul spectacol să-l fi jucat la o vârstă fragedă. „Aveam șase ani atunci când mi-am făcut debutul în teatru, într-un spectacol realizat de regretatul regizor Vlad Mugur, *Sfârșitul Troiei*.” Spectacolul a avut reprezentații ani de-a rândul, ceea ce a însemnat o creștere organică cu teatrul pentru fetița care era atunci Irina. Dar, fiind și în plină dezvoltare fizică, n-au lipsit nici situațiile amuzante. „În timpul spectacolului, o actriță trebuia să mă ia în brațe. La un moment dat a simțit că s-a schimbat ceva: crescusem, nu mai eram atât de ușoară ca la primele reprezentații.” Ceea

Fiica lui Dem Rădulescu, o prezență plină de candoare și farmec.

ce o atrăgea cel mai mult într-un teatru erau cabinele actorilor. Intra acolo ca într-un mic templu, asistând la ritualul transformării actorilor în personaje. „Eram fascinată să văd actorii pregătindu-se pentru spectacol. Mai ales să văd costumele actrițelor, cum se machiază.”

Anii au trecut, iar Irina a ajuns la rândul ei actriță. Deși inițial s-a pregătit pentru Conservator. Dar tot a păstrat ceva din perioada când își dorea să devină interpretă: exercițiile de canto clasic îi prind acum foarte bine. În anul doi de facultate, Cătălina Buzoianu a ales-o să joace rolul Mirandei în *Furtuna* și așa, Florin Călinescu, directorul Teatrului Mic, i-a sugerat să dea concurs de intrare în teatru. Apoi a primit rolul Hermiei, în *Visul unei nopți de vară*, în regia lui Gelu Colceag. Shakespeare, deci... Însă Irina nu visează la un rol anume. A înțeles că teatrul e mai mult decât obsesia pentru un rol. „Teatrul e o lume imprevizibilă. De exemplu, eu în facultate nu am jucat deloc Shakespeare și niciodată nu mi-am imaginat că în teatru primele mele roluri vor fi două shakespearie-ne importante.” Un repertoriu grav pentru cineva care moștenise ca „pedigree” răsul, cel puțin dacă ne gândim la tatăl ei.

„La început eram văzută mai degrabă în drame, decât în comedii. Am luptat mereu să le fac pe amândouă.” Tot în facultate a experimentat comedia, în piesa lui Chirițescu, *Gaițele*, unde a jucat rolul lui Fraulein, sau în *O noapte furtunoasă*, de I.L. Caragiale, unde a jucat-o pe Zița. Și, da, dacă ar vrea să joace ceva, ar fi Frosine, din *Avarul*, de Molière.

Aș vrea să o întreb ceva despre tatăl ei. Despre ei doi, să descopăr mai mult decât pot să văd în fața mea, dintr-un surâs sau o expresie evocatoare a marelui actor. Hai pe

dibuie: „Cum comentezi expresia *Așchia nu sare departe de trunchi?*”, dar primesc un răspuns pe măsură: „Așchia sare atât de departe pe cât de puternică este lovitura toporului.” La 11 ani de la moartea tatălui său, Irina privește cu nostalgie în urmă.

„Tata – îl port veșnic în suflet și în gând și asta cred că înseamnă nemurirea.”

Dem Rădulescu – un reper al comediei românești de la sfârșitul secolului XX. Și impresia că trebuie să existe o continuitate. Încotro se îndreaptă fiica sa? Irina e cu picioarele pe pământ, își înțelege vremurile.

„E minunat să ai idealuri și în teatru, și în viață, dar absurd să faci fixații. Nu îmi planific viitorul. Regula de aur este să cred în ceea ce fac. Dacă îmi place, dacă sunt convinsă de un proiect, accept. În teatrul instituțional, și de ce nu?, chiar și în cel independent.” Am întrebat-o dacă nu s-a gândit la o colaborare cu mama sa. Maia Morgenstern a jucat împreună cu fiul său, Tudor Aaron Istodor, de asemenea, Vladimir Găitan a jucat cu fiica sa. Exemple sunt multe. Când părinții și copiii se întâlnesc pe scenă, se produc experiențe care adună ca într-un mănunchi, și teatrul, și viața. Irina a început și ea un proiect cu mama sa, dar, din păcate, acesta nu s-a finalizat. „Cu tata mi-ar fi plăcut să joc în *Avarul*, de Molière.” Nu s-a întâmplat niciodată să jucați împreună? „Ba da. Mă rog, asta era intenția mea. Când eram mică, am făcut o scenetă împreună cu niște prietene și i-am cerut lui tata să joace și el.” Pe cât de incisiv ironic era Dem Rădulescu cu ceilalți, pe atât de smerit a reacționat în fața acestei propuneri. „Cred că s-a speriat un pic. M-a întrebat: Cum să mă bag eu? O să vă stric jocul...”

Irinei îi place să călătorească. Uneori cu prietenii, alteori singură. Să descopere pe

Irina este interesată nu doar de teatru, ci și de film sau televiziune. A și jucat, de altfel, într-un serial tv.

fiindu-i și mamă, și soră, și prietenă. O prezență protectoare, puternică. De la mama sa, spune Irina, a luat spiritul de luptă.

Cum se autodefinește ea: „O Balanță când așa, când așa.” Dar pari o persoană liniștită – tatonez eu în căutarea unor răspunsuri mai elocvente. „Aparent liniștită”, zâmbește ea.

„Îmi place foarte mult să mă plimb. Mă relaxează, mă ajută să-mi pun ordine în gânduri sau pur și simplu mă bucur de ceea ce văd în jur. Ies deseori la plimbare cu mama și discutăm de toate: de la cele mai profunde probleme despre arta actorului până la cele mai banale evenimente de peste zi. Când eram mică, tata mă lua cu el și cutreieram noaptea prin oraș cât ne țineau picioarele. Am rămas cu acest obicei de la el.”

cont propriu locuri și oameni. Așa, de exemplu, a constatat că se poate uita pe o hartă. Și ar fi jurat că nu e în stare! Dar adrenalina pune în mișcare funcții nebănuite odată ce ai pus piciorul pe un teritoriu pe care nu-l cunoști, dar trebuie să îl cucerești. Una dintre surprizele plăcute culese din călătoriile sale în străinătate a fost o întâlnire neașteptată. Vizita faimosul muzeu Louvre, din Paris. Se apropia ora închiderii și se părea că Irina e ultimul vizitator, când, deodată, ca din senin, a apărut Orhan Pamuk, scriitorul turc distins cu Premiul Nobel pentru Literatură.

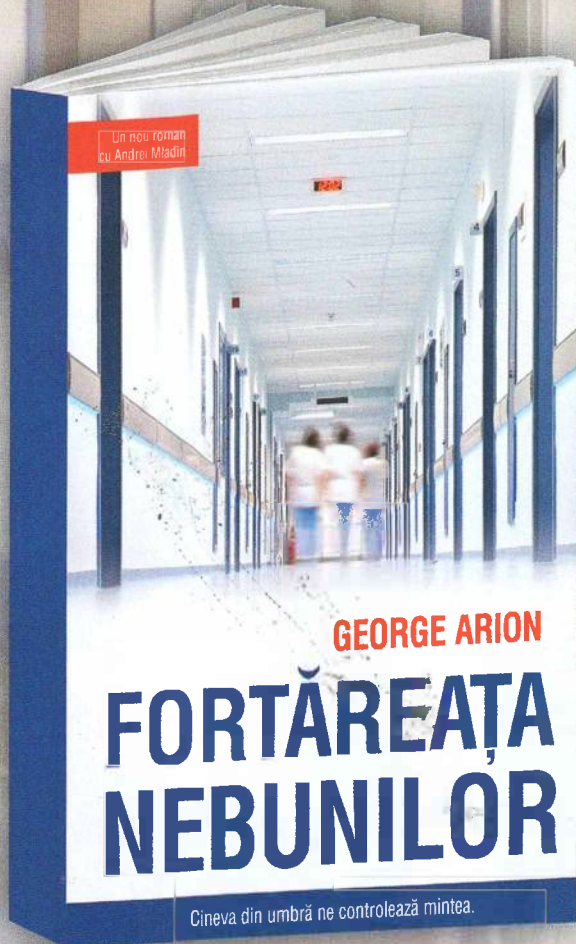
Irina tocmai asistasese la conferința lui din acel an de la București, de la Ateneul Român, admirându-i felul de a vorbi despre arta sa și despre țara sa – Imperiul Otoman – și eleganța răspunsurilor la întrebările venite din public.

Așa că surpriza a fost puternică. Irina a schițat un salut, dar n-a îndrăznit să intre în conversație, să-i ceară un autograf scriitorului. „Din păcate, nu citisem încă nici o carte de Pamuk, fapt care a produs un fel de blocaj. Dar, după acel moment, n-am avut decât de câștigat: am început să citesc Orhan Pamuk.”

Atunci când ne-am întâlnit, Irina și-a cerut scuze că a întârziat. De curiozitate mi-am privit ceasul. Era fix, dar fix ora la care stabilisem să ne întâlnim! „Păi, n-ai întârziat...”, i-am spus. „Nu? Eu sunt bolnavă cu punctualitatea. Mi se trage de la mama. Mai demult, eram așa de înverșunată pe ea că e atât de rigidă în această privință, încât mi-am jurat că voi fi altfel. Îmi spuneam: Eu când o să mă fac mare o să întârzi. Ei bine, ce crezi că s-a întâmplat? Evident, am devenit la fel de punctuală ca ea!” Irina are o legătură foarte apropiată cu Adriana Șchiopu, aceasta

Drama, comedia, teatrul absurd sunt genurile ei preferate.

Un nou roman cu Andrei Mladin

Preț întreg: ~~39~~ lei

Preț redus: 31 lei

Andrei Mladin a mai îmbătrânit, dar numai atât cât să devină mai distins și mai interesant pentru femei. Iar aria investigațiilor lui s-a extins, cuprinzând acum și secolul XIX, spre sfârșitul căruia un mare poet a murit în mod misterios.

Alex Ștefănescu

COMANDA ACUM

și primești un volum cartonat de 304 pagini cu 20% reducere!

talón de comandă

Vreau să comand romanul **Fortăreața nebunilor**

F 7 -11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate		număr de telefon		

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

un imprint al grupurilor **FLACĂRA** și **t...**
TRITONIC

crime scene

- CS 1 - Zămbet ucigaș - Lisa Sattoline - 5 lei
- CS 2 - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
- CS 3 - Filiera grecească - B. Hrib - 5 lei
- CS 4 - Crima zen - Oliver Botjini - 5 lei
- CS 5 - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
- CS 6 - Sunetele morții - Alex Mihalcea - 5 lei
- CS 7 - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
- CS 8 - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
- CS 9 - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
- CS 10 - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
- CS 11 - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - 5 lei
- CS 13 - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 14 - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
- CS 15 - Indicii anatomice - Oana Stoica Muița - 15 lei
- CS 16 - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 17 - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 18 - Plăceri nevinovate - VT Morogan - 15 lei
- CS 19 - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
- CS 20 - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 21 - Cameleonul - George Arion - 5 lei
- CS 22 - Pactul roșu - Olivier Descosse - 20 lei
- CS 23 - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
- CS 24 - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Muița - 5 lei
- CS 25 - Strada șobolanilor - François Forestier - 5 lei
- CS 26 - Hoții de timp - Ivona Baitan - 5 lei
- CS 27 - Almost Blue - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 28 - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 29 - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei
- CS 30 - Greuceanu, roman (cu un) polițist - Stelian Țurlea - 5 lei
- CS 31 - Crima de la jubileu - Lucia Verona - 5 lei
- CS 32 - Legea celor patru justițarii - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 33 - Necuratul din Colga - George Arion - 15 lei
- CS 34 - Pasiunii primejduite - VT Morogan - 20 lei
- CS 35 - Criminali în paralel - Denis Georgescu - 20 lei
- CS 36 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.1) - 5 lei
- CS 37 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.2) - 5 lei
- CS 38 - Identități secrete - Monica Ramirez - 5 lei
- CS 39 - Igluuri în deșert - Dan Scroggins - 9,9 lei
- CS 40 - A 4-a țintă - Emil Simionescu - 9,9 lei
- CS 41 - Identități secrete II - Monica Ramirez - 15 lei

- CS 42 - Cei trei justițarii - Edgar Wallace - 9,9 lei
- CS 43 - Ieși din rând! - Stelian Țurlea - 15 lei

talón de comandă

Menționați pe plic: **CRIME SCENE.**

F 7 -11

cod carte	nume	prenume				
	strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
	cod poștal	localitate		număr de telefon		

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

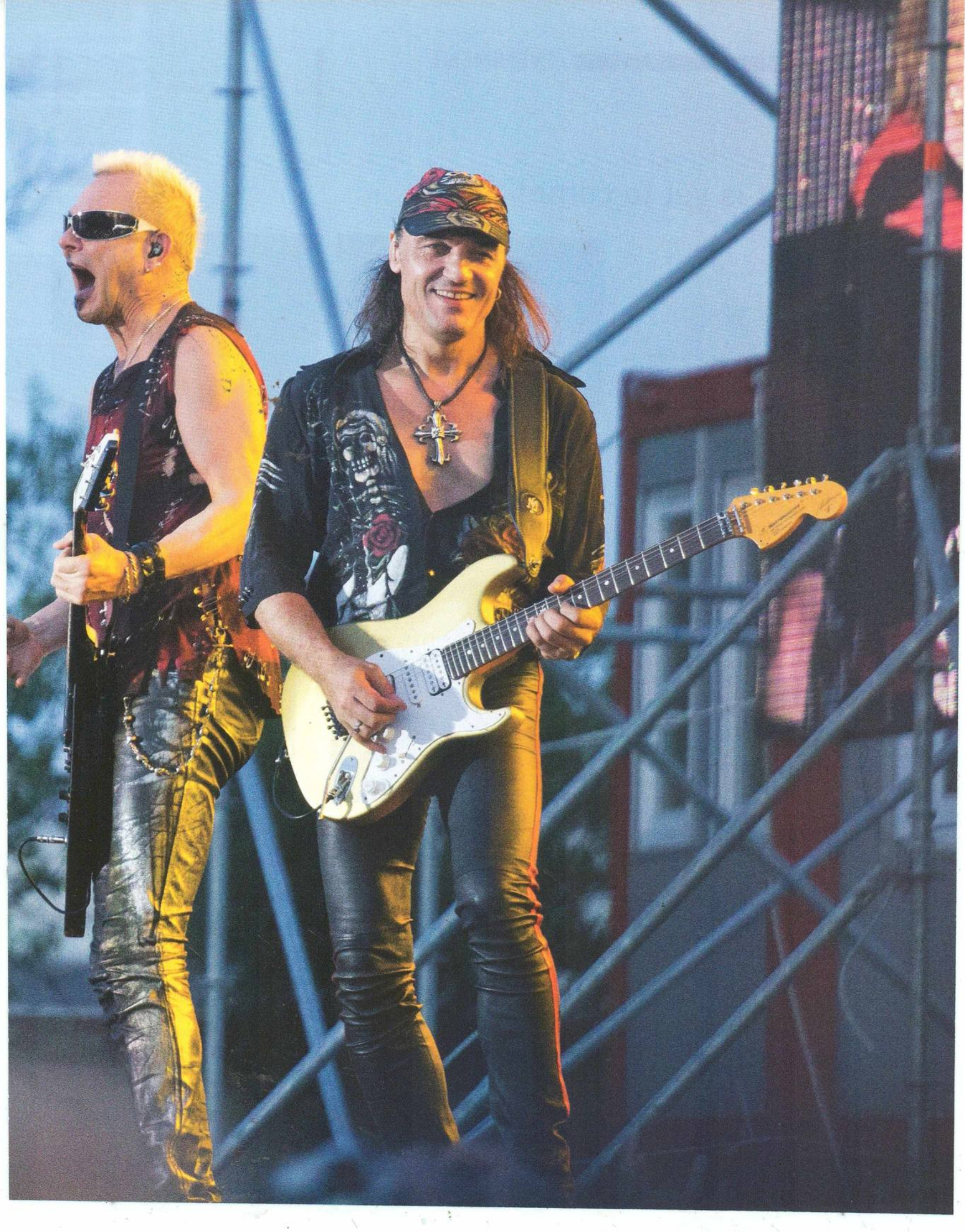
Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

PEOPLE

Scorpions, adio, dar rămân cu tine

După 46 de ani de activitate și peste 100 de milioane de albume vândute în întreaga lume, trupa „Scorpions” a decis să se retragă de pe scenă printr-un turneu de rămas-bun început în 2010, la Praga, și care se va încheia în 2012, când se vor împlini 47 de ani de la înființarea grupului.

The best is yet to come!

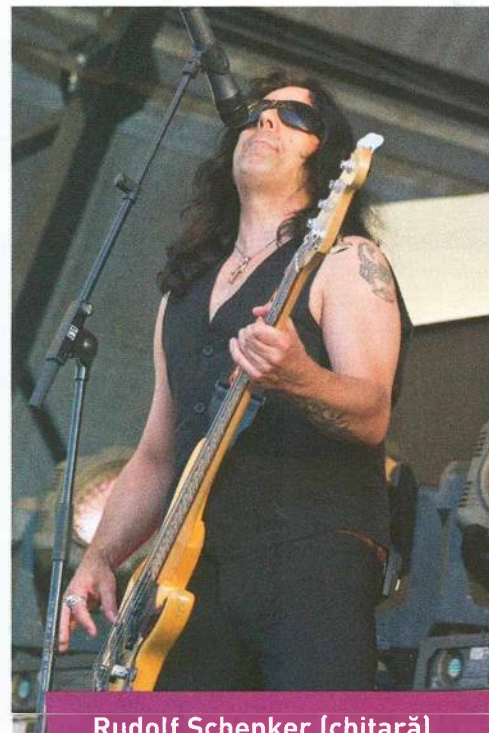
Mereu m-am întrebat, firește, cu decența unui profan în ale rock-ului, cum pot fi *Scorpions* considerați trupă hard rock/heavy metal, când primele cântece ale lor pe care ești tentat să le fredonezi sunt balade: *Still Loving You* (cântecul care în 1985 a devenit imnul rock al lumii), *Send Me An Angel* și *Wind of Change* (compusă chiar înainte de căderea zidului Berlinului). Întâlnirea recentă cu ei, la București, m-a luminat. Și nu doar în sensul lămuririi. Înainte de a-i asculta cântând live, prima oară pentru mine, și ultima dată pentru România, am avut privilegiul de a-i asculta vorbind. La conferința de presă, înaintea concertului din cadrul turneului de retragere, intitulat *Get Your Sting And Blackout World Tour*. Cu un fotograf pe bombeurile mele, cu o cameră de filmat pe post de pălărie, dar așezată în primul rând, la nici doi metri de ei! Față în față cu Rudi (Rudolf Schenker), alături de solistul Klaus Meine, basistul Pawel Maciwoda și electrizantul James Kottack, toboșarul trupei. Sigur că toți ziariștii prezenți erau avizi după declarații fulminante, vâneau informații neauzite până atunci, încercau să le smulgă cuvinte memorabile. Și era normal să ne impresioneze cu povestea lor, o legendă încă vie care a dăruit emoție multor generații.

Dar, dincolo de cuvinte, oamenii ăștia transmiteau, în timp ce își luau adio, o energie aproape ireală și un sentiment copleșitor al vieții, erupând parcă dintr-un vulcan. Nici urmă de tristețe, nimic din melancolia unei despărțiri lacrimogenă, turneul menit de fapt să rămână în istoria muzicii ca o fabuloasă celebrare a rock-ului.

Îi priveam și nu înțelegeam cum au păcălit biologicul; unde se putea ascunde uzura celor 45 de ani de înregistrări în studio, concerte și turnee? Deja simțeam mirosul de ars, al „incendiului” pe care îl pregăteau pentru seară, la concertul din Zone Arena. Chiar așa a și fost. Abia trăită pe viu întâlnirea cu *Scorpions*, îți dai seama că ei trăiesc și cântă, alimentați la miile de volți ale pasiunii lor pentru muzică și conectați la un public reverberant și

Klaus Meine (solo) Născut pe 25 mai 1948. Îi plac: tenisul, fotbalul, Mercedesul 500 SL, filmele „Rain Man” și „Forrest Gump”, Tom Hanks și Dustin Hoffman

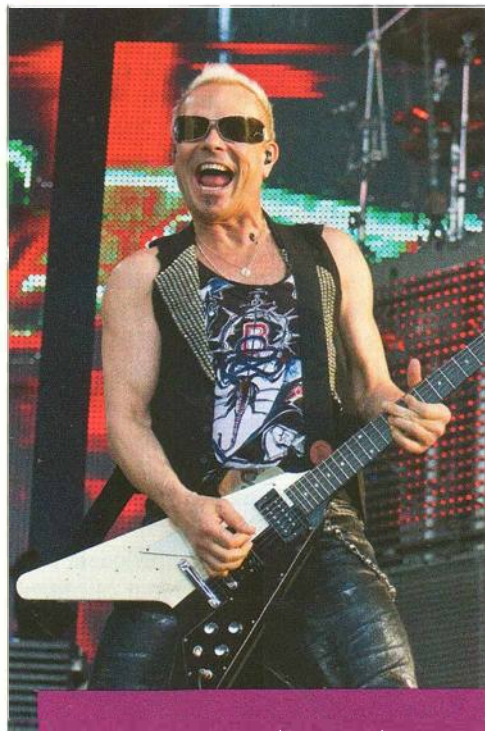
Rudolf Schenker (chitară) Născut pe 31 mai 1948. Îi plac: filosofia indiană, mașinile germane, cărțile „Autobiografia unui yoghin” și „Alchimistul”, filmele „Pulp Fiction” și „Geschenkt ist noch zu teuer”

în egală măsură energizat de magia sonorităților hard rock, de forța heavy metal-ului, de emoția baladelor. În rest, un show memorabil de sunet, lumină, imagine, proiecții, acrobații și multă, multă mișcare!

Abia acolo, luată de valul freneziei generale, am priceput de ce acest turneu de adio înseamnă „esența *Scorpions*”. *Love At First Sting* (*Dragoste la prima înțepătură* – de scorpion, firește), primul lor album de mare succes, scos prin anii '80, a fost promovat printr-un lung turneu, cel mai receptiv și entuziast public fiind cel american. Era perioada rock-ului clasic, iar *Scorpions* și-au făcut loc rapid în istoria lui. Anii care au urmat i-au dus într-o legendă pe care au închis-o acum rotund, cu ultimul lor album, semnificativ intitulat *Sting In The Tail* (*Înțepătura din coadă*

– a aceluiași scorpion), lansat odată cu turneul de rămas-bun. Ei înșiși au fost surprinși, după cum au declarat presei, de faptul că publicul a primit cu un entuziasm incredibil acest album, și a demonstrat, la concerte, că îl cunoștea deja la fel de bine ca pe vechiul lor repertoriu. Internetul este parte din explicație. „Vestea cea bună”, pentru *Scorpions*, vine însă dintr-un fenomen, previzibil de altfel, de întoarcere a valului de rock clasic, în muzica ultimilor ani. Chiar și rock-ul alternativ își schimbă gamele. *Nickelback*, *3 Doors Down*, *Green Day*, până și trupele punk, încep să cânte rock clasic. Rudi spunea într-un interviu: „În acest album noi am adunat esența. Dacă iei cele mai bune cântece ale noastre din anii '80 și le pui într-un album, ai *Sting In The Tail*.”

Surpriza serii a venit de la miile de copii – nu pot să le spun altfel, abia dacă treceau de 16, 17 ani – care au cântat în cor, împreună cu trupa, absolut toate melodiile, fie ele vechi sau foarte noi, de pe ultimul lor album. Unii plângeau de bucurie, cu brațele întinse către scenă. Au cântat și au dansat dezlănțuiți, pe aceleași melodii, și probabil cu aceeași frenezie a părinților, sau chiar a bunicilor lor (pe unii i-am zărit printre spectatori), cu zeci de ani în urmă. Parafrazând, „Scorpions” au plecat puțin și au lăsat mult. Dar au ținut să ne asigure că încă mai au de dăruit. Pentru că, așa cum ne-au promis prin titlul ultimului cântec de pe ultimul album, „The best is yet to come”!

Matthias Jabs (chitară)

Născut pe 25 octombrie 1955. Îi plac: Mercedes și Porsche, tenisul și fotbalul european, cărțile istorice, Biblia, „Odyssey 2001”, Dustin Hoffman.

James Kottak (tobe) Născut pe 26 decembrie 1962. Îi plac: legumele cu orez, Ford Expedition, culorile negru și albastru, trupele „AC/DC” și „Aerosmith”.

Pawel Maciwoda (bas).

Născut pe 20 februarie 1967. Îi plac: literatura S.F., budismul, mașinile tip Corvette, „The Hermit” de T. Lobsang Rampa. Urăște războiul și agresivitatea.

În 24 decembrie 1989, revista „Flacăra” a tipărit o ediție specială, dedicată manifestărilor revoluționare. Imagini și cuvinte libere, pline de speranță, cum nu mai văzuse tiparul din România, de zeci de ani.

de la primul număr

Bucureștiul luptă, toată țara luptă. Victoria e a poporului.

Tinerii în frunte!

Primii au fost tinerii! Din scînteile lor de spirit, din limpezimea opțiunilor lor sufletești, din modul lor curat de a fi, din mintea lor încă neobosită de servituțiile fiecărei zile, din certitudinea că vîrsta lor e prea crudă ca să le fi încovoiat pentru totdeauna coloana vertebrală, din sentimentul că n-au avut timp să-și creeze decît obligații față de ei înșiși – din toate acestea a izbucnit, antrenînd un întreg popor, puterea de jertfă. Ei, acești copii ai noștri, în care ne-am pus atîtea nădejdi, s-au dovedit pe măsura acestor nădejdi – chiar peste măsura crezută de noi! Ei au îngenunchat în fața tancurilor, oferînd flori celor care au tras în ei, ei au dovedit un curaj pe care – s-o mărturisim! – noi, cei mai vîrstnici, nu l-am avut tot timpul cu aceeași tărie.

Glonțul ce-a răpus tinere ființe nevinovate s-a întors împotriva celor care l-au îndreptat spre vlăstarele țării. Pentru că totul se poate discuta și negocia, totul se poate ierta – dar niciodată vărsarea de sînge a copiilor României! Cu atît mai mult cu cît sîngele a curs dintr-un popor ce nu are în ființa sa națională germenul violenței, cu atît mai mult cu cît niciodată în istoria sa brațul înarmat al țării, armata, n-a lovit propria mamă, propria țară.

Ei, tinerii, au deschis drumul națiunii române spre viitor – și de aceea lor, în primul rînd, li se cuvine întreaga noastră recunoștință.

Trăiască armata română!

Nu am simțit pînă astăzi că există o ARMATĂ ROMÂNĂ. Atît de acută era senzația de oprimare pe care ne-o stîrnea apropierea omului în uniformă, încît orice fel de uniformă ne era dezagreabilă. Aveam, poate, doar unele nuanțe în acest acut sentiment de opresiune, în sensul că deveneam ceva mai prudenți în prezența uniformelor securității și ale miliției. Chiar ideea că unii performeri din sport sau din alte domenii erau militari ne întuneca plăcerea de a le recunoaște performanțele. Sentimentul de disperare al omului care simte cum se diminuează șansa de a i se schimba existența, de a trăi clipa libertății, a sporit o dată cu veștile pe care le primeam seara tîrziu, de la posturile de radio străine. Aflam, de fapt, ceva ce bănuiam că o să se întîmple, că fiarele hăituite de frică de la conducerea statului or să oblige prin rafinatele mijloace pe care le-au folosit pentru îndobîtocirea prin frică a multora dintre noi, oamenii în uniformă să-și manifeste frica și neputința trăgînd în mulțime.

Nu am crezut că există atîția oameni de bine între șefii armatei române pentru că pe militari nu i-am văzut niciodată la cozi. Acum știm că armata e a poporului, că măruntele privilegiu pe care le asigurau portul uniformei și armei nu i-au tocit mînia și nu i-au adormit conștiința. Acum știm că a existat deosebire între uniforme

și că această deosebire nu de la culoarea hainei s-a întîmplat, ci de la tradiția armatei române. Tradiția care a sortit-o pe vecie apărării ființei naționale, intereselor oamenilor de bine din toate clasele sociale, poporului din care se naște și din al cărui trup e parte. Nu vom avea destule cuvinte spre a mulțumi ostașilor care, după ceasurile de groază de la sfîrșitul săptămînii trecute, un sfîrșit de săptămînă care a deschis o lume nouă în Capitala durerii și mîndriei noastre, Timișoara, au dovedit prin fapte marcate de un risc suprem de partea cui sînt: de partea celor mulți, nu a clicii de golani de la putere!

Trăiască Armata Română! Soldați cu chipuri de copii care au apărut revoluția tînră, revoluția cu cea mai mică medie de vîrstă din toate marile mișcări sociale victorioase.

Trăiască armata română în minunatele ei uniforme kaki, ale siguranței și adevărului, ale loialității în forță și ale puterii în sărăcie. Fiindcă numai cine n-a mîncat niciodată varza și grezul trupei își poate închipui că ofițerul, ieșit din ostaș, poate fi cumpărat cu un pachet de unt, dat pe sub mînă la manutanță!

Va fi bine.

Armata e cu poporul.

Tricolorul pe tancuri

Înainte de a mă așeza la masa de scris am mai dat o raită prin municipiul Tîrgu Mureș. Am vrut să mă conving dacă ceea ce văzusem

Înainte cu câteva ore e adevărat. Văzusem cel mai frumos spectacol din viața mea. După ore de tensiune și încordare, la intersecția străzilor Cuza Vodă, bulevardul 1 Decembrie 1918 și Gheorghe Doja a apărut un car de luptă. Unul dintre acelea care, pînă nu de mult, aveau menirea să ne sperie, să ne oprească elanul spre libertate. Era încărcat cu tineri ce fluturau drapele tricolore, dînd tuturor vestea că „armata e cu noi”. Tinerii, acei tineri care înainte cu câteva clipe erau hotărîți să înfrunte gloanțele – le-au și înfruntat! – se îmbrățișau, cîntau, erau fericiți. Erau fericiți că tributul pe care l-ă plătit generația lor la Timișoara, București, Sibiu și chiar în Tîrgu Mureș, în aceste zile, n-a fost în zadar.

E liniște acum în piața din centrul municipiului Tîrgu Mureș. În câteva locuri, în parcul din Piața Eroilor Sovietici, aproape de statuia lui Nicolae Bălcescu, în jurul unor pete de sînge s-au aprins lumînări. Pe una dintre coloanele magazinului Romarta a apărut un necrolog: Adrian Hidos, 21 de ani, mort prin împușcare. Este unul dintre cei care au plătit cu viața dorul de libertate al tuturor celor care trăiesc în România – români, maghiari, germani, de alte naționalități. La Catedrală se trag clopotele a bucurie. A bucurie sună sirenele fabricilor, claxoanele automobilelor împodobite și ele cu steaguri tricolore. Prima grupă de militari ia sub protecție Palatul poștelor. Altor grupe de tineri li se împart eșarfe tricolore, certificîndu-

li-se astfel calitatea de apărători ai bunurilor obștești, ai fabricilor, ai ordinii și disciplinei populare. La cofetăria Moca, la alte magazine, au început să se repare stricăciunile. La Tîrgu Mureș e liniște. E liniște la o oră la care în urmă numai cu o seară orașul fierbea. Coloane de oameni ai muncii de pe platformele industriale au ocupat centrul municipiului, spunîndu-și răspicat vrerea, manifestîndu-și solidaritatea cu cei care au aprins făclia luptei pentru adevărata libertate și dreptate din întreaga țară. Ei, care n-au pregetat să-și riște viața, sînt chemați acum la o nouă luptă. Aceea de apărare a valorilor naționale, de muncă pentru a consolida o victorie scump plătită!

Sînge în Piața Libertății din Cluj

Mă cutremur cînd scriu aceste rînduri!

Era miercuri, 20 decembrie 1989, orele 15,40, și mă aflu în preajma librăriei Universității din Cluj. O mîna de tineri cîntau „Deșteaptă-te, române!” Cu tinerească ardoare, dar pașnic. Din cînd în cînd, în Piața Libertății se scanda „Libertate!”

Și, ca din senin, a apărut o mașină înțesată de ofițeri și militari din trupele de securitate. Peste câteva minute, în Piața Libertății curgea sînge. Primul căzut: un ostaș! I-a zdrobit capul cu patul puștii un ofițer. Trăgea altundeva.

Apoi, a căzut Călin Nemeș, actor la Teatrul Național. Peste alte câteva minute, numărul cadavrelor a ajuns la 12! Și măcelul se extindea!

A curs sînge și în Piața Păcii! A curs sînge în zona Institutului Agronomic! S-a tras în oameni pașnici în Piața Mărăști! Pe strada ce s-a numit cîndva Memorandumului a fost asasinat un copil!

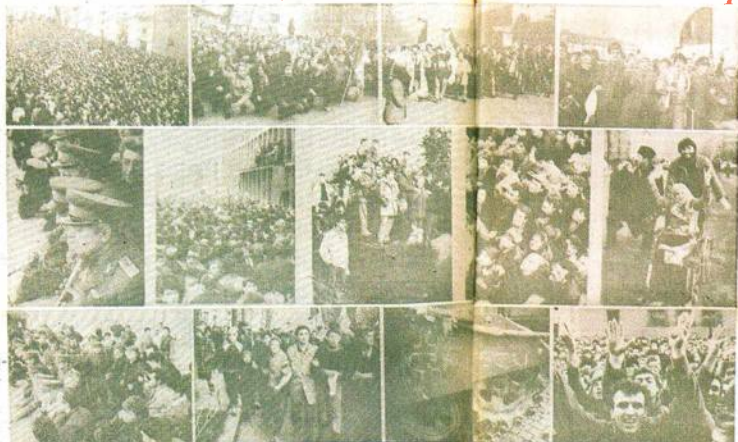
S-a tras toată noaptea. Panica a atins cote incredibile la Cluj. Orașul n-a dormit. A cerut libertate, pace, demnitate. Iar dimineața, un spectacol cumplit, peste tot morți. Nu erau teroriști! Nu erau oameni organizați de agenți străini. Erau muncitori români. Emil Ciortea și Ioan Rusu, muncitori de la Combinatul de utilaj greu, au fost între primii căzuți! Și cîți oameni nu vor mai fi mîine la lucru. I-au doborât gloanțele unor inși dresați să apere tirania. Au murit oameni care nu cereau altceva decît libertate, mîncare, căldură și să iasă din mocirla minciunilor.

Dar în nici două zile, la Cluj, viața s-a normalizat! E liniște. Și-a reluat activitatea și postul de radio Cluj, de cinci ani închis de teama de a nu se strecura „informații necontrolate” de dictatori. Lîngă poetul Horia Bădescu, însărcinat de Consiliul local al Salvării Naționale cu coordonarea activității, ne-am readunat toți. Și Tiberiu Iancu și Constantin Colhon, și Cornel Udrea, și colegile care au lucrat la tehnic...

Pe lungimea de 261 de metri, vineri, 22 decembrie, de la ora 16,00, Radio Cluj a început să emită liber. Prima oară de la înființarea lui, prima oară din anul 1954. S-au perindat la microfon oameni fără teme impuse de cineva și necenzurate. Au vorbit studenți, aducînd omagiu colegilor căzuți pe baricadele revoluției, au vorbit muncitori, au vorbit militari ai armatei noastre, care de o săptămînă sînt la datorie, fără a-și vedea familiile. Mîine va vorbi Doina Cornea, membră în Consiliul Frontului Salvării Naționale...

La Cluj, în liniște, se acționează pentru viitor.

Bucureștii luptă, toată țara luptă. Victoria e a poporului

Au dispărut
lozincile
și portretele.
Au apărut
oamenii,
adevărul,
viața!

Tinerii în frunte!

Unul din cei care a fost în fruntea mișcării de revoltă este tinerii. Ei au fost cei care au început să se adune în grupuri, să se organizeze, să se lupte pentru libertate. Ei au fost cei care au dat naștere la revoluție.

Trăiesc armata română!

Trăiesc armata română! Trăiesc armata română! Trăiesc armata română! Trăiesc armata română! Trăiesc armata română! Trăiesc armata română! Trăiesc armata română! Trăiesc armata română! Trăiesc armata română! Trăiesc armata română!

Tricolorul pe tancuri

Tricolorul pe tancuri. Tricolorul pe tancuri. Tricolorul pe tancuri. Tricolorul pe tancuri. Tricolorul pe tancuri. Tricolorul pe tancuri. Tricolorul pe tancuri. Tricolorul pe tancuri. Tricolorul pe tancuri. Tricolorul pe tancuri!

Sînge în Piața Libertății din Cluj

Sînge în Piața Libertății din Cluj. Sînge în Piața Libertății din Cluj. Sînge în Piața Libertății din Cluj. Sînge în Piața Libertății din Cluj. Sînge în Piața Libertății din Cluj. Sînge în Piața Libertății din Cluj. Sînge în Piața Libertății din Cluj. Sînge în Piața Libertății din Cluj. Sînge în Piața Libertății din Cluj. Sînge în Piața Libertății din Cluj!

Ei, tinerii, au deschis drumul
națiunii române spre viitor – și
de aceea lor, în primul rînd, li
se cuvine întreaga noastră
recunoștință.

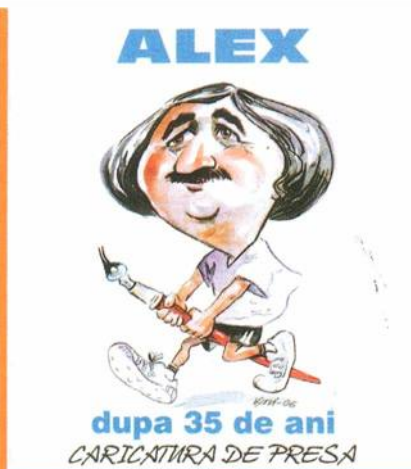

Crime la Palat...

Luptându-se cu zile caniculare sau cu furtuni violente de vară, autorii români de *crime fiction* s-au întâlnit între 23 și 26 iunie la Palatul Șuțu din centrul Bucureștiului. Holul central al Muzeului de istorie al municipiului a fost gazda primei ediții a *Mystery & Thriller Festival. Books and Movies*. Expoziție de carte la care au participat editurile Rao, Vremea, Trei, Tritonic, Crime Scene, Flacăra, Ramirez Books și Caii Verzi și dezbateri-conferințe în fiecare seară de joi până sâmbătă. Joi, pe 23 iunie, Bogdan Hrib a prezentat *Zilele ucigașe de la Zürich*. Orașul elvețian a găzduit conferința internațională a AIEP-IACW (International Association of Crime Writers), ocazie la care Romanian Crime Writers Club a fost primită în organizația internațională ca unică reprezentantă a autorilor români. Vineri, 24 iunie, sub titlul *Policier à la roumain*, autorii români George Arion, Lucia Verona, Oana Stoica-Mujea, Monica Ramirez, Andra Pavel, Stelian Țurlea, Emil Simionescu, au ieșit la raport. O întâlnire despre cum, când și cât pot fi cucerii cititorii români de mystery & thriller. Sâmbătă 25, Stelian Țurlea a fost autorul zilei, pentru că a lansat, în compania colegilor de breaslă, ultima ediție a romanului său *Ieși din rând!*, volum apărut la Crime Scene Publishing cu doar câteva zile înainte. Au fost prezentate și volumele: *Fortăreața nebunilor* de George Arion, *Crima de la Jubileu* de Lucia Verona, *Sărutul morții* al duetului Oana Stoica-Mujea și Andra Pavel, *Traficantul de umbre* de Monica Ramirez și *Ucideți generalul* de Bogdan Hrib.

Chiar dacă masele largi de vizitatori s-au lăsat așteptate, puțini, dar buni, fanii și cititorii autorilor români au fost prezenți – au cerut autografe și au pus întrebări încuietoare.

Și pentru că totul e bine când se termină cu bine, ediția a doua a festivalului, în iunie 2012, va avea loc în decorul misterios al Cetății Râșnov. Să ne vedem cu bine!

ALEX – după 35 de ani

La începutul verii, colegul nostru Aurel Ștefan Alexandrescu (ALEX, așa cum își semnează desenele), a deschis la București, la Clubul Caricaturiştilor, cea de-a XII-a expoziție personală de caricatură, după cele de la Gabrovo (1997, 2000), Skopje (1998), Galați (2000, 2001, 2002), București (2002, 2008), Saint-Just-le-Martel (2005), Ahtopol (2006) Gura Humorului (2008).

Expoziția, intitulată „După 35 de ani”, prezintă pe simeze 50 de desene de presă alese din cele peste 15.000 (!!!) publicate de ALEX între 1975 și 2010, multe dintre ele încununate cu premii la Saloanele de umor din țară și din străinătate. Adică peste 800 de prezențe la expozițiile internaționale de grup, peste 20 de premii naționale și 30 de premii internaționale, iată pe scurt cartea de vizită a lui ALEX. Această expoziție retrospectivă este până la urmă un fel de pariu cu timpul, o secvență satirică dintr-o istorie desenată a lumii care a fost. Iar cele 50 de desene ale lui ALEX de pe simezele galeriei bucureștene nu și-au pierdut mesajul și – mai ales – nu și-au pierdut umorul.

Cristina Țurlea

CENTRUL ISTORIC FINANCIAR-BANCAR AL BUCUREȘTILOR

Centrul istoric financiar-bancar al Bucureștilor

Banca Națională a României a găzduit, recent, lansarea albumului *Centrul istoric financiar-bancar al Bucureștilor*, realizat de Cristina Țurlea, doctor în arhitectură, arhitect în cadrul BNR. O carte cu povești și imagini încântătoare, de la fotografii de epocă la reprezentări actuale, de la hărți la documente de arhivă. Cristina Țurlea reconstituie, cu migală și nostalgie, imaginea unui București strălucind, cel puțin arhitectonic, printr-un grup de clădiri cu valoare de *district financiar*, până în preajma ultimului Război Mondial.

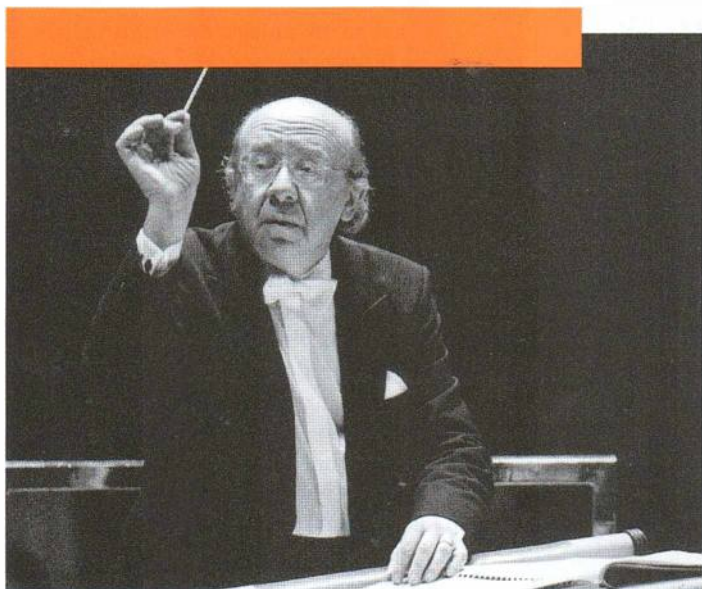
Volumul este prefăcut de guvernatorul Băncii Naționale, Mugur Isărescu, care sugerează că ar trebui reconstruit un centru financiar-bancar al Bucureștiului: „În condițiile în care în jurul Băncii Naționale sunt multe clădiri construite special pentru a asigura o bună funcționare a unor instituții bancare, consider că lucrul cel mai bun este ca aceste clădiri să fie repuse în drepturile lor firești. (...) Faptul că dna Cristina Țurlea, în cartea de față, scoate în relief clădirile grupate în centrul istoric al Bucureștilor, destinate instituțiilor financiare, redeschide dezbaterile asupra unei probleme extrem de importante: ce destinație vor dobândi în viitorul apropiat aceste clădiri”.

Cea de-a XX-a ediție a Festivalului Internațional „George Enescu” ni-l aduce pe Prokofiev, în interpretarea soților Ghenadi Rojdestvenski și Victoria Postnikova, dăruindu-i lumii tot de generosul spațiu muzical rusesc.

text Corina Anghel
foto arhiva ARTEXIM

Prokofiev, o legendă cântată rusește

„Nu-mi plac petrecerile aniversare, prefer concertele aniversare” – Rojdestvenski, la 80 de ani.

Ghenadi Rojdestvenski este un dirijor celebru. Victoria Postnikova, o pianistă cunoscută. De zeci de ani își împart viața și scenele lumii, cu abordări de neuitat ale marilor clasici ruși. Printre ei, Prokofiev, cu al său concert nr. 1 pentru pian și orchestră în re bemol major op. 10, concert pe care îl vor oferi melomanilor în septembrie, la Sala Palatului, în cadrul festivalului Enescu. Rojdestvenski se va afla la pupitrul Orchestrei Filarmonicii „George Enescu”, care, alături de corul Filarmonicii, dirijat de Iosif Prunner, va mai interpreta poemul simfonic „Vox Maris”, de Enescu, și tot un Prokofiev, aranjamentul muzical din filmul *Ivan cel Groaznic*. Dirijorul a serbat recent împlinirea a 80 de ani, printr-un concert la Teatrul Balșoi din Moscova, pe aceeași scenă pe care, cu 60 de ani în urmă, și-a făcut debutul.

Orchestra Filarmonicii „George Enescu” va concerta la festival, sâmbătă, 10 septembrie, în seria Mari Orchestre ale Lumii.

text Andrei Ichim

Hanna

Thriller-Musical

Regizor: **Joe Wright**

Actori: **Eric Bana, Cate Blanchet**

Durata: **111 minute**
Marty Adelstein Productions, SUA

Dacă ai scoate muzica din *Hanna*, ai rămâne cu un thriller oarecare și cu niște imagini de acțiune ok. Câteva filtre de culoare interesante, cadre drăguțe, dar, până la urmă, nimic deosebit. O fată este crescută până la 14 ani de tatăl ei, în pustietate. Acesta o antrenează fizic și mental pentru momentul în care va pleca, pentru că viața lor este pusă în primejdie de agenția secretă la care a lucrat el. Hanna nu a văzut niciodată televizor, lumină electrică și nici nu a ascultat muzică. Pe această premisă mizează realizatorii filmului. Este prima oară când Hanna aude muzică, iar volumul este crescut simțitor, odată cu desfășurarea acțiunii. Senzațiile îți sunt înzecite. Toate lucrurile pe care Hanna le vede sau simte sunt, mai întâi, prin intermediul sunetului: bazarul din Maroc, prima prietenă, primul sărut, parcul de distracții din Germania. Un rol important în crearea acestei stări l-au avut cei de la *The Chemical Brothers*, realizatorii coloanei sonore. Vă recomand să mergeți la acest film și veți avea parte de o experiență senzorială incredibilă. Din acest punct de vedere, Hanna arată că nu trebuie să folosești tertipurile de tipul 3D sau Imax pentru a avea parte de experiențe senzoriale inedite. Nu în ultimul rând, menționez performanțele actrițelor Saoirse Ronan și Cate Blanchet.

Recomandare: Trebuie să ascultați neapărat coloana sonoră făcută de „The Chemical Brothers” pentru acest film.

Kung Fu Panda 2

Po își trăiește visul de Războinic Dragon, apărând Valea Păcii alături de prietenii săi, maestrul kung fu, Cei Cinci Furioși. Asta până când viața sa nemaipomenită începe să fie amenințată de apariția unui ticălos care plănuiește să folosească o armă ultrasecretă pentru a cuceri China și a distruge arta kung fu. Po trebuie să caute în trecutul său și să scoată la iveală secretele misterioasei sale origini. Numai așa va reuși să descătușeze forțele de care are nevoie. Nu veți găsi aproape nimic nou la *Kung Fu Panda*, dar asta nu este un lucru neapărat rău. Avem aceeași căutare a sinei, ca în prima producție, iar personajele sunt, în cea mai mare parte, aceleași. Însă filmul este destul de potrivit pentru această perioadă a anului, cu o condiție: să nu căutați o capodoperă *Pixar* aici. Vă vor încânta cu vocile lor Jack Black, Angelina Jolie, Jackie Chan, Gary Oldman, Jean-Claude Van Damme.

O continuare simpatică

Regizor: **Jennifer Yuh**
Actori: **Jack Black, Jackie Chan**
Durata: **91 minute**
Dreamworks Animation, SUA

Recomandare: Vă sugerez să revedeți „Kung Fu Panda 1” și să vă amuzați de primele sale aventuri.

Principii de viață

Sau farmecul prea puțin discret al burgheziei

Regizor: **Constantin Popescu**
Actori: **Vlad Ivanov**
Durata: **97 de minute**
HiFilm Production, România

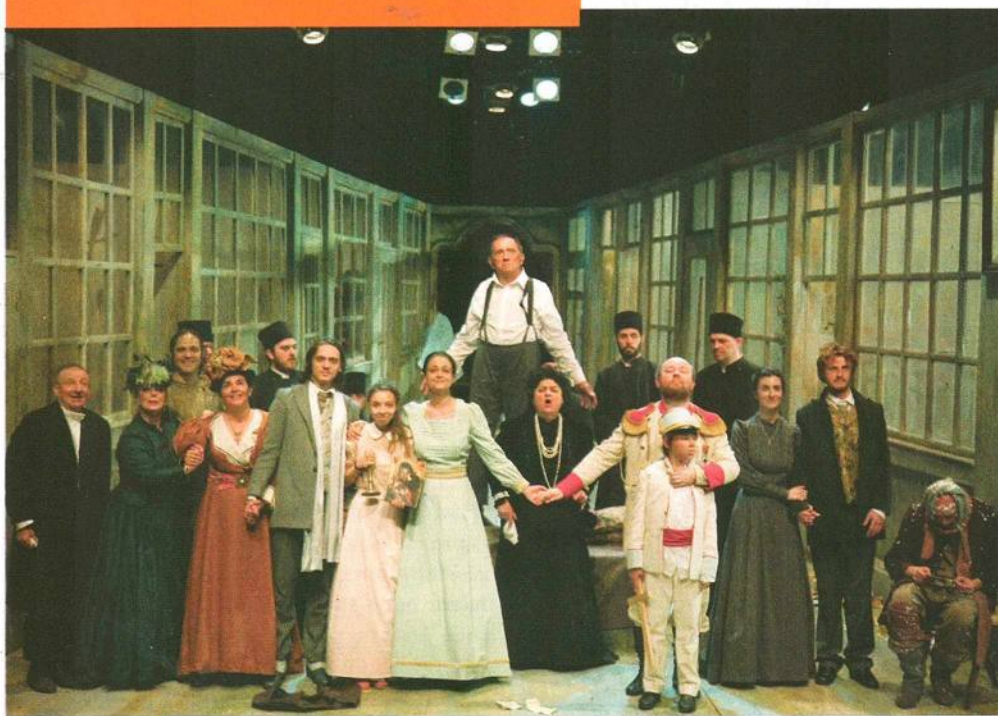
Filmul lui Constantin Popescu vorbește despre noii îmbogățiți din România, pentru care o casă pe pământ și o soție mai tânără par a fi un ideal tip. Un film despre cei care, printr-o afacere sau alta, reușesc să se „descurce”. Despre cei care împing România „înainte”. Protagonistul filmului se străduie să împace și capra, și varza: are un fiu adolescent dintr-o căsătorie anterioară și încearcă să rămână în relații bune atât cu băiatul, cât și cu fosta lui soție. Însă nu prea reușește. El este frustrat de noua soție, de clienți și atunci îi pedepsește pe cei din vechea familie, pe care încă o întreține. Și o face cu destulă duritate. Cea mai spectaculoasă scenă este cea în care Vlad Ivanov apare dezbrăcat și dansează pe o melodie rock din tinerețe. Are burtă, chelie și se mișcă frenetic. Filmul are meritul că reușește să surprindă cu destulă forță crâmpie de viață reală și lucruri de care ne-am lovit cu toții. Vlad Ivanov arată, din nou, că este unul dintre cei mai talentați actori de film pe care îi avem. *Principii de viață* este unul dintre filmele bune pe care le-am urmărit în ultima vreme.

Recomandare: Insist să vizionați acest film în momentul în care va apărea pe marele ecran. A luat premiul de regie la ultimul TIFF.

În tradiția montărilor extraordinare de la „Bulandra”, Alexandru Darie aduce pe scena de la Sala „Toma Caragiu” ultimul său spectacol, „Însemnările unui necunoscut”, o dramatizare de Ion Cojar după opera lui F.M. Dostoevski.

text Radu Pocovnicu
foto arhiva Teatrul Bulandra și
Teatrul Odeon

Însemnările unui necunoscut

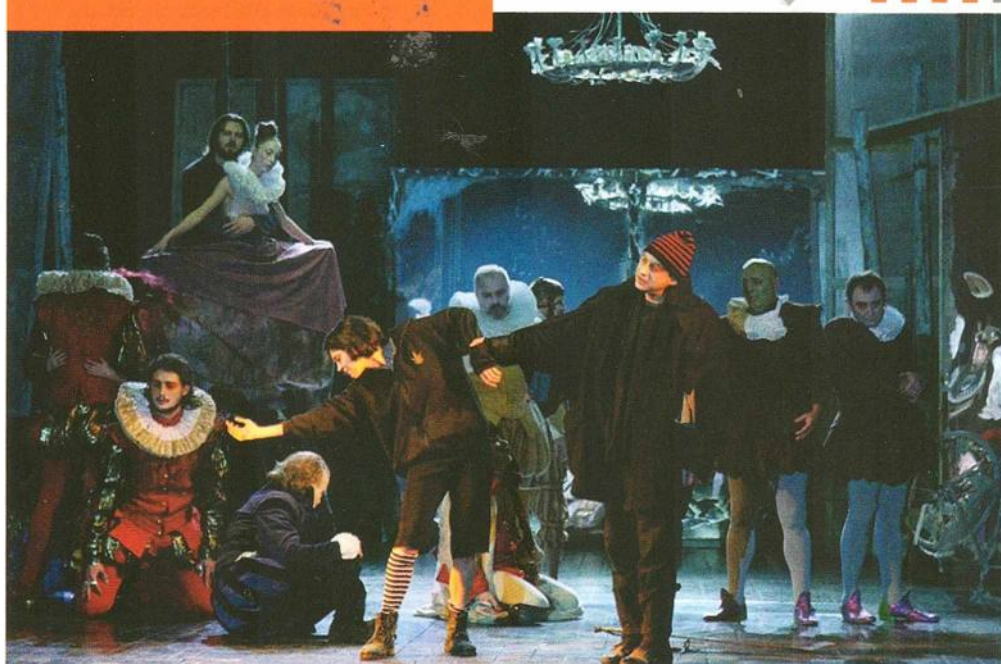
Alexandru Darie montează un spectacol clasic și modern în același timp.

De F.M.
Dostoevski
Cu: Mihai
Constantin,
Virgil Ogășanu,
Tamara
Buciuceanu...
Regia:
Alexandru Darie
Teatrul:
„Bulandra”

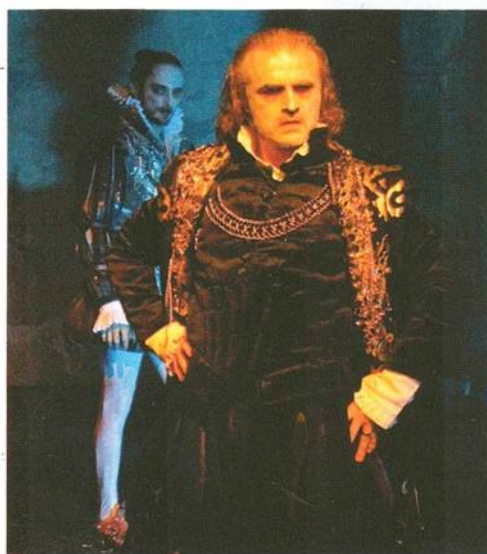
Însemnările unui necunoscut au în centrul său un personaj absurd și captivant, Foma Fomici (Virgil Ogășanu), care atrage spre el toate energiile celor din preajma sa. Mișcarea e centrifugă, toți se învârt ca niște marionete în jurul lui. *Dacă ceilalți au o rațiune de a exista, aceea sunt eu!* – pare să fie principiul după care se călăuzește acesta și, într-adevăr, sedus iremediabil de Foma Fomici, tot alaiul de suflete de la moșia colonelului Rostanaev (Mihai Constantin) este copleșit de neputința de a se ridica de sub povara impetuosului personaj. Pe de o parte, avem amorul propriu excesiv al lui Fomici și ilara sa autovictimizare, iar pe de alta, gingășia, naivitatea sau stupoarea celorlalți. Cum este posibil ca atâția indivizi să îi cadă pradă șantajului acestui farso sentimental? Din pasivitate? Resemnare? E vorba mai degrabă de acea lentoare și slăbiciune irațională rusească, descrisă atât de bine de marii scriitori ruși. Până la urmă, severitatea impusă de prezența absurdă a lui Foma Fomici îndepărtează orice fărâmbă de umanitate, creând doar relații false între el și ceilalți. Spațiul gândit de scenografa Maria Miu e unul dintre punctele forte ale *Însemnărilor*. Culoarul central – spațiu de trecere și staționare care stabilește ritmul acțiunilor, limitat de o parte și de alta de mai multe uși, ferestre și intrări, unele deschise vederii – unde au loc mișcările de culise și unde se pot vedea adevăratele suflete ale personajelor.

După „Epopoea lui Ghilgamesh”, Dragoș Galgoțiu revine la „Odeon” cu o nouă montare spectaculoasă, „Viața e vis”, de Calderon de la Barca. Avatarurile devenirii umane au devenit o temă constantă în ultima vreme pentru regizor.

Viața e vis

De Calderon de la Barca
Cu: Marius Stănescu,
Nicoleta Lefter,
Istvan Teglas...
Regia: Dragoș Galgoțiu
Teatrul: „Odeon”

„Viața e vis”, un spectacol plin de poezie și culoare.

Un oracol îi prezice regelui Basilio că nașterea fiului său va provoca moartea mamei și că, odată ce va deveni rege, acest fiu va fi un tiran. Regele Basilio încearcă să înlăture împlinirea profețiilor și-l închide pe fiul său, Sigismundo, în turnul unui castel. Cuprins de remușcări, regele îl aduce la curte pe Sigismundo, care era adormit cu ajutorul unui narcotic. Trezindu-se în palatul somptuos, prințul își manifestă de îndată cruzimea prevestită. Basilio îl trimite din nou la închisoare pe fiul său, iar Sigismundo, trezindu-se, crede că a visat. Dar poporul se răscoală în sprijinul lui Sigismundo, pe care îl consideră moștenitor legitim, iar acesta este adus pe tron. Sigismundo își iartă tatăl, după ce își înfrânge un prim impuls de răzbunare, și își schimbă complet firea, hotărât să devină un rege mărinimos, pentru ca iluzia vieții să nu se mai spulbere de această dată. Aceasta e povestea originală. De reținut, la spectacolul lui Dragoș Galgoțiu e că, interpretând opera lui Calderon de la Barca, regizorul creează un dublu. Instinctul și conștiința potențiale în același individ au nevoie de separare fizică, de doi actori. Pe de o parte bestia, jucată excelent de Istvan Teglas, pe de alta reflexivul Marius Stănescu. Iar conflictul, lupta interioară dintre bine și rău, devine astfel și mai vizibil. Ca o concluzie, aș spune că există ceva fascinant în acest spectacol, decorul, luminile, costumele te duc cu gândul la capodoperele lui Robert Wilson. „Descoperim că iluzie este tot ceea ce privim și tot ceea ce atingem, înțelegem că în jurul nostru totul e fragil, totul pare muribund pentru că totul dispare la o adiere de vânt, descoperim că privim lumea doar într-o oglindă, dincolo de fiecare iluzie sunt mereu alte iluzii” – Dragoș Galgoțiu.

LITERATURĂ

RUGĂCIUNILE
RĂMÂN
ACELEAȘI

Autor Tuna Kiremitci,
Tritonic LIT, 128 pagini,
13 x 20 cm.

Un roman sensibil și
suav, pe o temă gravă – deșărădăcinarea... Un
roman cu două personaje în dialog. O
doamnă în vârstă, refugiată într-o mare capi-
tală europeană, caută compania unei tinere
vorbitoare de limba turcă. Amintirile dure-
roase întreșesute cu un prezent în cerc. Un
roman bijuterie, de citit neapărat.

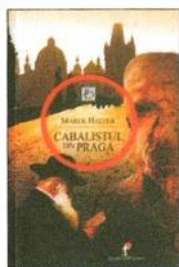

MENAJERIA LUI JAMBACH

Autor Carol Birch, Strada Ficțiunii, All, 334 pagini, 13 x 20 cm.

Londra, 1857. La docuri, în vâlmășagul de mirodenii indiene, statuete
chinezești, diavoli tasmanieni și alte creaturi nemaivăzute, un băiețel este
atacat de un tigru. Pentru curaj, micul Jaffy Brown se alege cu o slujbă la
menajeria lui Jamrach. Și povestea începe...

CABALISTUL
DIN PRAGA

Autor Marek Halter,
Strada Ficțiunii, All, 234
pagini, 13 x 20 cm.

Secolul XVI. Europa e în
fierbere. La Praga, în cartie-
rul evreiesc, marele cabalist MaHaRal ține un
ritual secret. Prin magia cuvântului, el insuflă
viață unui monstru de lut cu puteri nelimitate,
menit să-i apere poporul: faimosul Golem.
Legendă rescrisă magistral...

Top 10 FLACĂRA

2. *Caesar Imperator*, autor Max Gallo, Alfa.
2. *Băieți aproape buni*, Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. *Cercul virtuos*, autor H. Salem, Tritonic LIT.
4. *Menajeria lui Jamrach*, autor Carol Birch, Strada Ficțiunii, All.
5. *Olive Kitteridge*, autor Elizabeth Strout, Litera.
6. *Sus, în aer*, autor Walter Kirn, Strada Ficțiunii, All.
7. *Suflete cu ieșire la mare*, autor Valeriu Stancu, Tritonic LIT.
8. *Ghicit de seară*, autor Liviu Radu, Tritonic LIT.
9. *La asfințit*, autor Stephen King, Nemira.
10. *Cabalistul din Praga*, autor Marek Halter, Strada Ficțiunii, All.

SCIENCE FICTION, FANTASY & HORROR

PREMIILE
GALILEO 2011

Editor Horia Nicola
Ursu, Millennium Books,
318 pagini, 14 x 20 cm.

Lume bună în acest an
și încă nu e 2012! George Anania, Oliviu
Crăynic, Costi Gurgu, Michael Haulică,
Ștefania Cristina Czeller, Mircea Oprea, Florin
Pitea, Liviu Radu, Cristian Mihail Teodorescu,
Marian Truță... Cum s-ar zice: crème de la
crème!

SFÎRȘITUL
LUMII

Editor Martin H.
Greenberg, Millennium
Books, 430 pagini, 14 x 20
cm.

Cu subtitlul: *Povestiri despre Apocalipsă*. Și
aici numai nume mari: Neil Gaiman, George
R.R. Martin, Roger Zelazny, Arthur C. Clarke,
Norman Spinrad, Poul Anderson, Orson Scott
Card și mulți alții. O antologie de rasă pură!

SINGUR PE ORMUZA

Autor Liviu Radu, Millennium Books, 240 pagini, 14 x 20 cm.

Cea mai mare calitate a lui Liviu Radu este, fără îndoială, știința de a
inventa povești și de a le spune. Cu grijă, așezat, clasic – dacă vrei. Fără a
se lăsa furat de cuvinte, atent la poveste. Dacă mai spun că Liviu Radu știe
povești „de aventuri”, cred că se poate spune că ne aflăm în fața unei
rarități. Doamnelor și domnilor, povestitorul s-a întors! (Michael Haulică)

Top 10 FLACĂRA

1. *Războiul bătrânilor*, autor John Scalzi, Millennium Books.
2. *Sfârșitul lumii*, editor Martin H. Greenberg, Millennium Books.
3. *E greu să fii zeu*, autori A. & B. Strugațki, Paralela 45.
4. *Ultima colonie*, autor John Scalzi, Millennium Books.
5. *The City & The City*, autor China Mieville, serie de autor, Tritonic.
6. *Umbre stăruitoare*, autor Glen Cook, Millennium Books.
7. *Cronici de la capătul pământului*, autor Costi Gurgu, Millennium Books.
8. *Iureșul săbiilor*, autor George R. R. Martin, Nemira Nautilus.
9. *Zburătorii nopții*, autor George R.R. Martin, Nemira.
10. *Vânătoarea sfântă*, autor Lois McMaster Bujold, Tritonic.

MYSTERY & THRILLER

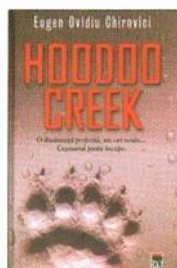

IEȘI DIN RÂND!

Autor Stelian Țurlea, Crime Scene, 176 pagini, 11 x 18 cm.

Antrenant, cu suspans, scris în ritm profesionist, romanul este

compus până la un punct pe cele mai sigure și mai clasice rețete ale genului. (Dan C. Mihăilescu) Ultimele aventuri ale unuia dintre cele mai simpatice personaje ale polițierului postdecembrist. (Radu Cosașu)

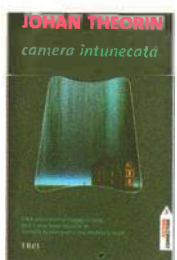

HOODOO CREEK

Autor Eugen Ovidiu Chirovici, Rao, 188 pagini, 13 x 20 cm.

Pe autorii români capabili să dozeze cu atâta iscusință ingredientele de succes

ale unui asemenea tip de literatură îi numeri pe degetele unei singure mâini. (George Arion) O dimineată perfectă, un cer senin... Coșmarul poate începe.

CAMERA ÎNTUNECATĂ

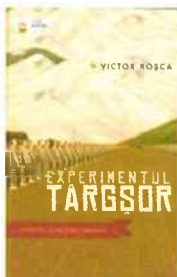
Autor Johan Theorin, Fiction Connection, Trei, 495 pagini, 14 x 20,5 cm.

Și pentru că se apropie sfârșitul de an și o furtună de zăpadă amenință să acopere insula Öland, Joakim începe să creadă că cele mai înfricoșătoare povești pe care le-a auzit despre Eel Point ar putea fi adevărate. Un nordic noir autentic!

Top 10 FLACĂRA

1. Nu-i ușor să spui adio, autor Raymond Chandler, Nemira.
2. Fortăreața nebunilor, autor George Arion, Crime Scene.
3. Traficantul de umbre, autor Monica Ramirez, Ramirez Books.
4. Crima de la Jubileu, autor Lucia Verona, Crime Scene.
5. Sărutul morții, autori Oana Stoica-Mujea și Andra Pavel, Tritonic.
6. Hoodoo Creek, autor Eugen Ovidiu Chirovici, Rao.
7. Magazinul de sinucideri, autor Jean Teule, Strada Ficțiunii, All.
8. Camera întunecată, autor Johan Theorin, Trei.
9. Epitaf pentru un spion, autor Eric Ambler, Cartea de buzunar, Curtea Veche.
10. Furor, autor Markus C. Schulte von Drach, Rao.

NON - FICTION

EXPERIMENTUL TÂRGȘOR

Autor Victor Roșca, Curtea Veche, 424 pagini, 13,5 x 20 cm.

„Am scris această carte ca pe un omagiu

adus generației de adolescenți, elevi de liceu, care au avut curajul să se opună dictaturii comuniste și să refuze colaborarea cu diavolul, atunci când cea mai mare parte a populației se supunea cuminte, cedând în fața forței brutale.” (Autorul)

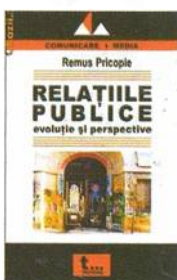

ORACOLELE ȘTIINȚEI

Autor Karl Giberson și Mariano Artigas, Curtea Veche, 384 pagini, 13 x 20 cm.

Oameni de știință

celebri despre Dumnezeu și religie. Șase mari iluminați din domeniul științific, numărându-se printre cei mai distinși și mai bine cunoscuți oameni de știință ai vremurilor noastre, antagoniști ai credinței religioase, sunt supuși unei cercetări atente.

RELAȚIILE PUBLICE - EVOLUȚIE ȘI PERSPECTIVE

Autor Remus Pricopie, Tritonic Comunicare Media, 256 pagini, 13 x 20 cm.

Cartea de față aparține, în mod evident, categoriei nobile a lucrărilor academice de sinteză și de anvergură enciclopedică asupra unui domeniu fundamental al comunicării, cel al sistemului de relații publice. (Ioan Drăgan)

Top 10 FLACĂRA

1. Gabriel Garcia Marques. O viață, autor Gerald Martin, Litera Internațional.
2. 54+1/24, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. Relații diplomatice româno-italiene 1918-1940, autor Lilian Zamfiroiu, Tritonic.
4. Programarea binelui, autor Claudiu Lucaci, Caii Verzi.
5. Dă-mi banii tăi, autor Gabriel Brănescu, Tritonic.
6. Cum se scrie un best-seller, autor Monica Ramirez, Tritonic.
7. Exerciții pentru fericire, autor Adriana Petrescu, Ramirez Books.
8. Căderea Constantinopolului, autor Steven Runciman, Nemira.
9. Civilizația în tranziție, autor C.G. Jung, Trei.
10. Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi, autor Monica Ramirez, Tritonic.

Cum poate ajunge un autor în afara literaturii? Simplu. Neavând talent. În literatură, dacă talent nu e, nimic nu e. Altă metodă constă în ideologizarea literaturii. Deși dispune de o impresionantă forță de a influența conștiințele, literatura este fragilă și se sfărâmă imediat dacă i se cere în mod autoritar să convingă oamenii de ceva. Ea are nevoie de libertate ca să-și desfășoare frumusețea. Încercarea de-a o subordona e ineptă, e ca și cum cineva ar vrea să pună mâna pe curcubeu.

text Alex. Ștefănescu
ilustrație Linu

În afara literaturii

Un tânăr din București, Iulian Dobre, vrea să reabiliteze fabula, un gen considerat demodat încă de acum cincizeci-șaizeci de ani. Volumul său *Fabule pentru toți*, apărut de curând, cuprinde și o prefață-pledoarie, semnată de autor, în care se rezumă – de altfel, destul de imprecis și neconvingător – istoricul genului și se evidențiază valoarea sa pedagogică. Fabulele propriu-zise sunt naive și neclare, iar morala cade adeseori pe alături, mărinzind confuzia. În loc să reabiliteze genul, Iulian Dobre îl mai îngroapă o dată. Să citim împreună:

„Vine vulpea din pădure/ Cu un coș plin de mure/ Ursul vrea pe-ascuns să-l fure./ Însă vulpea se păzește/ Și pe urs îl ocolește/ Ceea ce-l dezamăgește./ Morala:/ Cine vrea să fure mure/ Să nu uite că-n pădure/ Drumurile sunt obscure.”

Bineînțeles că în pădure drumurile sunt obscure. De ce am considera asta o revelație? În fraza „Ursul vrea pe-ascuns să-l fure” sesizăm un pleonasm: cine fură o face, implicit, pe ascuns (nu întâmplător există și expresia „pe furiș”, derivată de la verbul „a fura”). În sfârșit, este greu de imaginat că un urs fură de la vulpe, de obicei, în lumea fabulelor, se întâmplă invers.

Să mai luăm un exemplu de istorisire în versuri șchioape, încheiată cu un truism care ține locul de morală:

„O cioară plină de orgoliu/ Spunea că-i neagră căci e-n doliu/ Și văduvă fiind așteaptă/ Să urce în societate înc-o treaptă/ Printr-o căsătorie mai înțeleaptă/ Atunci veni s-o ceară de nevastă/ Un

penguin alb-negru dintr-o castă/ Cu faimă deloc proastă./ Dar cioara brusc a strâmbat din nas/ Că-i ocupată cu un parastas/ Și pe penguin/ L-a și mutat puțin./ Morala:/ Când ești tot negru fii integru/ Și nu-l disprețui pe cel care pe lângă alb are și negru.”

Mai potrivită ar fi altă morală: Când n-ai talent fii cu scrisul reticent, iar dacă totuși scrii, fii măcar coerent.

Cunoscut și apreciat pentru mobilitatea sa intelectuală, pentru spiritul ludic, pentru înclinația de a face jocuri de cuvinte hazoase, Paul Georgescu a fost în tinerețe cu totul altfel. Și anume, a fost un apologet patetic al regimului comunist și, în viața literară, un procuror sumbru, pregătit să incrimineze orice abatere a scriitorilor de la dogma realismului socialist. Culegerea de articole *Încercări critice*, publicată în două volume în 1957-1958, este documentul acelei perioade rușinoase din biografia sa. Eseistul înălță pe atunci un adevărat imn de slavă puterii străine care ne ocupase țara și instaurase cu forța un regim calificat azi, pe bună dreptate, „ilegitim și criminal”. Paul Georgescu îi numea pe ocupanți, cu elan poetic, „armatele purpurii”:

„Putem înțelege noi, astăzi, cât de măreață este epoca pe care o trăim? Ne putem noi închipui ce s-ar întâmpla astăzi cu poporul nostru, cu fiecare dintre noi, dacă armatele purpurii nu ne-ar fi salvat într-o luminoasă zi de august?”

În aceiași termeni ditirambici, criticul atribuia merite exorbitante partidului comunist în dezvoltarea literaturii, deși partidul comunist nu făcuse altceva decât să perturbe și uneori să blocheze creația literară în România:

„Pornind de la principiul partinității, estetica

marxist-leninistă și literatura realist-socialistă se dezvoltă sub conducerea înțeleaptă a partidului. Numai datorită îndrumării ei de către partid, s-a putut ivi și se poate dezvolta o literatură populară, viguroasă, demnă de epoca construirii socialismului.”;

Paul Georgescu nu era însă numai un glorificator de serviciu, ci și un denunțator al scriitorilor care se gândeau cu admirație și nostalgie la marii critici literari din istoria literaturii române, ca Maiorescu sau Lovinescu:

„Obiectivismul burghez se mai manifestă încă la noi, se aud voci în favoarea «reconsiderării obiective» a lui Maiorescu, Lovinescu sau a unor scriitori burghezi, iată de ce trebuie să trecem la studii ample, obiective și științifice, în care să demonstrăm caracterul profund reacționar al concepției acestor critici.”

La bătrânețe Paul Georgescu a retractat ceea ce a spus în tinerețe. A fost însă prea târziu.

Eu sunt Bibicu, nene Iancule! Poftim de vezi!

După cum s-a putut constata alaltăieri, la chioșcurile de difuzare a presei, revista **Academia Cațavencu** nu a dispărut de pe piață, așa cum băteau depeșele mincinoase. Ba mai mult, publicația, în formă grafică și neștirbit spirit înțepător, a căpătat un suflu nou, s-a întors la esența textului caragealean, este vie și combate mai bine ca oricând. Cititorii trebuie să știe că am reconstruit integral designul fiecărei pagini deoarece noua echipă redacțională nu a primit de la echipa expirată (curat murdar!) nici cea mai mică informație grafică. Acesta este și motivul pentru care am apărut în doar 16 pagini. Acceptați scuzele noastre. Miercurea viitoare ne reîntâlnim în formatul standard, 24 de pagini.

Iertăciune și internauților obișnuiți să ne găsească pe rețelele de socializare, dar blocarea lor mișelească este acum în grija avocaților noștri, aveți puținică răbdare!

Am deschis site-ul **www.academiakatavencu.info**, precum și **facebook.com/academiakatavencu.info**, unde ne găsiți fără greș!

Doamnelor și domnilor, onorabili concetățeni, fraților! Cumpărați-ne și ne vizitați, pentru că suntem mai buni decât ei iar în timp ce Mircea se face că lucrează noi chiar lucrăm pentru voi!

Redacția Academia Cațavencu

Un personaj care să scrie despre autorul său? De ce nu, dacă, uneori, relațiile dintre cei doi depășesc spațiul ficțiunii.

text Andrei Mladin

La drum cu autorul meu

Presa „pe fază”
la aceste
întâlniri: „Viața
liberă”, „Vremea
nouă”, „Info
Tecuci”

L-am însoțit pe George Arion, autorul care mi-a dat viață, într-o călătorie pe meleagurile sale natale, unde și-a lansat cel mai recent roman, *Fortăreața nebunilor*. Am vrut să-l văd cum se descurcă atunci când e printre oameni și cum le vorbește. Și la Tecuci – unde s-a născut – și la Bârlad – unde a urmat primele clase și a învățat să citească – și la Galați, oamenii l-au înconjurat cu o simpatie deosebită. M-a uimit numărul mare al celor dornici să-l cunoască. La Casa de cultură și la Colegiul Național „Spiru Haret” din orașul lui natal, la Biblioteca „Stroe Belloescu” din Bârlad, la Biblioteca „V.A. Urechia” din Galați, sălile care au găzduit întâlnirile au fost neîncăpătoare. Au fost de față poeți, prozatori, jurnaliști, reprezentanți ai autorităților locale. Printre ei – Vasile Ghica, Dionisie Duma, Ionel Necula, Eleonora Stamate, Viorel Burlacu, Gruița Novac, Ilie Zanfir, Angela Ribinciuc, Cezara Mironică. I s-au pus multe întrebări, a răspuns emoționat, dar cu o franchețe care i-a cucerit pe cei prezenți. N-am fost gelos pe succesul lui – deseori a fost pomenit și numele meu, ca un alter-ego al scriitorului. N-a negat că mi-a împrumutat unele dintre trăsăturile sale fizice, de comportament și limbaj. Dar uneori l-am simțit stânjenit de suprapunerea, până la confuzie, cu mine, eroul său, susținând că Andrei Mladin este doar o proiecție ideală a sa. O afirmație care mi-a făcut multă plăcere, așa că îl voi mai însoți și la alte lansări de carte. Cu o condiție: aceea ca tot eu să fiu personajul principal al narațiunilor.

Opera Națională București vă invită la

PROMENADA OPEREI!

concert în aer liber cu acces gratuit
20 august 2011, esplanada Operei

detalii pe www.operanb.ro

Aventura numită internet a început de la cărți pentru Cătălin Teniță, fondatorul treeworks.ro.

Cătălin Teniță pune „filtru uman” în social media

„Fundamental de la un moment încolo, internetul devine social. Nu mai este o colecție de broșuri, ci de comunități”.

„Întotdeauna am citit, din primul an în care am învățat să citesc mi-am luat cărți. Și acum îmi cumpăr multe, din păcate mai multe decât am timp să citesc. Dar tot citesc cel puțin o carte sau două pe săptămână. Și recunosc că e un hobby destul de costisitor. De exemplu, achiziționez de pe e-bay cărți în ediție limitată, semnate de autori, e amuzant cum ajung să mă tocnesc pentru a scoate un preț cât mai bun. Dar este cam singurul mod în care mă relaxez”, spune Cătălin Teniță, care are un background profesional variat. A făcut liceul de informatică, a urmat Dreptul, a fost jurnalist și a tradus pentru Editura Nemira..

La începuturile anilor 2000, Cătălin împreună cu Remus Cernea, cunoscut pentru activitățile sale din zona umanistă, au înființat o asociație culturală, *Noesis*. „Mie mi-ar plăcea să fiu profesor de istorie, dar sunt mai burghez de felul meu, am înțeles că trebuie să-ți mai plătești și curentul și să mănânci. Povestea cu *Noesis* se întâmpla acum vreo 10, 11 ani. Publicam cărți electronice pe un site, a mers destul de bine, (în sensul că eram vizibili și făceam o muncă de pionierat care ne plăcea enorm) ne-a ajutat și Microsoft. Cred că am fost primii care am scos cărți virtuale în România. Apoi am publicat enciclopedii cu I.L. Caragiale, cu Eminescu, cu Brâncuși. Reușisem să polarizăm această piață, mai era doar *Liternet*. A fost o perioadă frumoasă, e drept că exista și mai mult entuziasm decât acum.”

La scurt timp după ce a terminat facultatea s-a angajat la *RoGenerator*, care începuse să dezvolte proiecte destul de puternice,

structurale. „Abia după vreo doi ani mi-am zis să încep afacerea mea și să fac ceea ce îmi doresc. Asta e *Treeworks*.” Cu ce se ocupă *tree-works*? „Cu două lucruri. Unu. Proiecte mari, site-uri pe zona de publishing din România. Acum avem multe proiecte pe afară, având în vedere că piața românească a scăzut. Dar nu de proiecte duc lipsă, mai mult mă îngrijorează că nu găsesc oamenii de care am nevoie. Și doi. Proiectele noastre personale, *tpu.ro*, *zelist.ro*, *gustos.ro*”

TPU.ro este unul dintre cele mai mari site-uri de socializare din România, (de fapt cel mai vizitat conform SATTI). „De multe ori ai întrebări la care nu găsești răspuns prin google. De exemplu, nu găsești o grădiniță cu program prelungit în zona 1 Mai. Ai nevoie de un răspuns de la cineva care și-a dus copilul la grădiniță acolo și poate să-ți spună despre asta din propria experiență. Unii schimbă idei, ajung să se cunoască, alții pun doar întrebări punctuale. Ne focusăm să creăm o atmosferă pozitivă. Sunt copii care au descoperit problemele legate de sex și le discută cu inocență. Oamenii răi sau idioți vor râde de ei, dar există și oameni normali care înțeleg că e vorba de niște copii și răspund ca atare. Românii, și aici e și vina presei, nu au apetență spre discurs. De vină e societatea patriarhală în care trăim și faptul că părinții nu i-au învățat pe copii să argumenteze. TPU e ca o agoră, în care fiecare discută ce vrea. E nevoie de căldură umană. Multe întrebări din lumea asta n-au nevoie de informație, ci de un anumit *environment*, de o anumită înțelegere. Cred că filtrul uman este foarte important în privința internetului, iar TPU este despre orice, prin filtrul uman.”

„Pe internet sunt două tipuri de comunități compuse din oameni care inițial nu se cunosc din viața reală, dar care au un interes comun și ies împreună, se ajută între ei, cum sunt

**„Oamenii generează
conținutul, oamenii
generează valoarea. Eu
vreau să fiu ca statul
minimal. Să creez
condițiile, dar nu să
impun o direcție. Doar să
mă asigur că oamenii nu
își scot ochii.”**

motocicliști.ro. Și doi, comunitățile generaliste, ca Twitter, Facebook, unde relațiile între oameni sunt mult mai vagi, dorești să le comunici ceva, dar nu ții neapărat să-i cunoști. Nici blogosfera nu mai e ce era odată. Acum e folosită ca o formă de influență politică, socială, economică. Înainte, oamenii tindeau să se exprime mai elaborat în articole care incitau, invitau la un feed-back mai pe larg. Între timp a apărut Twitterul și ești silit să scrii 140 de caractere, iar pe Facebook dai like-uri. Decât să comentezi, dai un like. Ce se întâmplă? Nu poți să ai în același timp o relație cu foarte mulți oameni și profunzime foarte mare. Internetul ucide relațiile mai profunde. Și comunitățile de genul ăsta... E foarte mult zgomot pe internet, asta-i partea nasoală.”

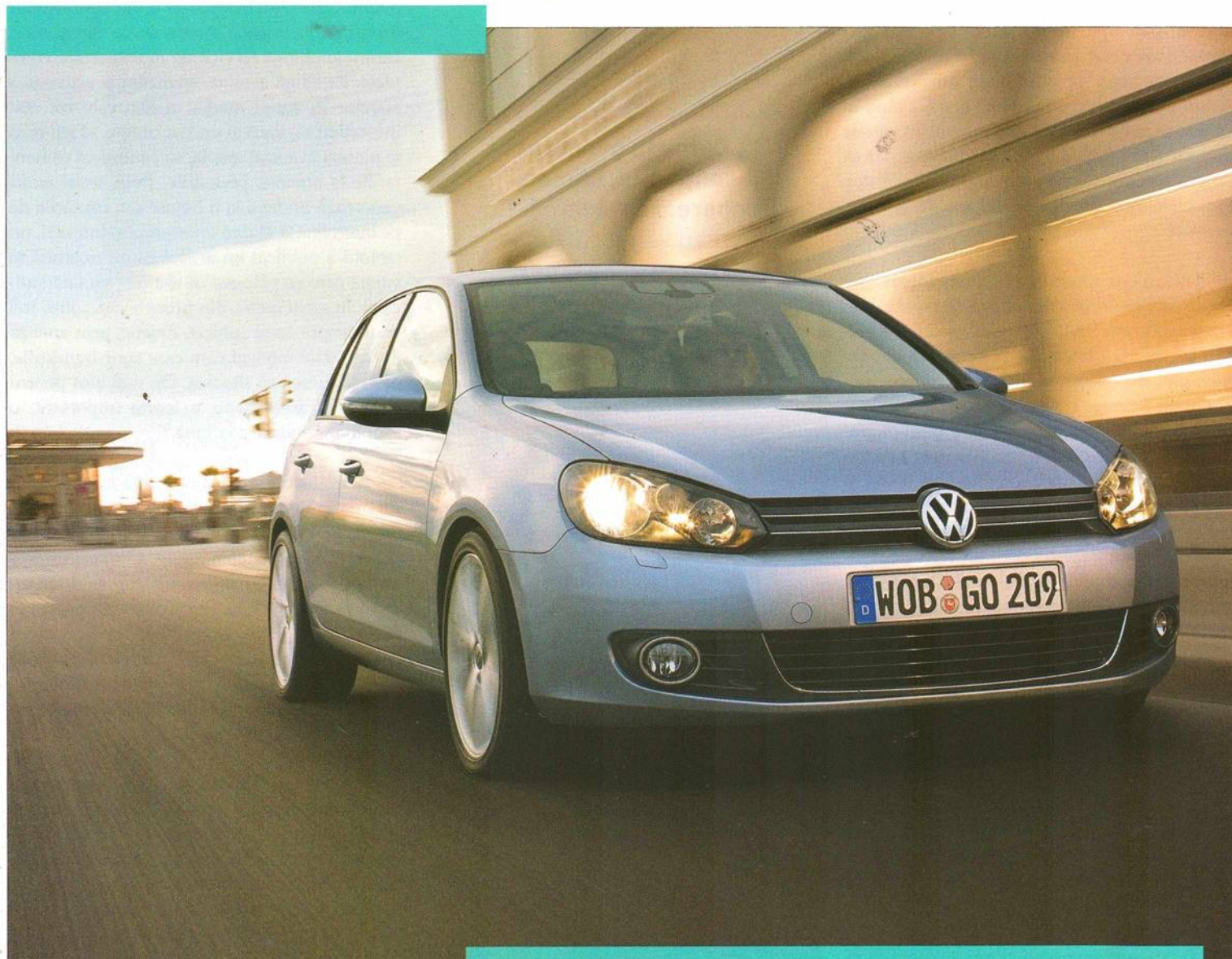
Un alt site al *treeworks* este platforma de monitorizare *zelist.ro*, care se ocupă de furnizarea unor date statistice începând de la monitorizarea blogurilor, până la comentariile din online. „*zelist.ro* a început de la întocmirea unor topuri, dintr-o joacă. Acum avem clienți mari cărora le oferim servicii de monitorizare complete. Pe lângă acestea, analizăm și activitatea ziarelor în social media. Astăzi este tot mai important ca, dacă ai un ziar online, să știi cum te plasezi în social media, să controlezi comentariile la articole, preluările. Deja, *social media* generează undeva la o treime din căutările de pe internet. Ca să dau un exemplu. Într-o zi, un tabloid a publicat un articol cu o , doamnă în vârstă care se plângea că n-a fost violată suficient. În *social media*, din primele cinci știri, trei erau despre acest subiect. Practic, prin analiza acestor date înțelegi cam care sunt trendurile, ce vrea lumea să citească. Or, mai ales pentru companii, acest lucru e foarte important, o formă de sondare continuă.”

Fondatorul unora dintre cele mai accesate site-uri din România nu crede că ideile sunt cele mai importante în demararea unor proiecte. „Cred că ideile are toată lumea. Cea mai importantă este execuția, și aici e vorba de două lucruri. Peseverența, să găsești o poziționare și să fii ferm pe ea și, doi, să ai echipă bună, să crezi împreună. Noi nu pornim proiectele doar din pasiune. Identificăm nișe. Comunitățile în jurul lucrurilor foarte generale, de exemplu. Să găsești lucrurile în jurul cărora se pot crea comunități virtuale nu e ceva foarte complicat. Aici creăm noi. Site-uri de publishing pentru alții și comunități pentru noi.” Toate de succes, din câte se pare. Ai vreo rețetă? „Am avut și eșecuri notabile! Eșecuri care au luat premii! Sunt proiecte care par că vor ieși, dar nu reușesc, și alte proiecte care nu par mare brânză, dar se ridică. E și o chestie de noroc. Mai bine spus, de analiză și noroc, de evaluare și noroc, experiență, know how... Ține și de rețea. Dacă, să spunem, ai un site mai mare, poți mai ușor să amorzești un al doilea site.”

Analiza popularității de care se bucură anumite automobile în Europa poate oferi informații prețioase cumpărătorilor din România.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Mașinile preferate ale europenilor

Pe locul întâi în preferințele cumpărătorilor europeni din aproape 30 de țări este „Volkswagen Golf”.

D
Datele culese din mai multe surse, printre care Asociația Europeană a Producătorilor de Automobile și compania de cercetare JATO arată că vânzările de automobile sunt în creștere în Europa, în ciuda scăderii unor piețe importante (Spania, Italia și Marea Britanie). Astfel, după un început mai timid, luna mai a oferit o creștere de 7,1%, față de aprilie, iar în acest moment, anul 2011 este cu doar 0,8% mai slab decât 2010. Explicația stă în dispariția programelor de stimulare a cumpărării de automobile din mai multe state europene.

În România s-au vândut, în primele 5 luni ale anului, puțin peste 23.000 de automobile, ceea ce este în continuare un declin față de anii precedenți. Până acum se vindeau chiar și 100.000. Față de perioada similară a anului trecut, scăderea este de 12%.

Volkswagen Golf are o faimă extraordinară și poate fi considerat o legendă în lumea auto. Dar vânzările sale nu se bazează doar pe atât. Cumpărătorii europeni îl apreciază și pentru că păstrează un standard de calitate înalt, are o presă foarte bună și poate fi ușor configurat cu o multitudine de motoare și opționale. În plus, piața germană are o pondere foarte importantă, iar nemții țin la produsele lor.

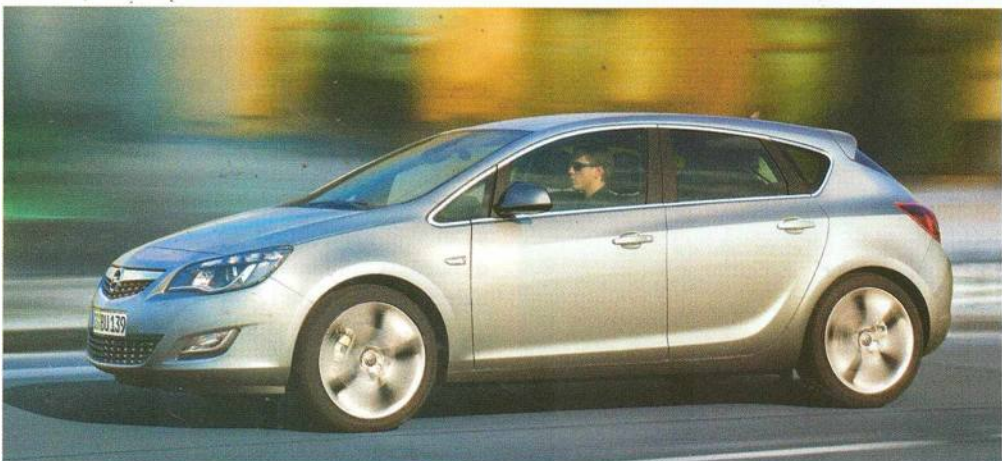
Pe locul doi, și detronat de puțină vreme, este *Ford Fiesta*. Plasat în clasa mică, acest model s-a ridicat peste concurență pentru că *Ford* a știut să-i confere dinamismul fratelui mai mare (*Ford Focus*) fără să piardă din caracterul simpatic, specific clasei. Cu motoare ce oferă între 60 și 120 de cai putere și oferte atât pe benzină cât și pe motorină, micul *Ford* este o mașină care satisface cu brio cumpărătorul urban european. Căderea lui de pe poziția frunzașă corespunde și cu scăderea vânzărilor de automobile în Marea Britanie, acolo unde *Ford* are o bază puternică de fani.

Pe locul trei este fratele mai mic al lui *Golf*. *Polo* promite aceleași atribute ca și *Golf*, dar într-un pachet mai mic și mai ieftin. Lansarea

Ford Fiesta este și ea pe podium.

Vest-europenii par să aibă
nevoie de mult mai puțin
spațiu decât românii.
În viziunea lor, o mașină
compactă este bună de o
vacanță prelungită cu
familia dacă îi atașezi un
portbagaj tip cutie.

sa pe piață a fost o declarație de încredere a *Volkswagen*. Nici un alt producător auto important nu ar fi avut încredere să lanseze în clasa mică un automobil cu o imagine atât de serioasă și, în opinia unora, atât de masculină. *VW* a făcut acest pariu și vânzările nu au dezamăgit.

Următoarele două poziții sunt ocupate tot de două mașini din clasa mică. Ambele sunt automobile care s-au lansat pe piață în generația actuală încă din 2006, dar au primit câte un *face-lift* pentru o actualizare de imagine. *Opel Corsa* și *Renault Clio* se vând în continuare foarte bine și asta înseamnă că și-au dovedit fiabilitatea, iar cumpărătorii merg la sigur atunci când le achiziționează. Odată cu împropiatarea de imagine, atât francezii, cât și nemții au oferit și posibilitatea cumpărătorilor de a se bucura de echipamente opționale nedispunibile la lansarea din 2006.

Și, dacă până acum este evidentă tendința de a cumpăra mașini din clasa mică din rațiuni practice, următoarele două poziții sunt ocupate de *Opel Astra* și *Ford Focus*. Amândouă sunt mașini din clasa compactă și amândouă sunt cât se poate de noi și diferite de generațiile precedente. De aceea, preferința pentru ele este dată pe de-o parte de succesul înaintașilor, dar și de elementul de noutate care garantează un automobil la zi cu tehnica și bazat pe experiența unui constructor cu renume.

Pe locurile opt și zece se clasează alte două mașini mici. *Peugeot 207* este la rândul său un veteran care se păstrează în aceeași formă excelentă încă din 2006. A avut parte doar de un *face-lift* minor, dar de-a lungul timpului a oferit cumpărătorilor posibilități noi de configurare. Cel mai vechi model din top 10 este *Fiat Punto* care este pe piață încă din 2005. Cu un *face-lift* minor în 2009 și un interior modificat, a primit și un nume mai atrăgător, *Punto Evo*. Mașina a impresionat plăcut încă de la lansare, atunci când motorul său diesel de doar 1,3 litri era o noutate absolută.

Am făcut în mod special o inversare și am lăsat la urmă locul nouă. Pe această poziție se clasează *VW Passat* care intră în top odată cu lansarea unei noi generații și reușește să fie cel mai bine vândut automobil din clasa medie. Mașina nu este nici o revoluție față de modelul anterior și reușește să păstreze aceleași caracteristici care i-au adus vânzări de milioane: calitate ridicată a materialelor, ținută de drum echilibrată, motoare performante și economice și caracter practic.

Topul vânzărilor reflectă foarte bine gusturile vest-europenilor, dar și experiența lor și caracterul practic în alegerea mașinii. De remarcat că majoritatea vânzărilor în clasa mică se face pentru modelul clasic și nu pentru o variantă modificată tip sedan. Și, dacă putem face o diferență majoră față de topul din România, aceasta constă în absența uneia dintre favoritele noastre, *Skoda Octavia*. Un semn foarte bun pentru lansarea unei noi generații.

Sănătatea începe în școală

Teddy Bear, Micii sanitari, Donează sânge!, Fii erou!, Ia-mă acasă!, O altă viață sunt toate numele unor proiecte ale Societății Studenților în Medicină din București – SSMB. Proiectele sunt create atât în scopul ajutorării oamenilor cât și în sprijinul viitorilor medici pentru a se familiariza cu ceea ce se numește managementul proiectelor. „Am aflat încă din anul I despre această organizație și proiectele ei. Acum sunt anul III, m-am alăturat SSMB ca voluntar și am de gând să duc la bun sfârșit un proiect propriu privind informarea populației asupra unor măsuri simple de igienă și de alimentație fiindcă am observat că multe ziare și reviste de masă nu oferă informații medicale valoroase populației”, povestește Bogdan Crețu – student, viitor medic ortoped.

„SSMB-ul este o organizație nonprofit care se bazează pe donații și sponsorizări. Avem 47 de proiecte în derulare și suntem împărțiți pe departamente și divizii de suport ale proiectelor. Pentru fiecare proiect și divizie există un coordonator. Toți coordonatorii trec prin *training*-uri de management, sunt *training*-uri specializate pentru studenți, apoi candidează la postul de coordonator și, după vot, va primi funcția. Cea mai mare realizare a SSMB, de care suntem mândri, este organizarea simulării admiterii la Facultatea de Medicină București din Cadrul Universității de Medicină și Farmacie Carol Davila. Pentru al doilea an consecutiv, asociația, sprijinită de profesorii facultății, a organizat simularea examenului de admitere la care au participat 1.100 de candidați”, ne-a explicat Oana Cărămizaru, director de proiecte al SSMB.

[A.G.]

„FamilyClinic – Because we care!”

FamilyClinic, cea mai nouă clinică din zona de nord a Bucureștiului, și-a deschis oficial porțile, sub sloganul „FamilyClinic – Because we care!”. Noua unitate medicală oferă servicii integrate pentru întreaga familie, venind cu o abordare modernă a serviciilor private de sănătate din România.

Cu o suprafață de peste 650 mp, desfășurată pe două niveluri, clinica oferă servicii medicale pentru mai mult de douăzeci de specialități, dispune de 11 angajați permanent și peste 50 de medici colaboratori, care acoperă, practic, întreaga gamă de servicii medicale de specialitate. „Ne dorim să devenim clinica preferată a familiilor care apreciază servicii medicale particularizate pe nevoile fiecărui pacient. De aceea, calitatea serviciilor noastre pornește de la principiul că marile idei și rezultate se realizează prin devotament și profesionalism și, mai ales, prin pasiunea pe care echipa este motivată să o aducă proiectului”, susține Dan Popescu, acționar *FamilyClinic*.

Ca strategie de abordare a publicului țintă, în condițiile în care piața serviciilor medicale s-a extins și diversificat, în ultima perioadă, *FamilyClinic* își propune, ca obiectiv principal, apropierea de pacient printr-o abordare care să depășească bariera clasică a relației medic-pacient. Ideea principală a celor trei fondatori, Andrew Prelea, Dan Popescu și Daniela Taropa, este că la medic trebuie să te duci ca la un prieten și el trebuie să te trateze ca atare. De-abia așteptăm s-o vedem și pe asta!

[L.P.]

Ziua Mondială a Donatorului de Sânge

Federația Internațională a Organizațiilor de Donare de Sânge (FIODS) a început, din 1995, organizarea Zilei Mondiale a Donatorului de Sânge, alegând ziua de 14 iunie în amintirea lui Karl Landsteiner – laureat al Premiului Nobel pentru descoperirea grupelor de sânge și a RH-ului. În fiecare an, o țară membră a FIODS este gazdă a acestui eveniment și-l organizează într-unul dintre marile sale orașe. Anul trecut gazda a fost Spania și evenimentul a fost organizat în Barcelona, iar în acest an gazdă va fi Argentina.

În 2000, în România a luat ființă *Fundația Donatorilor Benevoli de Sânge*, care face parte din FIODS. Organizația marchează an de an Ziua Mondială a Donatorului de Sânge, promovând de fiecare dată principiul *donează viață, donează sânge* și amintind populației care sunt condițiile pentru a fi donator de sânge: vârsta cuprinsă între 18 și 65 de ani, o greutate de peste 50 kg, hemoglobina 12,5 la femei și 13,5 la bărbați, să nu fi avut hepatită, malarie, ulcer, diabet, TBC, să nu fie în perioada în care urmează un tratament medicamentos. Ce cantitate se donează? 450 ml de sânge. Această cantitate se reface, ca volum, în aproximativ 30 de minute de la donare; din punct de vedere calitativ, sângele se reface în circa șapte-opt zile. Înainte de donare este recomandat ca donatorul să fie odihnit, să mănânce și să se hidrateze (ceai, lapte, sucuri de fructe etc.), să nu consume grăsimi, alcool, să aibă o stare bună de sănătate, iar după donare se recomandă evitarea eforturilor fizice mari timp de 12 ore.

[A.G.]

Știri din 30 în 30 de minute

REALITATEA
fm

CEA MAI BUNĂ FRECVENȚĂ DE ȘTIRI

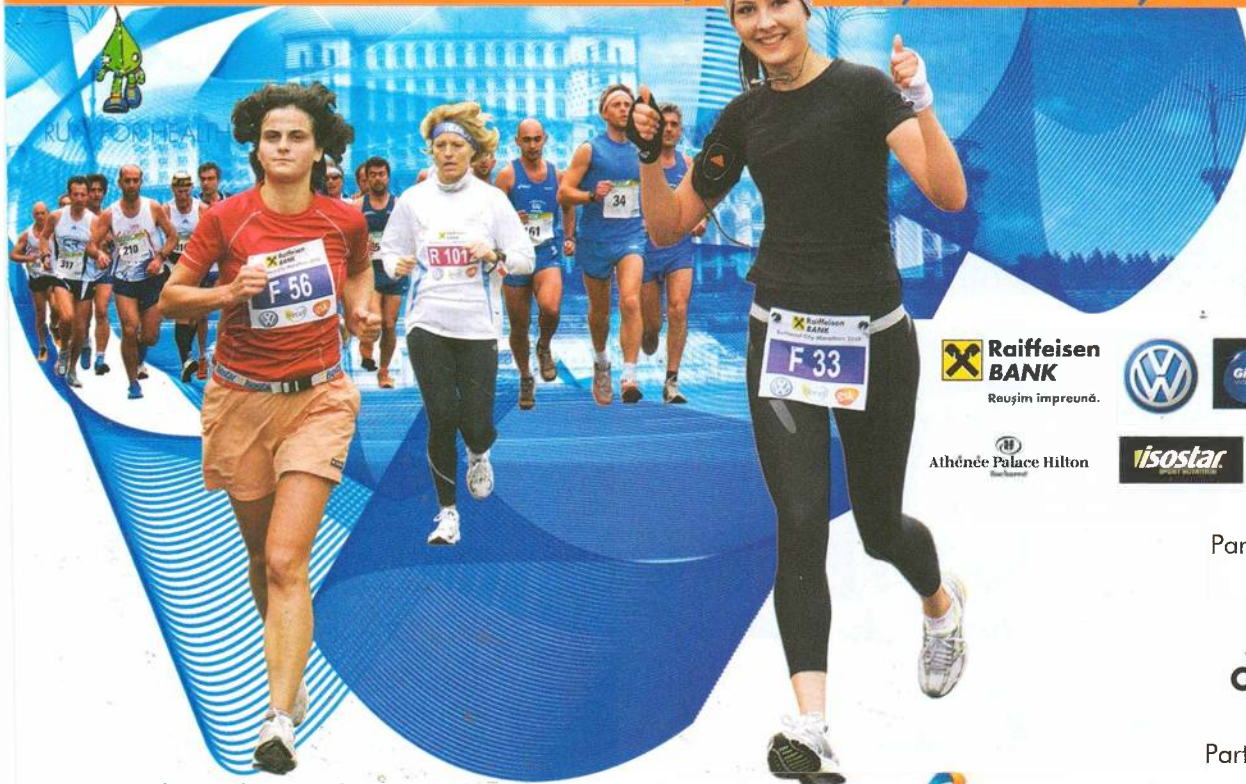

9 october

BUCHAREST INTERNATIONAL MARATHON 2011

Organizator: ASOCIAȚIA
RUNNING CLUB

START 9 octombrie, Piața Constituției

Parteneri oficiali:

Sponsori:

Partener tehnic:

Parteneri media:

www.bucharest-marathon.com

Pe tărâmul său se află prețioase vestigii antice care se îmbină de minune cu plajele moderne și localurile romantice sau... irlandeze, cu panoramă către cele mai frumoase apusuri.

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

La plajă sau în pub-urile din **Side**?

Vei descoperi aici un oraș modern, animat cu buticuri și, baruri deschise până târziu și restaurante ademenitoare alături de ruinele vechiului oraș.

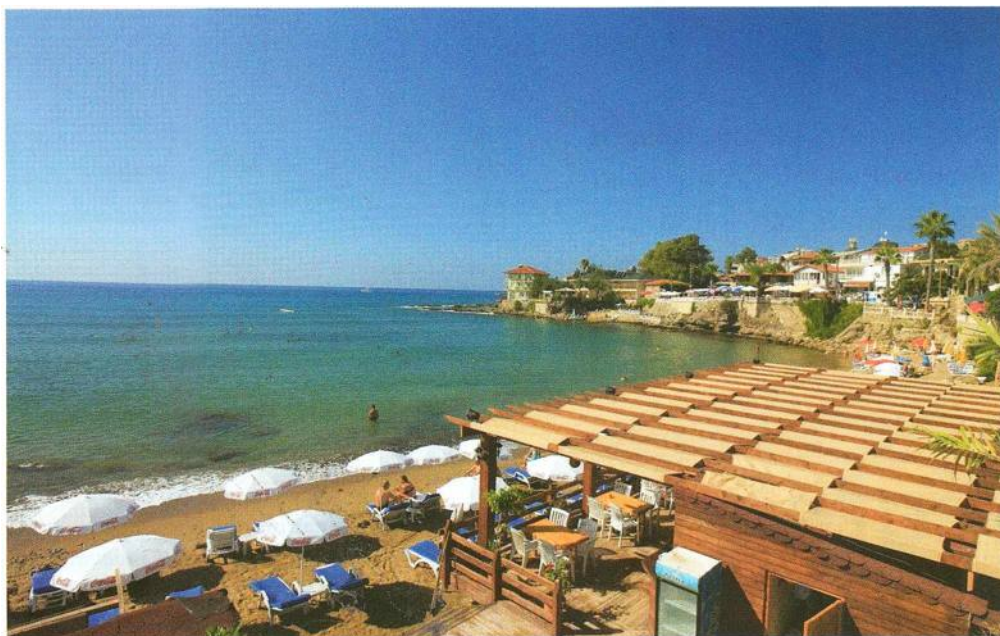
Micuța stațiune din regiunea Antalya se află pe o peninsulă de numai 300 metri lățime și 800 de metri lungime, fiind înconjurată din trei părți de apa adâncă și albastră a Mediteranei. Side datează din 1405 î.Hr. și istoria spune că a fost un oraș magnific în timpul domniei lui Alexandru cel Mare. Resortul este recunoscut și pentru contribuția sa la producția de bumbac și portocale în zonă. Cândva a fost un sat de pescari, dar, odată cu dezvoltarea industriei turistice, pescarii de ieri au devenit proprietari de restaurante.

Aici se poate vedea **teatrul Side**, un loc impresionant, cu o capacitate de 20.000 de locuri. În perioada romană, teatrul era luat cu asalt de mulțimea nerăbdătoare să vadă gladiatorii și luptele cu animale sălbatice. În perioada bizantină, a fost folosit ca biserică în aer liber. Azi se mai păstrează bucăți din arcade și coloane, iar fântâna și poarta monumentală au fost restaurate pentru a face intrarea captivantă.

Perge, aflat la aproximativ 18 km de Antalya, adăpostește un frumos amfiteatru, cu sculpturi din marmură. Se spune că Sfântul Paul s-a oprit aici, în timpul pelerinajului său misionar.

Sorgun Beach este situată la 3 km de Side. Este o plajă mică, dar are toate facilitățile ce promit o vacanță liniștită și relaxantă.

Koru Beach este faimoasă pentru rocile naturale și piscine. Apa încălzită de soare se revărsă în aceste bazine de mică adâncime și le

**Mărginită de
plaje aurii și**
scăldată de apele
înspumate ale
Mediterranei, Side
poate fi locul de
vacanță mult
visat.

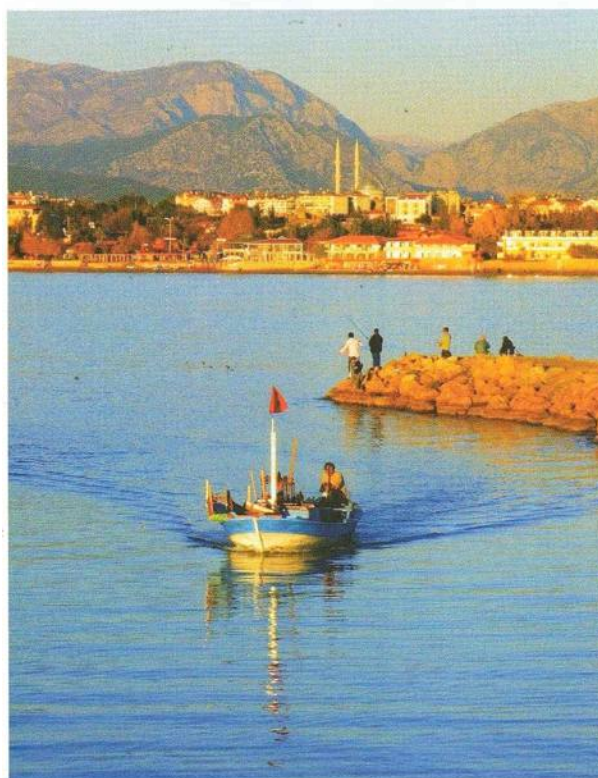
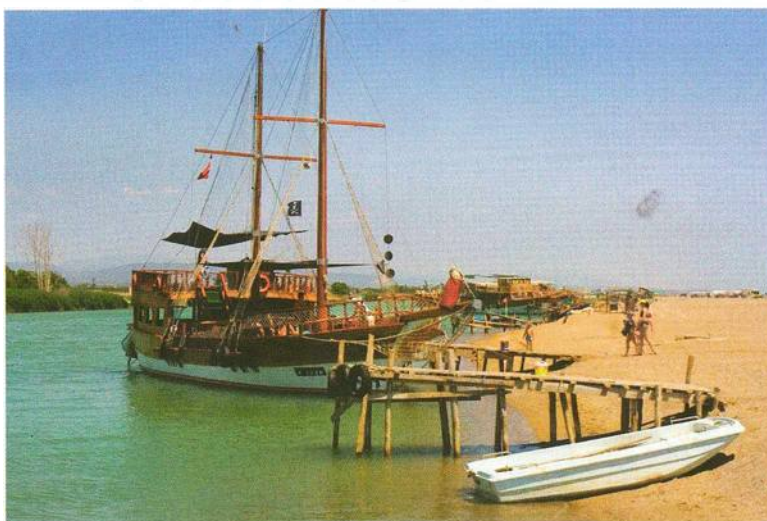
transformă într-un loc de joacă minunat, atât pentru copii, cât și pentru adulți.

Lara Beach, aflată la 12 km de Antalya, este una dintre cele mai lungi plaje din Turcia și beneficiază de toate facilitățile: șezlonguri, umbrele de soare, standuri cu gustări și răcoritoare, dușuri și divertisment. Plaja Lara începe de la faleză Antalya și este presărată cu hoteluri de lux, situate în special în zona Kundu. Atmosfera este plăcută și răcoroasă datorită pădurilor de pini și a valurilor liniștite. Plaja, cu un nisip fin și plăcut la atingere, este apreciată de turiști, cărora le sunt puse la dispoziție cor-turi cu mâncăruri tradiționale.

Kiss Bar este considerat cel mai bun bar din orașul vechi. Are un program bine pus la punct, așa că trebuie să te pregătești pentru distracție non-stop. Este deschis până la 4 dimi-neaa și oferă o bună selecție muzicală din anii '70, '80 și '90.

Pub-ul Royal Castle situat în spatele Restaurantului Afroditei este la doar câțiva pași de port. Poate fi considerat un local tipic irlandez, cu grupuri de turiști plini de viață și muzică tare. Au întotdeauna muzică live și un program plin de evenimente. Pe microbști îi atrage punând la dispoziție un număr impres-ionant de televizoare pentru vizionarea meciurilor de fotbal.

Cafeneaua Appolonic, un loc romantic, perfect pentru a admira apusul de soare din Side, ți se dezvăluie în port, în partea estică. Dacă ești în drum spre Templul lui Apollo, vei trece chiar prin fața cafenelei Appolonic. Are un meniu bogat în fructe de mare, sandwich-uri și mâncăruri tradiționale turcești. Se deschi-de pentru prânz și cină, pe care le savurezi într-o atmosferă liniștită, cu muzică clasică și vederi minunate. Prețurile sunt moderate.

Oferte turistice

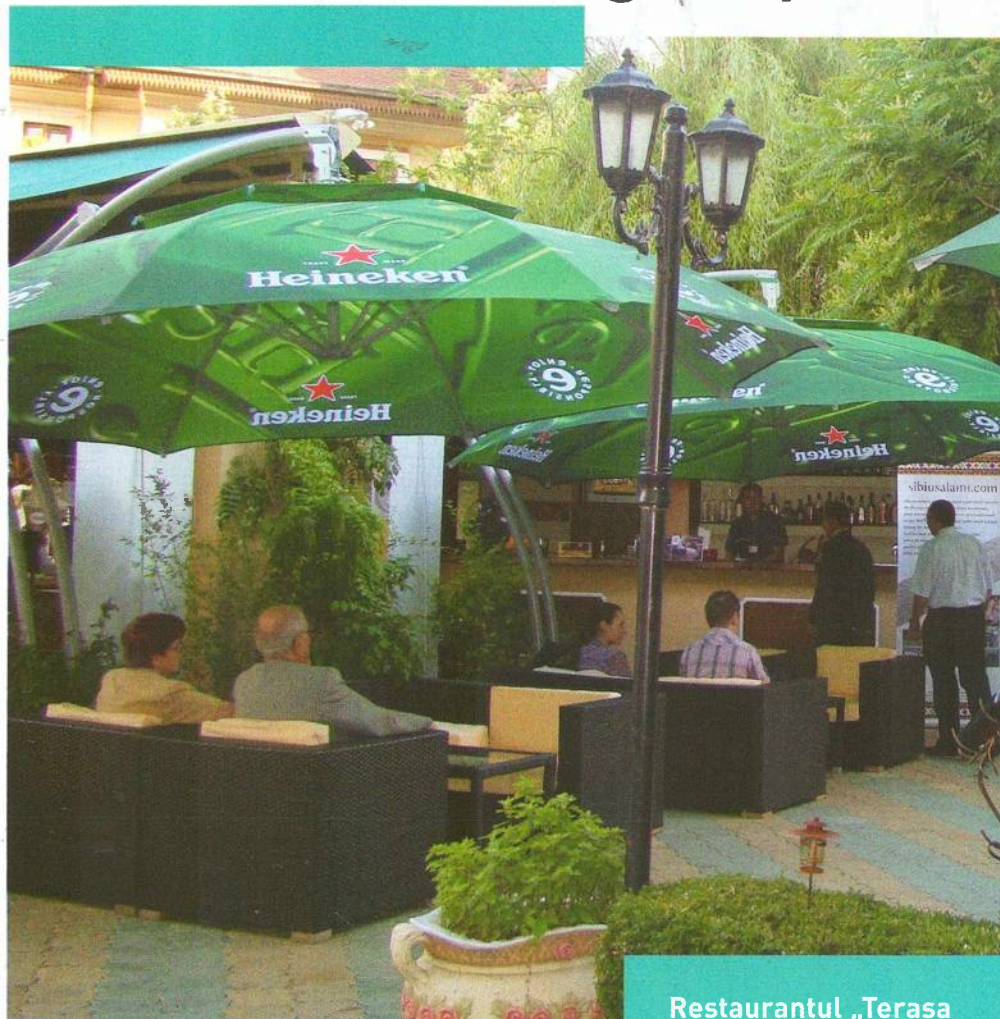
Christian Tour,
www.christiantour.ro
tel. 021.369.98.35

Hotel Palm D'Or 4* –
de la 499 de euro/pers.,
transport cu avionul,
transferuri, 7 nopți
cazare cu all inclusive,
asistență turistică.

**Royal Atlantis Spa &
Resort 5*** – de la 679 de
euro/pers. transport cu
avionul, transferuri, 7
nopți cazare cu all
inclusive, asistență
turistică.

Amplasate undeva între bulevardul Carol I și strada C.A. Rosetti, hotelul „El Greco” și restaurantul „Terasa Rodon” formează un miniunivers grecesc recreat într-un spațiu intim din inima unui București grăbit. O lume de arome mediteraneene pe care o poți descoperi la un pahar de vin românesc.

Rodon, o incursiune în lumea eleganței

Restaurantul „Terasa Rodon” oferă tuturor celor dornici de nou o incursiune în lumea eleganței și a experiențelor culinare mediteraneene.

text și foto Alice-Claudia Gherman și archiva

În spatele Teatrului Național, pe o stradă retrasă, la adăpost de zgomotul bulevardului, sub o perdea de verdeață, se află restaurantul *Terasa Rodon*, un locșor ideal pentru a te refugia din calea fierbințelii zilelor de vară. Meniul de inspirație grecească și mediteraneeană, având la bază preparate din pește și fructe de mare, *Serile Goodwine* destinate împrietenirii cu vinurile românești și străine, atmosfera plăcută te îndeamnă stăruitor să revii aici.

Hotelul, de tip boutique, *El Greco* și restaurantul aferent acestuia – *Terasa Rodon* – s-au deschis în 2005, într-o clădire monument istoric, construită în 1896. Imobilul a reprezentat dota uneia dintre domnișoarele Cantacuzino la căsătoria acesteia cu Temistocle Alexandrescu și a aparținut familiei Alexandrescu până în 1948, când a avut loc naționalizarea. Casa a fost pension de fete, între 1941 și 1948, și a suferit avarii grave în urma bombardamentelor din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. După naționalizare, imobilul a devenit sediul securității până în 1972, apoi a trecut la *Protocolul de Stat* până în 1989, după care, ultimul descendent al familiei Alexandrescu a recuperat casa și a vândut-o actualilor proprietari. Astăzi, după restaurare, în postura de hotel de patru stele, imobilul arată extrem de somptuos atât la exterior cât și la interior, iar *Terasa Rodon* completează farmecul acestui loc deosebit.

„Încă dintru-început am dorit să imprimăm personalitate restaurantului (*Rodon* – trandafir în limba greacă) și hotelului (*El Greco*) nu doar prin arhitectura imobilului care le adăpostește, ci mai ales prin serviciile oferite și prin ceea ce numim *arhitectura farfuriei*, adică gustul și aromele preparatelor pe care clienții noștri le pot savura la noi”, ne-a explicat Daniel Slavic, General Manager al restaurantului *Terasa Rodon*. Dar ce cuprinde această *arhitectură a farfuriei*? Pentru perioada de vară aceasta înseamnă *creveți Rodon la tigaie cu sos de coniac*, *scoici Rodon în sos de vin*, *sepie la grătar cu lămâie*, *caracatiță în sos de usturoi* și numeroase alte bunătăți din minunata Eladă. Vinurile sunt fie românești, fie de peste hotare și, adesea, un somelier vă asistă să faceți alegerea potrivită cu meniul comandat.

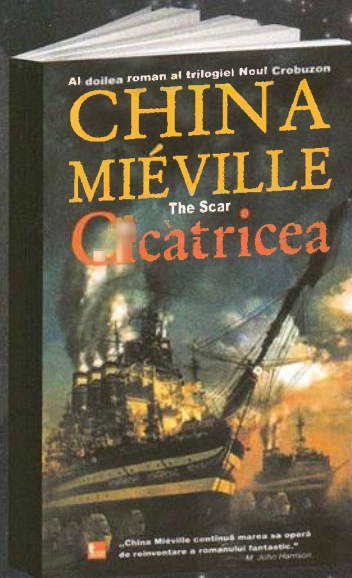
Preț întreg:

~~106~~ lei

Preț redus:

53 lei

Trilogia Noul Crobuzon

COMANDĂ
ACUM

și primești un
pachet de **trei**
romane
la **jumătate**
de preț!

talón de comandă

Vreau să comand pachetul la jumătate de preț

F 7 -11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

t...
TRITONIC

Preț întreg: ~~35~~ lei

Preț redus: 28 lei

Stelian Munteanu – amant, asasin
și băiat de București – este un erou
care poate spune mai multe
decât ne-am imagina
despre vremurile pe care le trăim.

*Mike Phillips,
Silver Dagger al CWA
din Marea Britanie*

COMANDĂ ACUM

și primești un volum cartonat de 200 de pagini cu 20% reducere!

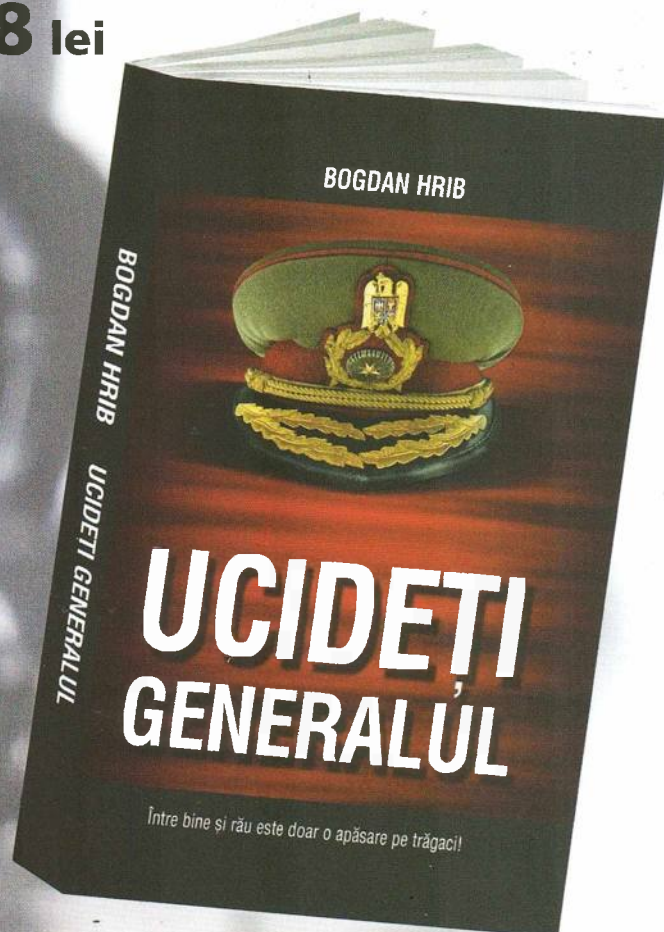
talón de comandă

Vreau să comand romanul **Ucideți generalul**

F 7 -11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

rețetă Viorel Copotovici
www.pranzuldincaserola.ro
recomandare vin
Cosmin Zidurean

Piept de rață cu sos de prune și mandarine

- piept de rață – unul întreg;
- coniac – 100 ml;
- mandarine – 3 bucăți;
- prune – 3 bucăți;
- dulceață de fructe de pădure – două lingurițe;
- zahăr brun – o lingură;
- sos de soia – o lingură;
- sos Worcestershire – o lingură;
- ulei de măsline;
- sare;
- piper.

O Fetească Neagră
pentru o „lucrătură”
franțuzească

O asemenea lucrătură de inspirație franțuzească cere un roșu corpulent și taninos, cu o aromă cât mai condimentată. Dacă tot folosim prune, atunci să fie o Fetească Neagră, una de Dealu Mare, proaspătă și nu excesiv baricată. Aș recomanda Feteasca Neagră, eventual din gama ancestral, de la Crama Bazilești.

Pasul 1. Porționezi rața. Desprinzi întâi aripile, apoi pulpele. Desfaci carcasa, tăind între piept și spate. Abia la final, scoți pieptul de pe os, cu un cuțit bine ascuțit și desprinzând carnea cu grijă, cu degetele băgate între carne și structura osoasă, astfel încât să nu se deterioreze. Tai apoi pieptul în două bucăți. E mai ușor pentru prăjire.

Pasul 2. Freci bucățile de piept cu puțină sare grunjoasă de mare și cu piper proaspăt măcinat. Le ungi cu două linguri de ulei de măsline, una de sos de soia și una de sos Worcestershire și le lași să se marineze o jumătate de oră.

Pasul 3. Între timp, cureți prunele și mandarinele și le tai / desparți în felii.

Pasul 4. Pui fructele la fiert într-o cratiță cu puțină apă și o lingură de zahăr brun. Pui puțină apă pentru ca fructele să scadă repede și să rămână cât mai puțină zeamă.

Pasul 5. Încinzi bine o tigaie antiadezivă mare. Pui cele două bucăți de piept de rață cu pielea în jos, în tigaie. Le prăjești în propria grăsime vreme de vreo 5-7 minute, până ce se rumenesc bine. Apoi întorci carnea și o prăjești aproximativ tot atâta timp.

Pasul 6. Scoți pieptul de rață din tigaie și-l tai felii groase de un deget. La mijloc, carnea este crudă. Speli tigaia și o încinzi din nou. Așezi feliile de piept de rață în tigaie.

Pasul 7. Tornii coniacul în tigaie și „plimbi” rondelele de carne prin el, mișcând tigaia din mâner. Îndrini marginea tigăii către flacăra aragazului și aprinzi coniacul. Continui să amesteci din mișcarea tigăii tot timpul cât coniacul a ars cu flacăra, trecând feliile de carne prin sosul de coniac și prin flăcările din tigaie. Când alcoolul s-a evaporat, mijlocul feliilor de piept de rață este perfect pătruns: succulent, moale, nici crud, nici prea bine făcut.

Pasul 8. Scurgi siropul care a mai rămas în cratiță în care fructele au fiert. Le pasezi cu blenderul până devine de consistența unui piure.

Pasul 9. Iei din tigaie feliile de piept de rață și, în sosul cu coniac care rămâne, pui piureul de prune și mandarine. Îl fierbi pe flacăra mare câteva minute, până se îngroașă.

Pasul 10. Așezi totul pe farfurie. Două linguri de piure de fructe, o linguriță de dulceață de fructe de pădure, câteva rondele de piept de pui și trei fire de chives.

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

asigură, prin facultățile sale, calificări și competențe în următoarele specializări:

Agricultură – INGINER
Științele solului – INGINER
Protecția plantelor – INGINER

Silvicultură – INGINER
Biologie – LICENȚIAT

Horticultură – INGINER
Peisagistică – INGINER

Zootehnie – INGINER
Piscicultură și acvacultură – INGINER
Cinegetică – INGINER
Tehnologia prelucrării produselor alimentare – INGINER

Medicină veterinară – DOCTOR MEDIC VETERINAR
Controlul și expertiza produselor alimentare – INGINER

Îmbunătățiri funciare și dezvoltare rurală – INGINER
Ingineria și protecția mediului în agricultură – INGINER
Inginerie economică în construcții – INGINER
Măsurători terestre și cadastru – INGINER

Biotehnologii agricole – INGINER
Biotehnologii medical-veterinare – INGINER
Biotehnologii industriale – INGINER

Inginerie economică în agricultură – INGINER
Inginerie și management în alimentația publică și agroturism – INGINER

admitere 2011

Așteptând zile toride de vară, alte gadgeturi „hot” pentru consumatori împătimiți. În acest număr, vă prezentăm o tabletă, un telefon, un GPS și o placă audio portabilă.

text Andrei Ioan Dimulescu

HTC Flyer, în România

Prima tabletă a celor de la HTC, modelul extrem de promițător denumit *HTC Flyer*, este disponibilă deja în magazinele din România. Flyer vine cu un concept unic și anume combinația dintre un *stylus* și un *display touch*. Noua tehnologie *Scribe* permite utilizatorilor să redescopere natura lea scrisului de mână. Tehnologia *HTC Scribe* implementează o serie de inovații integrate *digital ink*, printre care luarea de notițe, semnarea contractelor, schițarea și desenarea sau chiar scrierea direct pe o pagină web sau pe o fotografie. Tableta dispune de o carcasă elegantă din aluminiu, un ecran tactil de 7 inchi, procesor rapid de 1,5 GHz și capacități de transfer de date la viteze mari. În ceea ce privește prețul, HTC Flyer cu 3G, Wi-Fi și memorie de 32 GB are un preț de vânzare de 649 de euro. O a doua variantă va fi disponibilă pentru 499 de euro și oferă conectivitate Wi-Fi și memorie de 16 GB.

GARMIN – Ultra-rezistent

Garmin a lansat un GPS personal, ideal pentru aventurile tale de vacanță, modelul ultra-rezistent denumit *Garmin Montana*. Gadgetul rezistă la apă și poate fi folosit fără probleme în condiții de praf și noroi. Garmin Montana are un ecran touch de 4 inchi, ușor de citit chiar și în lumină solară directă și o cameră foto de 5 megapixeli cu autofocus. Nu lipsește nici busola digitală pe 3 axe, monturile speciale pentru ATV și sistemul de navigație cu indicații vocale, care se activează atunci când conectezi căștile.

ASUS - Xonar U3

Asus a lansat placa audio portabilă Xonar U3, un model ideal pentru notebook-uri, ce oferă o fidelitate net superioară soluțiilor integrate. De mărimea unui stick USB mai mare și cu o greutate de 25 g, *Asus Xonar U3* include numeroase tehnologii: GX 2.5, Dolby Headphone, Dolby Pro Logic IIx, Dolby Digital Virtual Speaker și Dolby Digital Live. Asus Xonar U3 include de asemenea un amplificator pentru căști ce optimizează basul și sunetele înalte. Placa audio ASUS Xonar U3 este disponibilă în România de la mijlocul lunii mai la prețul de aproximativ 179 RON (TVA inclus).

SONY ERICSSON - Micii giganți

Sony Ericsson a lansat la Londra două noi telefoane echipate cu Android 2.3 Gingerbread, *Xperia Mini* și *Xperia mini pro*. Cele două modele duc mai departe moștenirea seriei *Xperia mini*, reîmprospătând-o cu procesoare de 1 GHz și funcții îmbunătățite. Sony Ericsson *Xperia Mini* este cel mai mic mobil cu Android capabil de înregistrare video HD și vine cu un ecran *Reality Display* de 3 inchi, sticlă minerală rezistentă la zgârieturi, rezoluție 320 x 480 și procesor *Snapdragon* la 1 GHz.

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă FLACĂRA

Ofertă specială

NUMAI 80 lei

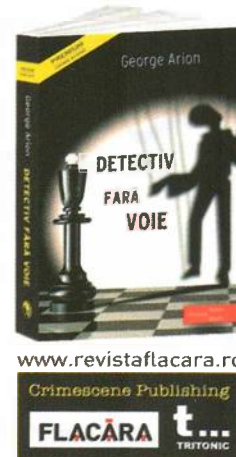
Număr apariții	Cost abonament
10	80 lei
5	40 lei

- Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.
- În prețul abonamentului intră atât revista cât și cartea din colecția Crime Scene, corespunzătoare ediției.
- La abonamentul **pe un an** se oferă ca **bonus** un pachet special: **două cărți din colecția Crime Scene** (la alegere dintre cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură

PRIMII ZECE ABONAȚI primesc romanul "DETECTIV FĂRĂ VOIE", de **GEORGE ARION**, cel mai bun autor român al genului. Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing

FLACĂRA t... TRETONIC

FLACĂRA TALON de ABONARE

F 7-11

Număr apariții: ☐ începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
 Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
 Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33-C.P. 12.** Menționați pe plic: **ABONAMENT**. Cont bancar deschis la **Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)**
 Pentru România: expediție poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
 Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/21/224.60.53, persoană de contact **Camelia Neagu**
 e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Cum să fii mai inteligent

OFERTA SPECIALĂ

Nr. bucăți	Preț
1	10 lei
2	15 lei
3	20 lei
4	25 lei
5	30 lei
6	35 lei

puzzle-uri care te antrenează

să îți schimbi felul

în care gândești: RAPID (RA)

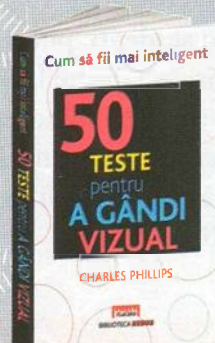
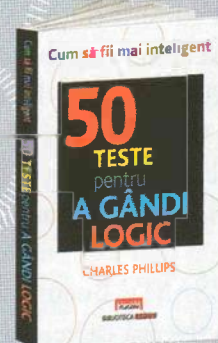
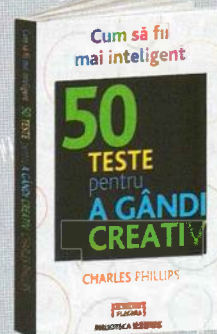
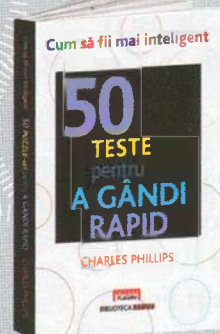
CREATIV (CR)

LOGIC (LO)

VIZUAL (VI)

TACTIC (TA)

LATERAL (LA)

talon de comandă

Vreau să comand
edițiile

RA CR LO VI TA LA

F 7-11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: **Camelia Neagu**, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de editură.

Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe **www.librariaflacara.ro**

USAMV București a primit Certificatul de evaluare cu calificativul GRAD DE ÎNCREDERE RIDICAT, din partea Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS).

USAMV București cuprinde, în structura sa, șapte facultăți.

Calitatea învățământului desfășurat în amfiteatrele, laboratoarele și centrele de practică ale facultăților a făcut din USAMV București cea mai reprezentativă și prestigioasă instituție din domeniul învățământului agronomic și veterinar din România, mulți dintre absolvenții acesteia, devenind personalități remarcabile atât în domeniul practicii agricole, cât și în cel al învățământului, cercetării și al administrației. Cu o bază materială și un patrimoniu de excepție, care cuprinde patru campusuri – Campusul „Agronomie – Herăstrău”, Campusul „Medicină Veterinară – Cotroceni” și Campusurile Filialelor din Călărași și Slatina, USAMV București este o instituție de învățământ modernă, aliniată exigențelor europene.

USAMV București are în patrimoniul său trei filiale care activează ca veritabile centre de cercetare, producție și practică – Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare Pentru Viticultură și Vinificație Pietroasa, Pepiniera și Ferma Pomicolă Istrița și Ferma Didactică Moara Domnească.

Dar, pentru actualii și viitorii studenți, poate cel mai important este faptul că, la oricare dintre facultățile USAMV București s-ar afla, au certitudinea că se pregătesc într-o specialitate de care societatea românească are mare nevoie, ceea ce le asigură garanția ocupării unor locuri de muncă importante și bine plătite.

FACULTATEA
DE AGRICULTURĂ

FACULTATEA
DE HORTICULTURĂ

FACULTATEA
DE ZOOTEHNIE

FACULTATEA
DE MEDICINĂ VETERINARĂ

FACULTATEA
DE ÎMBUNĂTĂȚIRI FUNCiare
ȘI INGINERIA MEDIULUI

FACULTATEA
DE BIOTEHNOLOGII

FACULTATEA
DE MANAGEMENT,
INGINERIE ECONOMICĂ
ȘI DEZVOLTARE RURALĂ

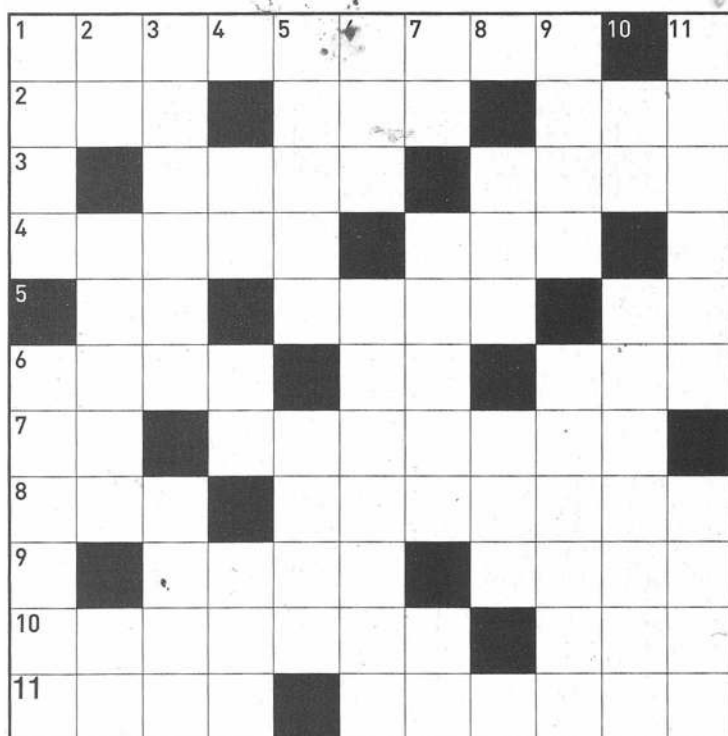

**CIFRELE DE ȘCOLARIZARE PLANIFICATE
PENTRU ANUL UNIVERSITAR 2011-2012
LA STUDII UNIVERSITARE DE LICENȚĂ**

Nr. crt.	Facultatea	Domeniul de licență	Specializări / Programe de studii acreditate (A) sau autorizate să funcționeze provizoriu (AP)		Forma de învățământ	Nr. credite	Nr. locuri (propușe)	
							buget	taxă
1	Facultatea de Agricultură	Agronomie	Agricultură	A/AP	ZI/FR	240	80	100/100
			Științele solului	A	ZI	240		
			Protecția plantelor	A	ZI	240		
		Biologie	Biologie	A/AP	ZI/FR	180	40	100/100
		Silvicultură	Silvicultură	AP	ZI	240	27	100
2	Facultatea de Horticultură	Horticultură	Horticultură	A/AP	ZI/ID	240	105	150/200
			Peisagistică	A	ZI	240		
3	Facultatea de Zootehnie	Zootehnie	Zootehnie	A	ZI	240	50	75
			Piscicultură și acvacultură	AP	ZI	240		
		Ingineria produselor alimentare	Tehnologia prelucrării produselor agricole	A	ZI	240	66	65
		Silvicultură	Cinegetică	AP	ZI	240	15	50
4	Facultatea de Medicină Veterinară	Medicină veterinară	Medicină veterinară	A	ZI	360	160	120
		Ingineria produselor alimentare	Controlul și expertiza produselor alimentare	AP	ZI	240	20	160
5	Facultatea de Biotehnologii	Biotehnologii	Biotehnologii agricole	A	ZI	240	42	100
			Biotehnologii medical-veterinare	A	ZI	240		
		Științe inginerești aplicate	Biotehnologii industriale	A	ZI	240	29	80
6	Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului	Inginerie civilă	Îmbunătățiri funciare și dezvoltare rurală	A	ZI	240	35	50
		Ingineria mediului	Ingineria și protecția mediului în agricultură	A/AP	ZI/FR	240	35	50/150
		Inginerie și management	Inginerie economică în construcții	AP	ZI	240	23	50
		Inginerie geodezică	Măsurători terestre și cadastru	A/AP	ZI/FR	240	33	50/75
7	Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală	Inginerie și management	Inginerie economică în agricultură	A	ZI/ID	240	101	450/650
			Inginerie și management în alimentație publică și agroturism	AP	ZI/ID	240		
8	Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală – Filiala Slatina	Inginerie și management	Inginerie economică în agricultură	AP	ZI	240	25	100
9	Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală – Filiala Călărași	Inginerie și management	Inginerie economică în agricultură	A	ZI	240	25	150

careu realizat de Dan Popa

Viața ca o scenă: Irina Rădulescu

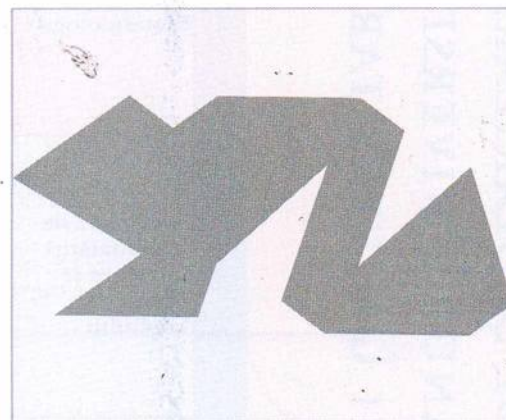
ORIZONTAL: 1) Localitate unde, la 14 octombrie 1986, s-a născut actrița Irina Rădulescu, fiica lui Dem Rădulescu și a Adrianei Șchiopu. **2)** Fir de cusut – Lipsit de vedere – Bărbierit. **3)** Arborele-vieții – Personaj interpretat de tânăra actriță în piesa „O noapte furtunoasă”, de I.L. Caragiale. **4)** Regretat regizor român în al cărui spectacol „Sfârșitul Troiei” își face debutul Irina Rădulescu, la vârsta de doar șase ani (Vlad) – Imagine în somn. **5)** Începutul muncii! – Pășune – Sfârșit de chef! **6)** Cuvânt care arată mișcări ritmice repetate – În vise! – Salutare de la Roma. **7)** În Sena! – Spectacol de Shakespeare, montat de regizoarea Cătălina Buzoianu, în care Irina Rădulescu își face debutul ca actor profesionist. **8)** Creangă – Piesă de Al. Chiritescu, în care Irina

Rădulescu a jucat rolul Fraulein. 9) Grec – Sunet înalt. 10) A înstruna – Ori. 11) Prieten – Oțetiti.

VERTICAL: 1) Poveste – Rol interpretat de Irina Rădulescu în spectacolul „Visul unei nopți de vară”, în regia lui Gelu Colceag. **2)** În rută! – Omenească – Neom fără inimă! **3)** Fir chirurgical – Partidă sportivă. **4)** Unu și unu! – În raft! – Punct în spațiu. **5)** Mutări din stup – Plin cu lapte de vacă. **6)** Epocă – Rol interpretat de Irina Rădulescu în spectacolul „Furtuna”, de Shakespeare, la Teatrul Mic, cu ocazia debutului său profesional în anul 2009. **7)** Capete de șurub! – Foarte întinși – Unealtă de cusut. **8)** Rostit – Spus la legănat. **9)** Stânjenel – Auxiliari. **10)** Acut! – Estimat. **11)** Podoabe din țesătură – Toc de ochelari.

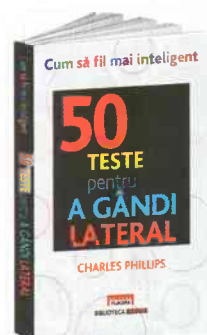
Împărțirea în trei

Profesorul Greenacre își manifestă dragostea față de matematică și în bucătărie. El tocmai a scos din cuptor plăcinta pe care a făcut-o sub o anumită formă geometrică.

cum să
gândim
INDICIU

Încercați s-o
priviți din mai
multe unghiuri
pentru a vedea
efectele rotirii
segmentelor
desenului.

avion cursa charter cu plecare din Bucuresti

7 motive sa alegi Malta!

1

Marea de un albastru ireal si
renumele de cea mai limpede si
cristalina apa din bazinul Mediteranei!

2

Tara care adaposteste asa-numita
pictura a secolului XVII: "Taierea Capului
Sf. Ioan Botezatorul", de Caravaggio!

3

Cel mai mic stat din Mediterana,
si totusi aici se afla cel mai mare port
natural din bazinul Marii Mediteranei!

4

7000 de ani de civilizatie si arhitectura:
Templele Megalitice de la Hagar Qim!

5

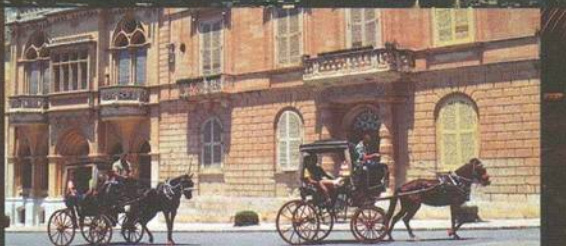
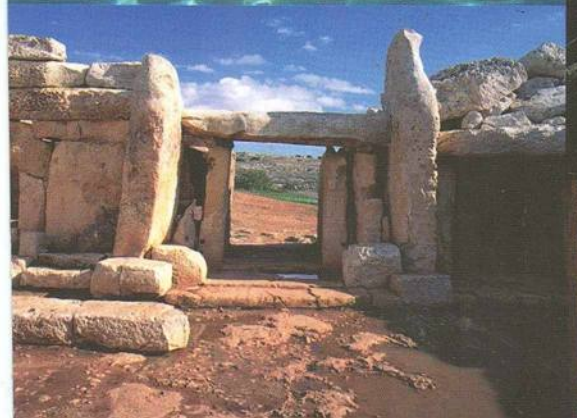
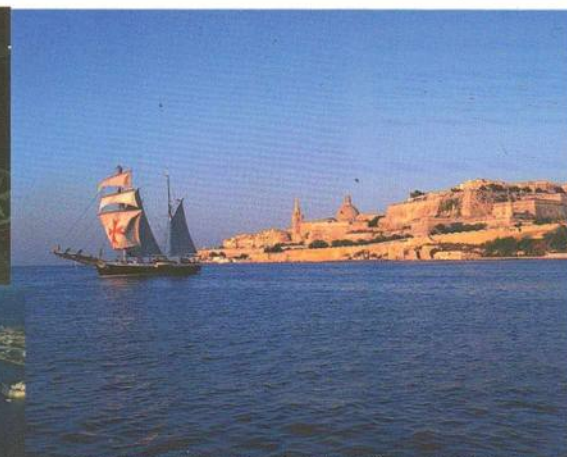
Cea mai fortificata capitala
din lume: Valletta!

6

Tara producatoare a celor mai spectaculoase
focuri de artificii la sol din lume!

7

Mdina - o cetate medievala perfect conservata si inca locuita!

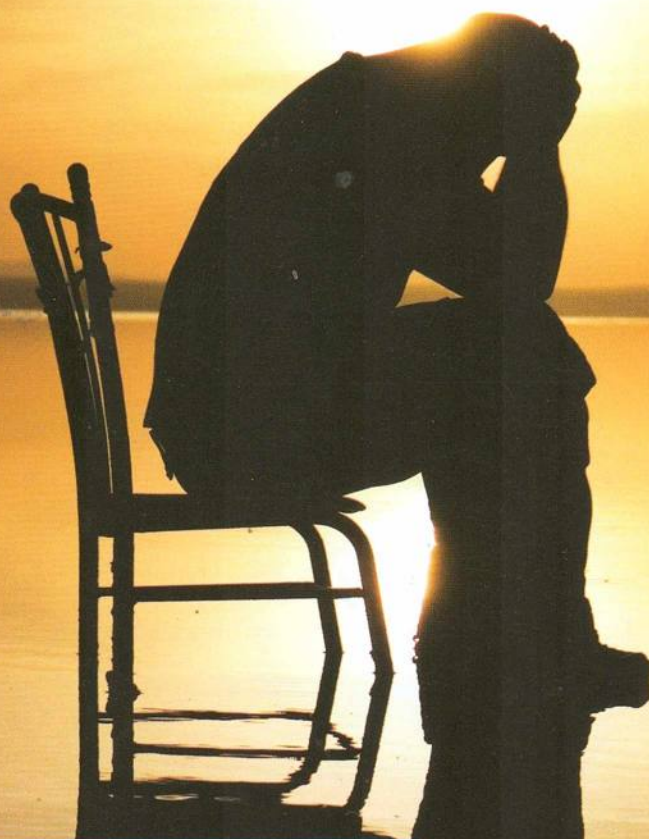

Str. Pitar Mos 29, Et.1, Ap.23, sect.1, Bucuresti
021/318.59.93, 318.59.92; 0722.626.903; maltaltd@malta.ro

CATENA

Uită de stres cu ...

StresControl îmbunătățește capacitatea organismului de a se adapta sau de a reacționa adecvat la stres

Conține:

☼ **Valeriană:** o plantă medicinală utilizată ca remediu pentru insomnie și anxietate

☼ **Sunătoare:** efect benefic asupra tulburărilor afective cauzate de stres

• **Magneziu:** contribuie la metabolismul energetic al organismului

• **Vitamina B6:** diminuează senzația de oboseală și epuizare

www.catena.ro